

DTV-EBOOK.COM

THỦ TÌNH
NGUNG TỬ
NAP LAN

Giới Thiệu

Nàng từ biết tên của hắn , đang ở trong lòng chưa tính toán gì lần ảo tưởng bộ dáng của hắn, nàng còn không biết hắn lớn lên thân hình, cũng đã lên lút tại vì hắn thù hà bao, vá đai lưng.

Vốn tưởng rằng động phòng chi dạ có thể tinh tế đưa mắt nhìn anh hùng của mình trượng phu, một tỳ quân lệnh nhưng đưa đi ầu hướng chinh chiến hải cương. Nàng cho tóc đen biến trắng phát, nàng cho hàng đêm nước mắt sâu, nàng cho bố mẹ phụng ông cô, nàng cho đau khổ thủ gia nghiệp. Không muốn chờ tới cũng là hắn xem Thương Hải, ủng mỹ nhân gia thư.

Cớ nào buồn cười a, thành thân đã hơn một năm, bọn họ động phòng hoa chúc còn chưa có bắt đầu, dĩ nhiên đã kết thúc.

Chương 1

Đêm thật sâu, ánh nến cũng đèn lờng đờ tươi phủ kín cả đình viện, đem mọi thứ chiếu sáng như ban ngày. Vô số đèn lờng, vô số đoạn màu, vô số chữ hỉ đỏ thắm toát ra một mảnh không khí vui mừng. Trong đình viện, tiệc đang tung bừng, cơ hồ toàn bộ quan lại trong tòa thành nhỏ này đều tề tựu lại đây.

Thanh Hà Tô Thị là gia tộc quan lại nhiều đời, từ lúc lập gia tới giờ đã có ba vị Thị Lang, hai người làm đến Thượng Thư, còn có bốn vị quan lớn ở biên giới, còn có một vị tiểu thư được phong là công chúa và đi hòa thân với dị quốc. Ai có thể dự đoán được một vị võ quan nhỏ ở thành phía nam, là đệ tử hàn môn nhưng lại có thể lấy được Tô gia tiểu thư chứ?

Mối hôn sự này cơ hồ làm chấn động cả tòa thành nhỏ, mà hầu như toàn bộ những người có uy tín và danh dự trong thành đều đến dự tiệc và chúc mừng.

Mai lão gia và Mai phu nhân bị vây trong một đám khách quý, sắp ứng phó không nổi.

“Mai huynh thật có phúc nha, lệnh lang cưới được danh môn khuê tú như vậy thì tương lai tiền đồ không thể coi thường được.”

“Mai thế huynh tuổi trẻ anh tuấn, chiến công hiển hách, cũng khó trách Tô đại nhân lại có vài phần nể trọng, đem viên minh châu trong tộc gả đến đây.”

Mai gia nhị lão, mừng rỡ đến miệng đều không khép lại được, liên tục kính rượu khách nhân.

Những người trẻ tuổi khác thì đem chú rể vây quanh giọt nước không lọt, không ngừng kính rượu.

Không ngừng có người liên tục tiến đến đây, miệng đầy mùi rượu, lớn tiếng nói: “Mai lão huynh, từ nay về sau, huynh là con rể Tô gia rồi, chắc chắn sẽ thăng chức rất nhanh, sau này thăng quan phát tài thì đừng quên đề bạt các huynh đệ a.”

Mai Văn Tuấn có được may mắn quá lớn khiến nhiều người ghen tị, hâm

mộ, thậm chí thản nhiên buông lời ác ý. Hắn chỉ khẽ mỉm cười, nhợt nhạt hướng mỗi người nâng chén. Hôm nay là ngày vui của hắn nhưng ánh mắt lại không buồn không vui, có đi đâu cử chỉ vẫn chu đáo, ứng đối khéo léo, người khác chúc rượu, uống say, nói chuyện ồn ào nhưng hắn vẫn không thất lễ.

So sánh với tiệc viện đang ồn ào sôi trào, thì tân phòng ở hậu viện lại là một mảnh im lặng. Tân nương Tô Tư Ngưng mặc hỷ phục đỏ thắm ngồi ở trên giường cưới im lặng chờ đợi. Nha hoàn Ngưng Hương bên người nàng đang đứng đứng ngời ngời sốt ruột, thỉnh thoảng lại mở cửa sổ hướng về tiệc viện nhìn xung quanh.

“Đã trễ thế này, cô gia như thế nào còn chưa tới a? Tiệc rượu bên ngoài chỉ là xã giao, nhưng còn đêm động phòng hoa chúc này mới quan trọng, sao lại không thêm để ý gì tới tân nương vậy?”

Nàng ở nơi này gấp đến độ xoa tay dậm chân, Tô Tư Ngưng chỉ cảm thấy buồn cười, “Ngưng Hương, đợi một chút, đừng sốt ruột, ta còn không gấp thì em gấp cái gì?”

Ngưng Hương chán nản nói: “Tiểu thư là tài nữ, đọc nhiều sách cho nên tính tình tốt, tu dưỡng cũng tốt, em chỉ là một tiểu nha hoàn, nếu có gấp gáp thì cũng làm sao chứ? Cô gia cũng thật là, những người này thường ngày cũng không thấy quen mặt nhưng nghe cô gia thú tiểu thư khuê các là tiểu thư thì đầu chạy tới góp vui. Thế mà cô gia cũng ở lì ngoài đó giúp vui, uống rượu xã giao, cũng không tới gặp tiểu thư, ta thấy cô gia cũng không phải người sẵn sàng, chưa chắc đã đem Thanh Hà Tô Thị để vào mắt đâu.”

Tô Tư Ngưng cười nhẹ, cũng không nói chuyện.

Ngưng Hương nói xong lại thấy chính mình nhiều lời, liền nói: “Tiểu thư, lúc hai người bái đường, em có cẩn thận quan sát cô gia, bộ dạng a, đúng như các vị anh hùng tướng quân trong thuyết thư, miễn bàn có bao nhiêu anh thần tuấn lãng, không biết cỡ nào xứng đôi với tiểu thư a. Em còn nghe nói cô gia đúng là một anh hùng thực thụ, ở trong quân, lập công vô số. Tiểu thư văn tài xuất chúng, cô gia võ nghệ hơn người, hai người một văn một võ, trai tài gái sắc, tương lai nhất định sẽ có cuộc sống thảnh thơi. Em thấy, cho dù cô gia không xuất thân thư hương thế gia, danh gia vọng tộc nhưng cũng không phải hạng tầm thường.”

Dung nhan xinh đẹp dưới lớp khăn hồng khẽ tràn ra mỉm cười. Người bên ngoài đều kinh ngạc việc một võ quan xuất thân hàn môn có thể lấy được

tiểu thư của danh môn đại tộc, nhưng có ai biết, nàng thấy vô cùng may mắn có thể gả cho lang quân như thế.

Nàng tuy là Tô gia đích tiểu thư nhưng cha mẹ mất sớm, từ nhỏ đã được thúc thúc ruột, cũng là tộc trưởng của Tô thị nuôi nấng lớn lên.

Tô đại nhân chính mình cũng có rất nhiều thê, thiếp, lại nhiều việc nên làm gì có tâm tư để ý đến đứa con gái của huynh trưởng đã mất, ông ta chỉ cho nàng thân phận tiểu thư trong nhà, phân cho cái viện, đưa vài nha hoàn rồi hàng tháng phát tiền tiêu vặt thôi.

Mấy năm nay, nàng ở trong Tô thị thân cô thế cô mà trưởng thành, nhìn hết những tranh giành, đấu đá của các huynh, muội, tử, đệ và các di nương, cùng thâm thâm. Nàng đã thấy đủ loại thủ đoạn bỉ bĩ, hắc ám đáng khinh, bực tình ở trong đó.

Một đứa bé gái mồ côi cha mẹ không được ai quan tâm, tất phải nhận hết coi thường. Trong nhà, chỉ cần là nha hoàn hơi có thể diện cũng không thêm để nàng vào mắt, cuộc sống còn chẳng khoái hoạt bằng hàn môn nữ tử.

Cả nhà chỉ có đường tử Tô Phụng Nghi cùng nàng là tương đối hiểu nhau. Hai nữ tử trong hoàn cảnh mọi người lục đục đấu đá, lòng người khó lường đó thường lui đến chỗ không người, đọc sách, trải qua tịch mịch, vượt qua năm tháng không tranh giành.

Làm thế tộc tiểu thư, vận mệnh chưa bao giờ có thể tự làm chủ. Nàng ở trong nhà tù đẹp đẽ, quý giá mà lạnh lẽo đáng sợ đó lớn lên, sau đó lại gả đến một cái nhà tù đẹp đẽ, quý giá nhưng lạnh lẽo và đáng sợ khác, đối mặt cùng với tranh quyền đoạt lợi, người lừa ta gạt.

Trượng phu tương lai của nàng cũng sẽ giống nam tử Tô gia, cậy thế hiếp đáp người khác, trêu nam ghẹo nữ, không có đạo đức, tiện, âm ác sao?

Thê thiếp của trượng phu tương lai của nàng cũng sẽ giống nữ quyến của Tô gia tranh giành, đấu đá, đem mọi thủ đoạn đầu đuôi dùng sao? Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó đều khiến người ta cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong lòng từng đợt hàn ý dâng lên.

Thật không ngờ là, thúc phụ đối với hôn sự của nàng, căn bản không muốn phí tâm tư. Ngẫu nhiên nghe nói có một người tên là Mai Văn Tuấn, là một võ quan xuất sắc thì liền định ra việc hôn nhân này.

Mà nàng đối mặt với an bài đó, không có thất vọng, chỉ có vui mừng. Nàng không cầu vinh hoa phú quý, chỉ nguyện một người một lòng, thật tình đối đãi. Nàng không màng danh môn đại phiệt mà chỉ cầu một tia ôn nhu và

quan tâm.

“Cô gia đến đây, cô gia đến đây.” Giọng nói vui mừng của Ngung Hương đánh gãy trăn trối của Tô Tư Ngung. Nàng chấn động toàn thân, chợt siết chặt góc tay áo.

Ngung Hương hoan vui mừng hỉ từ cửa sổ đi tới bên này, “Em thấy cô gia đang hướng tâm phòng đi tới, chắc là khách khứa đã về hết rồi.”

Tô Tư Ngung bỗng nhiên cảm thấy chính mình không thể hô hấp, tim đập nhanh đến lợi hại.

Tiếng nhạc ồn ào từ tiển viện như truyên đến từ thế giới xa xôi nào đó, lỗ tai cố gắng nắm giữ lấy tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Hắn đến đây, hắn đến đây. Lòng bàn tay nàng đỏ đày m ò hôi.

Nghe nói hắn là nam nhân anh tuấn, nghe nói hắn còn trẻ mà chí lớn, võ nghệ xuất chúng, nghe nói hắn anh tuấn cao lớn, tính tình sang sảng, nghe nói hắn đối xử với người ngoài thân thiết, kính trọng, hiếu thuận với phụ mẫu, nghe nói hắn.....

Tiếng bước chân kia rõ ràng thanh thoát, làm cho tim Tô Tư Ngung bất giác đập theo tiếng bước chân đó.

Hắn sắp vào rồi. Hắn sẽ mở khăn trùm đầu của nàng dưới ánh nến đỏ, ai nha, mình hôm nay ng ỡ lâu như vậy không biết quần áo có chỉnh tề?

Người bên ngoài thường khen mình xinh đẹp, không biết hắn nhìn mình có thích không?

Trong lòng là khe khẽ vui sướng, thật sâu không yên.

Tiếng bước chân dừng lại ở trước cửa, Tô Tư Ngung khản trương toàn thân đầu cứng lại.

Hắn sẽ đẩy cửa vào, lúc đó mình nên làm cái gì? Mình nên nói gì với hắn?

Cân nhắc cái này, cái kia, nỗi lòng nàng loạn như ma.

Nàng chỉ cảm thấy cả mặt hồng thâu lên giống như bị thiêu đốt, cổ họng nghẹn lại, giống như không biết làm thế nào để phát ra tiếng.

Tiếng cửa bị mở ra đã vang đến bên tai nàng, tựa như sét đánh vang lên, nàng cơ hồ muốn đứng lên.

Nhưng mà sau đó có một giọng nói so với sét đánh còn nhanh hơn nhanh chóng vang đến đây.

“Hải cương (biên giới trên biển) có chiến sự, Mai Văn Tuấn tiếp quân lệnh.”

Tô Tư Ngung ngẩn ra, sau đó tinh tường nghe được, tiếng bước chân lại vang lên, lúc này là đi xa.

Một lòng đột nhiên chìm xuống, Tô Tư Ngưng chỉ cảm thấy tay chân một mảnh lạnh lẽo.

“Đây là có chuyện gì? Tiêu thư, này, này.....” Ngưng Hương bối rối kêu lên.

Tô Tư Ngưng bỗng nhiên từ trên giường đứng lên, nàng không còn giữ phong độ khí phái tiêu thư khuê các nữa, nàng kéo gấn trùm đầu, lao thẳng ra cửa.

Ngoài cửa, dưới bầu trời đầy sao và ánh trăng, một dáng người cao lớn đang ở phía xa.

“Tướng công.” Một tiếng gọi này khiến cảm xúc trong lòng nàng trăm xoay ngàn chuyển, đáng lẽ phải mang theo vô tận ngọt ngào, hy vọng, chờ mong..... Thế mà lúc này lại tràn ngập bi ai, cầu xin.

Người nọ dừng bước, nhưng cũng không quay đầu.

Thân hình cao lớn vĩ ngạn, thật sâu trong bóng đêm, giống như trên lưng đang đeo gánh nặng ngàn cân, nói “Quân tình khẩn cấp, quân lệnh như núi, thứ ta không thể không đi, thỉnh.....” Hắn ngừng lại một chút, giống như có chút không quen nói, “Thỉnh nương tử an tâm ở nhà phụng dưỡng cha mẹ, chờ.....” Hắn hít sâu một hơi, ngữ khí lại có chút run run, “Chờ ta trở về”

Tô Tư Ngưng trong lòng tràn ra chua chát, trượng phu của nàng vì sao không chịu quay đầu? Có phải vì biết chắc không thể không biệt ly nên mới không đành lòng quay đầu không? Nhưng bởi vì luyện tiết nên giọng nói mới run run?

Trượng phu của nàng muốn lên chiến trường, sa trường là nơi nguy hiểm trùng trùng, làm sao nàng dám để hắn có vướng bận chứ? Nàng trong lòng hận không thể khóc rống một hồi, lại giả bộ trấn định nói “Chuyện trong nhà, tướng công không cần lo lắng, sa trường nhiều hiểm ác, tướng công hãy thận trọng.”

Mai Văn Tuấn vẫn không có quay đầu, hắn chỉ gật đầu, mà động tác cũng trì hoãn mà trầm trọng, sau đó hắn bước nhanh rời khỏi đó, giống như sợ hãi nếu còn chần chừ thì sẽ không thể rời khỏi, không đành lòng rời đi. Tô Tư Ngưng cố nén đau đớn trong lòng, nhìn thân ảnh hắn đi xa. Trong lòng nàng lặng lẽ lập lời thề. Nàng sẽ vì hắn hiếu kính cha mẹ chồng, lo liệu gia nghiệp, quản lý tài sản; Nàng sẽ vì hắn khâu áo làm giày, học làm nấu ăn. Lúc hắn đang chiến đấu ở nơi xa thì nàng sẽ chăm lo thật tốt mọi thứ ở nhà. Khi hắn đắc thắng trở về, nàng muốn đi ra mấy chục dặm đón

hắn, khi hắn một thân bụi đường xuất hiện ở phía xa, nàng muốn dùng tươi cười ngọt ngào để nghênh đón hắn.

Hắn là trượng phu của nàng, ông trời của nàng, là vầng thái dương soi rọi những năm tháng vô tận phía trước, hắn là tất cả nàng có trong sinh mệnh này.

Nhưng vì sao nước mắt vẫn không hề khô không được muốn rơi xuống a? Đây là đêm tân hôn của nàng, đây là đêm động phòng hoa chúc của nàng. Nhưng trượng phu của nàng còn chưa có mở khăn trùm, chưa cùng nàng uống chén rượu hợp cẩn.

Từ giây phút nàng biết hắn liền ảo tưởng nghĩ đến vô số chuyện liên quan đến hắn, nàng lặng lẽ hỏi thăm mọi thứ về hắn, vụng trộm vì hắn viết xuống thi văn, không muốn người khác biết được nỗi lòng của nàng. Mà nay nàng lại ngay cả khuôn mặt của hắn cũng chưa nhìn thấy.

Nàng đưa tay gạt lệ, nhưng càng lau nước mắt càng chảy nhiều. Nàng thế nhưng cũng chẳng thể khóc rống lên, chỉ có thể yên lặng nhìn thân ảnh đang biến mất ở cửa viện.

Nàng không biết hắn khi nào sẽ trở về, thậm chí nghĩ tại đây một khắc, đem thân ảnh cao lớn vĩ ngạn của hắn khắc thật sâu vào trong lòng. Nàng không biết một trận chiến này sẽ kéo dài bao lâu, nàng thậm chí đem mỗi chữ hắn từng nói nhớ thật kỹ, vĩnh viễn không quên giọng nói trong sáng dễ nghe đó.

Chương 2

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc nâng hương thơm ngát, ở trước phật tổ cúi lạy ba cái thật sâu, rồi lại cẩn thận đem hương cắm vào bát hương trước mặt Quan Âm. Gương mặt xinh đẹp của Tô Tư Ngưng có một mảnh thành kính, hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu tụng kinh văn đã nhớ kỹ, mong hấn sớm về nhà, để an ủi song thân, cũng làm cho tâm nàng sớm được an ổn.

Từ đêm động phòng với Mai Văn Tuấn, lại nghe được lệnh đi đầu động chiến trường, nàng cố nén bi thương, bên trên thì phụng dưỡng cha mẹ chững, dưới thì để ý gia nghiệp, tận tâm hết sức, làm tốt thân phận con dâu của Mai gia.

Mai gia nhị lão đều là người ôn hoà hiền hậu lương thiện, họ đối với cô con dâu xinh đẹp đến từ đại gia tộc có sự trân trọng thương tiếc xuất phát từ sự thật tâm, làm cho Tô Tư Ngưng mất cha mẹ từ nhỏ bây giờ mới chân chính cảm nhận được sự yêu thương của trưởng bối.

Hạ nhân Mai gia phần lớn đều rất nghe lời, đối với vị phu nhân xuất thân phi thường cao quý thì vô cùng kính yêu, mệnh lệnh của nàng, họ đều nghe lời. Mai gia trên dưới kể cả chủ tử và hạ nhân cũng chỉ có hai mươi nhân khẩu, tuyệt đối không giống giống đại tộc môn phiệt như Tô gia, ở đây không có phân tranh phe phái, đủ đoai đấu đá nội bộ. Tô Tư Ngưng đi ra từ gia tộc lớn như vậy nên việc quản lý một nhà đơn bạc như vậy tất nhiên là thuận buồm xuôi gió, thoải mái tùy ý. Chẳng những trưởng bối của Mai tộc yêu thích, hạ nhân kính trọng, ngay cả thân hữu lui tới cũng yêu quý vị Mai gia thiếu phu nhân này, vừa thông minh xinh đẹp, tiến lui có độ, nặng nhẹ phân biệt được.

Từ mùa mai vàng gả vào Mai gia, mọi việc đều như ý trừ mỗi việc trượng phu của nàng không có ở bên người. Từ khi Mai Văn Tuấn ra biên cương, Tô Tư Ngưng vốn chỉ đọc thi văn, ít đàm kinh Phật lại đi Thủy Nguyệt Am, thỉnh một bức tượng Quan Âm, ngày ngày thờ phụng trong phòng, sớm muộn đầu thấp ba nén nhang, thành tâm thành ý, ngày ngày khẩn cầu, vô

số lần thỉnh chư thần phật tổ phù hộ cho phu quân của nàng bình an trở về. Đừng nói cái gì mà hầu môn thế phiệt nữ nhân, cái gì mà tài nữ phải độc hành, thanh cao xuất trần. Nếu phu quân trở về thì nàng nguyện ý làm một ngu phụ nơi phố phường, ngày ngày tụng kinh văn, hằng đêm bái Phật chỉ cầu một đi đầu đơn giản là người thân bình an vô sự.

Có lẽ thật sự là thần phật có biết, cảm kích trước sự thành kính của nàng nên không lâu trước đây từ biên cương truyền đến tin thắng trận. Tâm tình vẫn buộc chặt của nàng mới thoáng buông lỏng. Nàng rất vui mừng, càng thêm ngóng trông phu quân sớm ngày về nhà. Nàng muốn tận mắt nhìn thấy hắn không việc gì, muốn vì hắn tẩy đi bụi đường, lại chính tai nghe thấy hắn kể chuyện trên chiến trường, muốn sớm biết phu quân của nàng là người anh hùng cỡ nào.

Vài ngày gần đây, các chiến sĩ lục tục trở về quê hương, mỗi ngày ngoài cửa đều có pháo vang lên, truyện cười tiếng hoan hô không dứt.

Mỗi khi nghe được động tĩnh bên ngoài, nàng đều tìm lòng không đậu đi lên lầu cao, lặng lẽ nhìn ra phương xa. Khi nào thì phu quân của nàng sẽ cưỡi một con ngựa to, áo choàng màu đỏ, giữa tiếng chiêng trống vang trời và dân chúng vui mừng xung quanh mà trở về như một người anh hùng. Nàng chậm rãi ở trước Phật tổ nói xong nguyện vọng thật sâu của mình, sau đó mới lên giường, cầm quần áo ở đầu giường, kéo lấy kim khâu tiếp tục làm công việc còn dang dở. Nhưng mới chỉ khâu được mấy trâm thì nàng liền ngửi thấy thần ở đó.

Nàng là dựa theo xiêm y trước đây của hắn mà làm, cũng không biết hắn đánh giặc trên biển có bị gãy đi không, quần áo này có còn vừa người hắn không?

Tô Tư Ngưng bất giác trên mặt đỏ lên. Hắn có thích không? Màu sắc này, kiểu dáng này không biết có hợp ý hắn không? Lúc hắn nhìn đến xiêm y nàng tự làm không biết có cao hứng không? Liệu khi biết nàng là tiểu thư của thế gia đại tộc nhưng lại không bị chiêu hư mà còn biết may xiêm áo, chắc hắn sẽ có chút giật mình chứ?

Trong lòng nàng chuyển qua đủ loại ý niệm, trên mặt bất giác tràn ra một nụ cười xinh đẹp.

“Tiểu thư, trong nhà nhận được quân báo.” Một tiếng kêu thành linh vang lên, thanh âm có chút hoảng hốt, có chút kinh hoảng, có chút không biết làm sao, nhưng càng nhiều là bi thống.

Tô Tư Ngưng đột nhiên đứng lên, vui vẻ nói: “Có tin tức của tướng công

sao?” Không đợi Ngưng Hương đáp lời, nàng liền ngay cả quần áo trên tay cũng không bỏ xuống đã lao ra khỏi phòng.

Ngưng Hương nhìn Tô Tư Ngưng bước nhanh đến chính sảnh thì trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, “Tiểu thư, cô gia chết trận.”

Tô Tư Ngưng dường như không nghe thấy, vẫn bước nhanh đi ra ngoài. Ngưng Hương lớn tiếng kêu: “Tiểu thư!”

Tô Tư Ngưng thế này mới dừng lại, lúc quay lại, nụ cười trên mặt nàng vẫn chưa có tan hết, trong mắt còn mang theo vui mừng, cứ như vậy mà nhìn nha hoàn của mình.

Ngưng Hương nhìn nàng, há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng chỉ có thể há miệng khóc rống thất thanh.

Tô Tư Ngưng lẳng lẳng nhìn nàng, tươi cười trên mặt trở nên cứng ngắt, làm sao cũng không thu lại được. Thẳng đến lúc này một câu vừa nãy mới trở nên chân thật, ý nghĩa của nó lúc này mới hiện rõ trong đầu nàng.

Nàng chậm rãi hướng Ngưng Hương vươn tay trái, nhẹ nhàng mà nói: “Nha đầu ngốc, ta còn không khóc, em khóc cái gì?”

Sau đó, kiện quần áo trong tay theo tay nàng rơi xuống đất, tiếng gọi thân thiết mà kinh hoàng của Ngưng Hương giống như đang ở rất xa. Sau đó chính là sự vắng vẻ đến nặng nề, sâu thẳm đáy ép người ta không thở nổi bao quanh nàng.

Trước Phật tổ, một mỹ nhân mặc đồ trắng, y trang đơn giản, vái một cái thật sâu, qua màn sương khói, nàng nhìn khuôn mặt hiên lành của Quan Âm Bồ Tát, thần sắc kinh ngạc, thật lâu không nói gì.

Ngưng Hương ở phía sau lặng lẽ lau lệ, Bồ Tát a Bồ Tát, nếu người có linh, Có thể bảo vệ phạm nhân, vì sao muốn một người tốt như tiểu thư phải chịu nhiều đau khổ như vậy? Đáng thương nàng từ thuở nhỏ đã mất cha mẹ, tuy là thiên kim danh môn, lại không có người ủng hộ, không có người đau. Vốn tưởng gả được cho một lang quân như ý nhưng đêm tân hôn còn chưa trải qua thì đã để cô gia chết trận trên biển, ngay cả thi thể cũng không tìm được. Tiểu thư đau xót còn chưa hồi phục, lại truy đến tin tức Tô gia bị định tội, gia nghiệp bị thu hồi. Tuy nói Tô gia không có người thực lòng thương tiểu thư, nhưng rốt cuộc vẫn là chân với tay, là huyết mạch chí thân, là một chỗ dựa nàng dựa vào, một đường lui của nàng. Bồ Tát a, tiểu thư thật tâm cúng bái như vậy, lại thành tâm làm việc thiện, vì sao người ngay cả một chút ân đức cũng không khai?

Nghĩ đến những chuyện Tô Tư Ngưng gặp phải, Ngưng Hương liền thấy

một trận chua xót trong lòng. Từ khi Mai Văn Tuấn tử trận, Tô Tư Ngung mất hết can đảm, chỉ biết chăm lo gia nghiệp, phụng dưỡng cha mẹ ch ồng, ngày thường trên mặt cũng khó gặp được sắc mặt vui mừng. Cỗ tình họa vô đơn chí, thiên uy khó dò, tô gia thế đại hào môn lại trong một ngày bị diệt. May mắn Mai gia nhị lão là người phúc hậu thiện lương, không khinh thường Tô Tư Ngung gia tộc bị bại có thể làm liên lụy đến Mai gia, ngược lại đối nàng an ủi nhiều hơn, khắp nơi chăm sóc. Tô Tư Ngung trong lòng cảm động, càng thêm thành tâm thành ý, đem cha mẹ ch ồng như cha mẹ thân sinh mà hiếu kính chăm sóc. Ngày thường nàng lo liệu gia nghiệp gòn gàng ngăn nắp, gặp người thì đầu nở nụ cười tươi chào đón, ôn hòa thân thiện, họ hàng xa gần đều khen ngợi. Trừ bỏ Ngung Hương bên người, không ai biết được hàng đêm nàng vẫn trần trọc miên man, mỗi ngày nước mắt ướt gối.

Mất thấy giỗ đầu của Mai Văn Tuấn sắp đến, Tô Tư Ngung mang theo Ngung Hương đến Thủy Nguyệt Am, dâng hương cúng bái, lại cùng am chủ nghị luận biện pháp làm lễ.

Ngung Hương không dám xen m ồm, chỉ kinh ngạc suy ngẫm cùng với thương tâm không nói nên lời.

“Ngung Hương.” Không biết qua bao lâu, chợt nghe Tô Tư Ngung nhẹ nhàng gọi. Ngung Hương lúc này mới phục hồi tinh thần, cười hỏi: “Tiểu thư, sự tình xong xuôi rồi sao?”

“Sớm đã xong rồi, chúng ta mau trở về thôi nếu không cha mẹ sẽ sốt ruột.” Tô Tư Ngung vừa nói vừa đi ra ngoài. Nàng thấy Ngung Hương vẫn có chút thất thần thì bất giác cười nói, “Nha đầu ngốc, nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy? Sẽ không phải mới đi ra ngoài một chút mà đã nhớ thương Mai Lương rồi chứ?”

Ngung Hương đỏ mặt lên, “Tiểu thư lại khi dễ người.”

Tô Tư Ngung hướng nàng cười, “Ai khi dễ em? Ta xem Mai Lương là người không sai, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng làm việc tin cậy, trung hậu khẳng khái. Em lặng lẽ làm cho hấn xiêm y và giày, còn thêu hà bao, còn nghĩ ta không thấy sao? Mà vòng tay hoa sen của em cũng là từ trên trời rơi xuống sao?”

Ngung Hương xấu hổ chán nản nói: “Tiểu thư.....”

Tô Tư Ngung cười cười, “Một năm này, trong nhà có nhiều chuyện xảy ra, tuy ta biết nhưng cũng chưa thể nói gì. Chờ xong cái giỗ này ta sẽ tìm ngày để nói chuyện với cha mẹ, một mối nhân duyên tốt như vậy, ta cũng muốn

thành toàn cho em.”

Ngung Hương ngần ra, đột nhiên nói: “Tiểu thư, em là nha đầu của người, như thế nào có thể.....”

Chiếu theo quy củ của nhà giàu, nha hoàn bên người đi theo tiểu thư xuất giá thì chính là nha hoàn thông phòng của cô gia, tương lai có được thăng lên làm di nương hay không thì còn phải phụ thuộc vào tâm ý của chủ tử. Con trường hợp cô gia mất sớm như thế này thì nha hoàn phải thủ một kiếp với chủ tử mới là lẽ phải.

Tô Tư Ngung lắc đầu đánh gãy lời của nàng: “Cô gia đi sớm, em cũng chưa từng hèn hạ chàng, có lý nào phải theo ta thủ tiết một đời chứ?”

Ngung Hương đỏ con mắt, trong lòng có nỗi vui mừng lại khổ sở nói không nên lời, “Tiểu thư, em không thể nào để cô chỉ có một người cô đơn.....”

Tô Tư Ngung nhẹ nhàng cười, cầm lấy tay nàng, “Nha đầu ngọc, cả đời này của ta coi như xong, làm sao có thể làm lỡ dở cả đời em được?”

“Nhưng là.....”

Tô Tư Ngung nghẹn ngào: “Nhớ rõ, ngay cả nếu chúng ta không ở cùng nhau thì chỉ cần em hạnh phúc là đủ rồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng mà ôn nhu như vậy làm cho Ngung Hương kìm lòng không được mà rơi lệ, nước mắt nói: “Tiểu thư, tiểu thư.....”

“Tốt lắm, tốt lắm, bên ngoài có nhiều người nhìn đó.” Tô Tư Ngung cười an ủi.

Ngung Hương thế này mới nhận ra các nàng đã ra khỏi am no cô, chung quanh đều là người đi đường, vội đưa tay lên lau nước mắt. Hai người bước nhanh đến trước cổng kiệu, vừa vén lên màn kiệu thì chợt nghe có người gọi to phía sau: “Thiếu phu nhân.”

Ngung Hương kinh ngạc quay đầu, “Mai Lương? Sao người lại tới đây?” Một chàng thanh niên chạy tới, hắn có ngũ quan đoan chính, cả người đầy mồ hôi, vừa thở vừa nói: “Thiếu phu nhân, lão gia phu nhân vội vã tìm người trở về, trong nhà nhận được thư của thiếu gia.”

Tô Tư Ngung chấn động, cơ hồ không đứng vững.

Ngung Hương kêu lên một tiếng sợ hãi, cầm lấy tay Mai Lương, “Người nói cái gì?”

Mai Lương thở hổn hển như trâu, “Thiếu phu nhân, người mau về nhà đi, thiếu gia hắn..... Hắn không chết.”

“Lúc xảy ra chiến tranh trên biển, Văn Tuấn bị ngã xuống biển, tất cả mọi

người đầu nghĩ nó đã chết. Nhưng không nghĩ tới nó lại được ngư dân cứu, một năm này vì dưỡng thương nên không thể liên lạc, gần đây nó mới viết thư về nhà được.....”

Tô Tư Ngưng lẳng lẳng nghe Mai lão gia nói, lẳng lẳng nhìn ánh mắt trốn tránh của cha mẹ, cùng với biểu tình mừng như điên của người dưới lại có chút quỷ dị. Sau đó nàng chậm rãi nói: “Đây đúng là chuyện tốt, cha mẹ còn có cái gì phân phó sao?”

Ánh mắt của nàng trong sáng khiến Mai gia nhị lão nhất thời không đành lòng nhìn thẳng vào nàng. Mai phu nhân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Tư ngưng, Văn Tuấn được một cô nương cứu, nàng ta chăm sóc nó một năm, nó cũng nên mang nàng ta về”

Tô Tư Ngưng cúi đầu, một lát sau, mới chậm rãi ngẩng đầu, bên môi tràn ra một chút mỉm cười ôn nhu, “Quả nhiên là việc vui, chẳng những tướng công đã trở lại, mà con còn có thêm một muội muội.”

Chương 3

Ngồi trước gương, nàng nhìn khuôn mặt tái nhợt của người trong gương, tựa hồ như nhìn thấy dung nhan từ lâu trước kia của mình, lúc đó nàng có dung nhan kiều diễm như hoa, ở trong đình vẽ hoa, vẽ bướm, dưới cảnh liễu viết thơ vẽ tranh, ngâm thơ thiên chân, tâm hồn không biết thế sự hiểm ác. Như thế nào mà chỉ trong thời gian ngắn nàng đã tiêu tụy tái nhợt, giống một cái quỷ hồn thế này?

“Tiểu thư, người thích kiểu tóc gì?”

“Tiểu thư, người xem son màu này có đẹp không?”

“Tiểu thư, em đã dọn cửa hàng tơ lụa, mang theo hàng tốt nhất đến cho người lựa chọn, đã một năm nay người chưa may quần áo mới. Cô gia sắp trở lại, đương nhiên người phải may mấy bộ quần áo thật đẹp, một nữ nhân đánh cá thì có là gì chứ?”

Ngưng Hương đối tới đối lui đờ đạc, luống cuống tay chân, không ngừng lắc nhai.

Tô Tư Ngưng lại chỉ kính ngạc nhìn gương ngần người, nàng từng là cô gái kiều diễm như hoa, ôm những giấc mộng ngọt ngào mà gả đến Mai gia.

Sau đó, nàng vì hấn mà thủ một năm. Từ đó nàng chỉ vận một thân đồ trắng, không mang trang sức, không son phấn, toàn bộ sinh mệnh của nàng trở thành một dòng nước lạnh lẽ. Thế nhưng hóa ra hấn không có chết.....

Ngưng Hương nhẹ nhàng buông xả mái tóc dài của nàng, vì nàng chải tóc, toàn tâm toàn ý muốn đem tiểu thư của nàng trang điểm thật đẹp, “Tiểu thư, bộ dạng người xinh đẹp như vậy, lại có học vấn, chờ cô gia trở về.....”

Nàng kia đang nói thì đột nhiên nhiên cúi đầu kêu sợ hãi một tiếng.

“Làm sao vậy?” Tô Tư Ngưng nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì?” Ngưng Hương vội vàng đem lược giấu ra sau lưng.

Tô Tư Ngưng cười nhẹ, nàng biết chắc là Ngưng Hương đã thấy lược tóc bạc trên đầu nàng. Đa tình nên cười ta, sinh ra sớm tóc bạc. Đáng tiếc nàng năm còn chưa đầy hai mươi, nhưng ưu tư thành bệnh, đã bao đêm tỉnh dậy, tóc rụng trên gối từng hời, mà đám tóc đó đã lộ tình sương. Ngưng Hương

nhỏ bé cần gì phải hảo tâm giúp nàng che giấu như vậy.

Nhìn người trong kính lộ ra mỉm cười, lòng Ngưng Hương bất giác chua xót, “Tiểu thư, cô gia đã trở lại, cô gia còn sống, mặc kệ thế nào, đều là việc vui a.”

Đúng vậy, là chuyện tốt a! Tô Tư Ngưng thản nhiên cười. Nàng vì hắc tóc đen biến đầu bạc, nàng vì hắc hàng đêm nước mắt ướt gối, nàng vì hắc trên phụng dưỡng cha mẹ chồng, dưới thủ gia nghiệp; Mà hắc ngắm Thương Hải, ôm mỹ nhân, một năm sau mới gửi tới một phong thư. Quả nhiên là chuyện tốt a.

“Tiểu thư.....” Ngưng Hương còn muốn khuyên nữa. Tô Tư Ngưng lại nói, “Ngưng Hương, ta đã nghĩ rồi, ngày mai ta sẽ đề cập cùng cha mẹ chuyện của người và Mai Lương, mau chóng thành toàn cho các người.” Ngưng Hương ngần ra, “Cô gia còn có hơn mười ngày nữa là trở về nhà rồi, việc nghênh đón cô gia là quan trọng nhất chứ.”

Tô Tư Ngưng thản nhiên nói: “Trải qua một phen sinh ly tử biệt này ta đã nhìn thấu thế sự vô thường, ai biết được hơn mười ngày nữa lại xảy ra việc gì chứ? Thừa dịp mọi việc ta còn làm chủ được thì trước tiên dàn xếp xong xuôi cho người trước mới tốt.”

Ngưng Hương trong lòng chấn động, thất thanh nói: “Tiểu thư, sau khi cô gia trở về, người muốn làm gì?”

Tô Tư Ngưng nhìn về phía tấm gương, một đôi mắt ánh lên tức giận, “Ta cũng không biết.”

Ngưng Hương lo lắng đến run lên, nhưng vẫn nhịn xuống, nhưng lại nhịn không được nói: “Tiểu thư, người đã khổ lâu như vậy, mắt thấy ngày lành đến đây, người đừng nhất thời nóng nảy mà vứt bỏ hết công lao. Từ xưa nam tử ba vợ bốn nàng hầu vốn là chuyện bình thường, chẳng qua là một đũa con gái đánh cá, làm gì có chỗ nào so sánh được với người chứ? Chỉ cần cô gia liếc mắt nhìn người một cái, tự nhiên sẽ biết bên nào nặng bên nào nhẹ.”

Tô Tư Ngưng chỉ lắc đầu, không, Ngưng Hương, người không rõ, chuyện này không có liên quan gì đến cô gái kia, ta chỉ là mệt mỏi, chính là mệt mỏi, không hơn.

Ngày hôm sau Tô Tư Ngưng hướng Mai lão gia và Mai phu nhân nhắc tới chuyện chung thân đại sự của Ngưng Hương và Mai Lương, mà hai người này đương nhiên cũng không bác bỏ. Vốn tính chờ Mai Văn Tuấn trở về, lại an bài chuyện của bọn họ nhưng Tô Tư Ngưng lại kiên trì phải nhanh

một chút đem hôn sự này định xuống.

Vì thế, hôn sự của Ngung Hương và Mai Lương được tiến hành một cách giản lược bởi vì Mai gia mọi người trên dưới đều vì nghênh đón vị thiếu chủ trở về mà bận rộn. Vì thưởng cho Mai Lương nhiều năm qua cống hiến, cũng vì cho con dâu mặt mũi mà Mai gia nhị lão thưởng cho Mai Lương rất nhiều tài vật.

Tô Tư Ngung mặc dù không được thúc dục yêu thích nhưng cũng là tiểu thư dòng chính, khí phách của đại gia tộc không thể giảm, thế nên thời điểm nàng xuất giá, đồ cưới mang theo là vô cùng xa xỉ, tiền bạc có chút dư dả. Nàng liền chi tiền mua cho Ngung Hương một căn nhà nhỏ, lại đốt kế ước bán thân của nàng và Mai Lương, cho họ một thân phận tự do, về sau chỉ là người làm thuê của Mai phủ thôi. Mai Lương cảm động đến rơi nước mắt, Ngung Hương lại thấy có chút run sợ, nàng tổng cảm thấy, tiểu thư nhà mình kiên quyết an bài chu đáo như vậy là có mục đích.

Chỉ có đi đâu đó chỉ là ngờ vực vô căn cứ, trong không khí vui mừng của Mai phủ, nàng thật không dám nói ra, chỉ có thể lo lắng phòng đau khổ chờ đợi. Rốt cục, Mai Văn Tuấn đã trở lại.

Mọi người Mai phủ đều đi ra đón từ xa.

Mai lão gia cùng Mai phu nhân đều kích động đến đi đường đều đi không xong.

Tô Tư Ngung đi theo phía sau cha mẹ chồng, nhìn ra phương xa. Người nọ từng đi vào giấc mộng hàng đêm của nàng, từng được nàng để ở chỗ sâu nhất trong lòng, mỗi bút viết xuống đều là tên hắn. Mà nay nàng lại không cảm thấy chút kích động cùng vui mừng như điên nào, nàng chỉ lặng lẽ đứng đó, dựa theo sự phân phó của cơ thể mình mà thản nhiên mỉm cười. Một cỗ kiệu xuất hiện, tựa hồ theo chân trời mà đến. Có lẽ vì thái dương rất chói mắt cho nên Tô Tư Ngung lặng lẽ cúi đầu, là nàng không thể nhìn thẳng ánh mặt trời, hay là nàng không muốn trong giây phút vui mừng này để cho người khác nhìn thấy nước mắt? Mà cũng chẳng có ai để ý. Lúc nàng một lần nữa ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là nụ cười khéo léo như cũ. Người ở phương xa đã đi đến gần. Nàng rốt cục thấy được Mai Văn Tuấn, thấy được trượng phu của nàng.

Từ khi nàng biết tên hắn, ngay từ khi trong lòng chưa có tính toán gì thì đã tưởng tượng ra bộ dáng của hắn. Lúc nàng còn chưa biết diện mạo, thân hình của hắn thì đã lén lút vì hắn thêu hà bao, khâu đai lưng. Nhưng một năm sau khi gả cho hắn nàng mới lần đầu tiên nhìn thấy trượng phu của

mình.

Hắn quả nhiên giống như người ta nói, tuổi trẻ tuấn lãng, anh khí mười phần. Hắn cưỡi ngựa, ngược ánh mặt trời mà đến, ánh mặt trời tựa như chiếu lên người hắn ánh sáng đẹp đẽ, chiếu ra anh khí oai phong của người từng kinh qua sa trường mới có. Ở trong những gia tộc thư hương chính là không thể thấy được nam nhân khí khái như vậy. Lúc hắn ngã, mọi ánh sáng trong thiên địa giống như đều tập trung trên người hắn, lúc nhảy xuống ngựa thì như từng bách cứng cáp hữu lực. Hắn đi nhanh đến, từ xa đã quỳ gối, động tác sạch sẽ lưu loát. Tô Tư Ngưng chưa bao giờ biết có người như thế, ngay cả quỳ gối cũng đều có khí thế, cũng đều bắn ra anh khí bốn phía.

Mai gia vợ chồng cũng không nghĩ nhiều như nàng, vừa thấy nhi tử là đã muốn xông đến. Mai phu nhân ôm Mai Văn Tuấn, khóc rống thất thanh; Mai lão gia ở bên khuyên bảo, khuyên hai câu, cũng đã lão lệ tung hoành. Mai Văn Tuấn cũng thương cảm rơi lệ, khóc nói: “Con bất hiếu, làm cho cha mẹ lo lắng.”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Mai lão gia liên tục lặp lại câu nói này. Mai phu nhân khóc không thành tiếng, phải mất một lúc lâu mới bình ổn lại được, lau lệ nói: “Con a, người thương tâm nhất cũng không phải là chúng ta a.” Nói xong đem hắn kéo, đưa hắn hướng đến chỗ Tô Tư Ngưng, “Mau nhìn xem, đây là con dâu.”

Mai Văn Tuấn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thể tử của mình sau một năm thành thân.

Đối với dung mạo thể tử, hắn chưa từng nghĩ nhiều, cũng không có quá nhiều chờ mong. Từ khi Mai gia cùng Tô gia đính hôn, một võ tướng nhỏ như hắn lại cưới được tiểu thư gia tộc lớn, hắn liền gặp phải rất nhiều áp lực cùng chê bai.

“Văn Tuấn, thật đúng là nhìn không ra Mai gia các người lại nhắm đến Tô gia nha?” Bằng hữu coi đó như một chuyện cười mà đem ra nói đùa.

“Mai lão ca, có lão bà như vậy về sau tiền đồ của huynh chắc chắn sẽ sáng sủa, nếu là việc có lợi, nhớ đừng quên lão huynh ta nhé.” Thân thích tựa tiểu phi tiểu chúc mừng.

“Thật là kỳ quái, Mai gia này có gì tốt mà đường đường Tô gia tiểu thư lại nguyện ý gả?”

“Không phải bộ dạng rất xấu không gả được cho người môn đăng hộ đối nên mới gả cho một người chức quan be bé đấy chứ?”

“Ta xem là đã làm ra chuyện gì thất đức không muốn bị gièm pha đâu! Ai chẳng biết nói Tô gia ỷ vào gia đại thế đại, làm xằng làm bậy, Tô phủ trừ bỏ hai cái tượng sư tử bằng đá trước cửa thì đâu không sạch sẽ. Chắc là không còn biện pháp mới phải gả cho một vị quan nhỏ, chứ không dám truy cứu a.”

“Đáng thương tiểu tử Mai Văn Tuấn kia, chỉ sợ chưa thú được lão bà thì đã bị đội mũ xanh rồi! Tương lai, lão bà có nhà mẹ đẻ quy ền thế như vậy, chỉ hơi chút tiêu dao chắc cũng chẳng dám.”

Đây là những gì người bên ngoài ở sau lưng hấn nghị luận.

Mọi người trên đời đều hâm mộ hấn có thể trèo cao nhưng đối với Mai Văn Tuấn là một nỗi nhục nhã lớn. Trước khi đính hôn, hấn ở trong thành là một anh hùng được mọi người bội phục. Hấn còn trẻ oai hùng, hấn lập công vô số, hấn mang đến vinh quang và quan tước cho Mai gia bằng chính thực lực của mình.

Các trưởng bối khen hấn còn trẻ đã có thành tựu, những người ngang hàng kính hấn như huynh trưởng như sư phụ, mà văn bối thì lấy hấn làm mục tiêu học tập. Sau khi đính hôn, hấn chẳng còn tên nữa, cũng chẳng còn thân phận. Hấn trở thành trượng phu của Tô gia tiểu thư, con rể của Tô gia. Hấn cũng không còn mục tiêu phấn đấu, đã không có thành tựu, dù sao thì cưới nữ nhi Tô gia rồi việc thăng quan phát tài rất dễ, năng lực của hấn còn gì quan trọng nữa?

Ở trong lòng hấn, thê tử của hấn chính là nữ nhân bộ mặt mơ hồ, là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, cũng là bóng ma phủ lên người hấn. Thăng cho đến lúc này người mới ở trước mắt một cách rõ ràng, chân thực.

Ngay tại thời khắc không hề phòng bị, hấn giương mắt nhìn thấy nàng.

Nàng đứng dưới ánh mặt trời, cũng không ăn mặc trang điểm quá lộ mà chỉ điểm trang nhẹ nhàng, phấn son đơn giản nhưng lại khiến ánh mặt trời cũng phải ảm đạm.

Mai Văn Tuấn bỗng nhiên nhớ tới mỹ nhân được miêu tả trong thi văn: Đẹp như thu thủy, mà như Viễn Sơn. Những con chữ hết sức xinh đẹp này hóa ra đều có nguyên nhân, hóa ra thực sự có người có thể đẹp đến như thi như họa.

Hấn lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan của nàng là dưới một mảnh ánh mặt trời sáng lạn. Hấn cảm thấy giống như có một đạo thiên lôi, chém thẳng vào trong lòng, đột nhiên chấn động, đột nhiên, làm cho hấn mất đi năng lực suy nghĩ.

Làm cho hắn tỉnh lại chính là một giọng nói hơi run run: “Văn Tuấn.”

Mai Văn Tuấn trong lòng cả kinh, vội vàng trở lại, kiệu nhỏ phía sau, màn kiệu đã xốc lên, lộ ra một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp lại tràn đầy sợ hãi. Mai Văn Tuấn đột nhiên xoay người qua, không nhìn dung nhan xinh đẹp của Tô Tư Ngưng nữa mà bước đến trước kiệu, đưa tay nắm lấy tay nàng kia, đem nàng ta từ trong kiệu đi ra. Hắn nắm chặt như vậy, nhưng giờ khắc này trong lòng hắn bỗng nhiên thấy bối rối.

“Cha, nương.....” Hắn không dám nhìn vào mắt Tô Tư Ngưng mà trềm mặt trong chốc lát rồi mới có chút trềm mặt nói, “Nương tử, đây là Tương Nhi.”

Chương 4

Mai lão gia cùng Mai phu nhân bỗng nhiên đều trầm mặc xuống, nô bộc của Mai phủ vốn đang bốn phía vô cùng náo nhiệt cũng nhìn nữ tử kia bằng ánh mắt kỳ dị.

Tô Tư Ngưng lẳng lẳng ngóng nhìn nữ tử sẽ cùng nàng chia sẻ trượng phu. Cô gái này tên là Liễu Tương Nhi, toàn thân run run như là rụng ở trong gió, đầu cúi thấp không dám ngược nhìn. Nàng được nam nhân âu yếm nắm tay, lại vẫn run rẩy không thôi.

Tô Tư Ngưng mỉm cười, đi lên phía trước, trước sự kinh ngạc của Mai Văn Tuấn và ánh mắt bất an của hắn, nàng đưa tay cầm lấy tay Liễu Tương Nhi. Nàng cảm thấy đầu ngón tay của nàng kia lạnh lẽo, lại hơi run run, trong lòng đột nhiên nổi lên một chút thương tiếc, ôn nhu nói: “Muội muội mau cùng ta về nhà, nhìn xem phòng tử tử đã an bài cho người có phù hợp không.”

Nàng tự mình dẫn dắt Liễu Tương Nhi trở về, không khí vốn trầm xuống rồi cuộc cũng thoải mái hơn, tất cả mọi người âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Liễu Tương Nhi nhắm mắt đi theo phía sau Tô Tư Ngưng, lại có chút mờ mịt quay đầu ngóng nhìn Mai Văn Tuấn. Tô Tư Ngưng quay đầu lại, nhìn thấy người kia vẫn đứng dưới ánh mặt trời. Mặt mày anh tuấn như vậy, dáng người ngạo khí như vậy. Nàng mỉm cười, chợt thấy trong mắt một mảnh ướm át.

Nam tử này, thật sự còn sống.

Nàng vì hắn cầu nguyện trước phật tổ hàng trăm ngàn lần, nàng vì hắn ở dưới đèn khóc ngàn vạn hồi, nàng gọi tên hắn, khắc vào xương tủy, nàng mơ về dung nhan của hắn, tâm can khuấy đảo, mà hắn vẫn — còn sống. Nàng tình nguyện hắn vì gia nghiệp, hắn cưới thiếp khác, chỉ cần hắn còn sống, còn có thể dưới ánh mặt trời mà đứng như vậy, mặt giãn ra mỉm cười, còn có thể nắm lấy tay nữ tử hắn yêu, nhìn ngày lên trăng hạ, cho dù nữ tử đó chẳng phải nàng.

Mọi người trên dưới Mai gia đều mở tiệc hoan nghênh chủ tử còn sống trở về. Buổi tiệc tất nhiên là vô cùng náo nhiệt, nhưng khi tiệc tàn rồi chỉ còn lại thê lương thật sâu cùng với vô thức. Giờ này khắc này, Mai Văn Tuấn cùng Tô Tư Ngưng cùng có chung cảm xúc như thế.

Bởi vì một đêm này, Mai Văn Tuấn phải đi phòng của nguyên phối thê tử. Ánh nến chiếu rọi, đêm đã khuya, anh hùng và mỹ nhân ở cùng một chỗ nhưng lại chẳng có gì để nói. Đây là cỡ nào buồn cười, thành thân đã hơn một năm, bọn họ còn chưa có động phòng hoa chúc thì đã chấm dứt.

Tô Tư Ngưng ngóng nhìn người ngồi trước đèn, bọn họ dựa vào gần như vậy, có thể nghe được hơi thở của nhau, dưới ánh nến người nọ càng lộ rõ mặt quan như ngọc, anh khí bức người. Nhưng là, vì sao lại xa lạ như vậy? Rõ ràng họ gần nhau đến nỗi có thể chạm tay nhưng lại có cảm giác như cách trăm sông nghìn núi, cách ba ngàn thế giới.

Mà Mai Văn Tuấn thì ngay cả nhìn kỹ dung nhan của nàng dưới ánh nến cũng không dám, trước đó hắn đã nghĩ ra làm thế nào để ứng phó, làm thế nào để trấn an, nhưng lúc này một câu cũng không thể nói, hoặc không nói. Thẳng đến lúc này, hắn mới đột nhiên ý thức được, đây là thê tử của hắn. Vô luận hắn thừa nhận hay phủ nhận thì nàng đã vì hắn mà thủ tiết một năm nay, vì hắn mà chịu đựng rất lớn thống khổ cùng bất hạnh, vì hắn chăm sóc hiếu thuận với cha mẹ, lại chăm lo gia nghiệp, lo liệu mọi thứ. Mà nay hắn lại nắm tay một nữ tử khác đi vào Mai gia. Đối với nữ nhân như vậy, hắn không đành lòng nói thêm lời nói dối nào, lại càng không nhẫn lừa dối, vì thế hắn cũng chỉ có thể trơ trẽn mặc.

Tô Tư Ngưng ở dưới đèn mỉm cười, nhìn ánh mắt trốn tránh của nam tử kia, trượng phu của nàng, mà ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không nguyện. Nàng cùng hắn tân hôn đã phải chia lìa, rồi đến một hồi sinh ly tử biệt, bây giờ vốn nên là nước mắt lưng tròng, ôm nhau mà khóc; Vốn nên là vui mừng như điên, thế nhưng bây giờ lại biến thành một loại dằn vặt buồn cười.

Đánh vỡ cục diện bế tắc lại là một loạt tiếng bước chân hỗn loạn, “Thiếu gia, Liễu cô nương bỗng nhiên có chút không thoải mái, kêu choáng váng đầu, bụng cũng đau.”

Mai Văn Tuấn đột nhiên đứng lên, Tô Tư Ngưng cũng vội kêu: “Tướng công mau đi xem muội muội một chút.”

Mai Văn Tuấn thật sâu nhìn nàng một cái, thấy trong mắt nàng là một mảnh thành khẩn thì mới gật đầu đi thẳng ra ngoài. Hắn đi đến trước cửa,

cước bộ hơi hơi ngừng lại một chút, quay đầu tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chính là thở dài một tiếng rồi bước nhanh mà đi, không dừng lại nữa.

Ngưng Hương ở trong phòng hầu hạ gấp gáp đến độ dậm chân, “Thủ đoạn vụng về như vậy, tiểu thư sao còn để cô gia trúng bẫy của cô ta chứ?”

Tô Tư Ngưng cười nhẹ, đúng vậy, năm đó ở Tô phủ, những vị di nương được sủng ái sẽ nhân lúc thích hợp mà cảm thấy không thoải mái. Những thủ đoạn cao minh, lợi hại hơn nàng đâu đã gặp qua, huống chi là loại thủ đoạn nhỏ nhỏ này. Nhưng nàng làm gì có năng lực quản ai?

Cô gái đó dưới ánh mắt hà khắc lạnh lùng của người trong Mai phủ mà lạnh run, lúc nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của nguyên phối thì trong mắt lộ ra tuyệt vọng, mà lúc nàng ta nhìn thấy trượng phu đi vào phòng một nữ nhân khác thì cũng chỉ có thể gượng cười. Sử dụng thủ đoạn vụng về như vậy là vì nàng ta đã quá kinh hoàng cùng sợ hãi.

Huống chi, chính thủ đoạn này đã cứu nàng và Mai Văn Tuấn, lúc vừa nghe đến tin kia thì cả hai đều cảm thấy như thở phào nhẹ nhõm.

Ngưng Hương thấy nàng không ngại, lại tức giận, “Tiểu thư, sao người lại phúc hậu như vậy chứ? Không cần bị bọn họ lừa, cái gì mà con gái nhà đánh cá, em nghe Mai Lương nói thì giống như người Mai phủ đâu biết cô gái kia, thật giận là Mai Lương đâu gõ kia, dù em có bức hấn thế nào thì hấn cũng không chịu nhều lời.”

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng cười, cần gì Mai Lương nói, chỉ nhìn da thịt tuyết trắng của nàng kia đã không giống nữ nhân lớn lên bên bờ biển rồi. Còn có tay nàng, mềm mại như không xương, vô cùng mịn màng. Ngay cả Tô Tư Ngưng nàng do nhiều năm may vá thuê thùa, cần bút viết thư, vẽ tranh nên tay cũng lưu lại vài nốt chai, cô gái đánh cá thường xuyên phải làm việc nặng kia làm sao có một đôi tay hoàn mỹ như thế được chứ?

Nhưng là, cần gì phải truy cứu đâu, nói trắng ra thì cũng sẽ là câu chuyện thanh mai trúc mã hoặc tình thâm nào đó, tội gì phá hư không khí vui mừng của toàn bộ Mai gia. Quan trọng không phải Liễu Tương Nhi có phải ngư nữ hay không mà là một khắc kia lòng nàng đã lạnh. Lòng đã lạnh thì còn đi tranh thủ làm gì, chỉ khiến mọi người mệt mỏi, thế thì làm để làm gì.

Nàng chỉ cười lại cho Ngưng Hương đang không ngừng lải nhải lui xuống để chính mình đi nghỉ. Một đêm đúng là nặng nề vô mộng, vô tư vô lo.

Thật tốt, nàng không còn nửa đêm mộng tỉnh, cũng không khóc ướt gối.

Thật tốt, từ nay về sau nàng sẽ sống vô tư vô lo, cũng không ưu không hận.

Sáng sớm hôm sau, nàng vẫn giống ngày xưa đến chính sảnh thỉnh an nhị lão, còn chưa tiến vào sảnh lớn đã nghe thấy tiếng quát lớn: “Thê tử của người thủ người một năm, người giờ trở về thì phải đối tốt với nàng, đừng nghĩ đến chuyện hoan nhạc, để người ta chê cười.”

Trong sảnh Mai lão gia phụng phụ răn dạy, Mai Văn Tuấn cúi đầu đứng đó, Liễu Tương Nhi nghiêng người đứng ở một bên, chân tay luống cuống, trên mặt đỏ bừng.

Tô Tư Ngưng biết lời này là có ẩn ý, chắc Mai lão gia biết đêm qua Mai Văn Tuấn đến phòng Liễu Tương Nhi nên mới phát tác tức giận. Nàng cười tiến vào, thỉnh an cha mẹ chững xong vừa cười vừa nói: “Tướng công trở về là đại hỷ sự, khắp nơi thân hữu đều đưa bái thiệp đến, bắt đầu từ hôm nay trong nhà sẽ có không ít khách nhân, làm thế nào để tiếp đãi, con thỉnh cha mẹ dặn dò.”

Mai lão gia sắc mặt hơi tái, “Chuyện trong nhà vẫn luôn do con an bài, con nói xem phải làm như thế nào?”

“Là.....” Tô Tư Ngưng cười khanh khách cùng Mai lão gia thảo luận danh sách thân thích cùng với quà tặng khắp nơi đưa tới, làm thế nào để trả lời, phiền phức rồi ren đến độ vợ chồng Mai thị không còn thời gian mà giáo huấn con mình, chỉ trừng mắt Mai Văn Tuấn một cái.

Mai Văn Tuấn lập tức mang theo Liễu Tương Nhi vô thanh vô tức đi ra ngoài. Chỉ là lúc đi ra khỏi cửa vẫn ngoái đầu nhìn một cái thật sâu vào bên trong.

Tô Tư Ngưng đang cùng Mai lão gia trả lời thì thấy lưng nóng lên, giống như bị cái gì đó nóng cháy nướng qua.

Chuyện Mai Văn Tuấn chết rồi sống lại, trở thành một câu chuyện anh hùng, một cái truyện kỳ nhỏ lưu truyền. Phú thương, quan viên, bằng hữu và thân thích trong thành đều tới cửa bái hạ.

Cả một ngày nay, người quản việc của Mai phủ là Tô Tư Ngưng bận đến chân không chạm đất. Thế này cũng thôi đi, cố tình còn có người ác ý khiến người ta chán ghét. Bọn họ cảm thấy mọi việc êm ả như thế là không được, thế nên lúc nàng rất vất vả mới rảnh một chút để ngồi ở sau viện nghỉ ngơi, vừa mới thở một hơi thì bên tai chợt nghe thấy tiếng huyền áo: “Đường tâu, người chịu ủy khuất.”

Tô Tư Ngưng cau mày xoay người nhìn nam tử trước mắt, hấn ăn mặc hoa lệ mà khoa trương, khí chất lỗ mãng lại nôn nóng, thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng, hấn cùng Mai Văn Tuấn là họ hàng gần, là thúc bá

huynh đệ.

Mai Văn Thăng cũng coi như họ hàng gần của Mai gia, lại là nhi tử duy nhất của đệ đệ Mai lão gia. Tuy rằng hắn ăn uống, hút sách, bài bạc không từ việc xấu nào nhưng Mai gia vẫn nhớ rõ quan hệ huyết thống, vẫn bảo trì lui tới, vẫn nhớ tới chiếu cố. Sau khi Mai Văn Tuấn tử trận, hắn cả ngày nghĩ chờ Mai gia nhị lão chết già thì sẽ kế thừa gia nghiệp của Mai gia, thế nên hắn chẳng những thường xuyên xuất nhập Mai gia, đối với vị quả tầu xinh đẹp là Tô Tư Ngưng cũng nhiều lần khiêu khích. Mai Văn Tuấn sống lại, tuy rằng hắn cũng mang theo lễ vật tới cửa chúc mừng nhưng Tô Tư Ngưng biết kẻ thất vọng nhất chính là hắn.

Tô Tư Ngưng khí định thần nhiên nói: “Tướng công đã trở lại, ta cao hứng còn không kịp, cho dù việc nhiều một chút, cũng có cái gì ủy khuất?”

Nhưng thật ra Nhị đệ, trong lòng tựa hồ rất không thoải mái.”

Mai Văn Thăng nghe đến đây cảm giận nói: “Nghĩ đến đường tầu bị người ta khi dễ, ta như thế nào có thể thống khoái được đây? Cái gì mà ân nhân cứu mạng, phàm là người biết Mai gia đều biết kia là, rõ ràng là.....” Hắn ghé sát vào Tô Tư Ngưng, “Đường tầu, chuyện này ta biết.....”

“Văn thăng!” Một giọng nói lạnh lẽo, như băng lạnh vang đến.

Mai Văn Thăng đánh một cái rùng mình, nhanh chóng đứng thẳng, cung kính kêu: “Đường ca.”

Mai Văn Tuấn mặt đều lạnh băng, vừa rồi hình ảnh Mai Văn Thăng ghé sát vào Tô Tư Ngưng quá mức chói mắt cho nên giọng nói của hắn đều lộ ra sát khí thiết huyết, “Đệ còn chưa thỉnh an phụ mẫu ta đúng không?”

“Phải, phải, đệ cần phải đi thỉnh an thúc và thẩm a.” Mai Văn Thăng đỡ đỡ tay mồm hôi, đồng thời khẩn cấp quay người đi. Bởi vì quá mức bối rối nên liền ngã oạch một cái, hắn luống cuống tay chân đứng lên chạy tiếp.

Trong sân nhỏ chỉ còn lại hai vợ chồng nhìn nhau không biết nói gì.

Nam tử ngọc thụ lâm phong, nữ tử xinh đẹp xuất chúng, đứng ở đó nhìn nhau khiến cho hoa cũng phải ngóng lại. Giữa họ vốn nên có vô số truyện kỳ, vô tận ôn nhu, mà nay, lại chỉ có một mảnh yên lặng.

Tiền viện khách đông, ồn ào vô cùng, mảnh sân sau nhà lại chỉ có một mảnh trầm mặc không phá nổi.

Hai người cách xa nhau bất quá mười bước, nhưng ai cũng không chịu cất bước tiếp cận đối phương, ai cũng không có mở miệng trước gọi người kia.

Lúc này đây, Mai Văn Tuấn không có lảng tránh ánh mắt của nàng, hắn

nhìn thẳng, trong con người đen láy của hắn có ẩn nhẫn cùng thống khổ không dễ thấy.

Ánh mắt như vậy khiến Tô Tư Ngưng một trận mờ mịt, sau đó không hiểu chợt dạ muốn thoát đi, vội hỏi: “Bên ngoài khách nhân rất nhiều, ta đi trước.....”

Chương 5

“Không, để ta đi, nàng đã phải gánh những trách nhiệm này rất lâu rồi. Xã giao lui tới này đó vốn là việc ta nên làm.” Mai Văn Tuấn quả quyết đánh gãy lời của nàng, thế nhưng dưới chân vẫn không động đậy, ánh mắt vẫn thật sâu nhìn nàng.

Tô Tư Ngưng chưa bao giờ từng thấp thỏm lo âu như vậy, trong ánh mắt thân thiết đó nàng muốn chạy trốn chết, lại không làm sao cử động được. Sau đó, Mai Văn Tuấn rốt cục xoay người, đi về phía tiển viên.

Tô Tư Ngưng lúc này mới buông lỏng, hai chân mềm nhũn, rốt cuộc chống đỡ không được thân mình, đành ngửa dựa vào lan can phía trên, cúi đầu nhìn xuống dưới chân, kinh ngạc ngẩn người.

Nhưng tiếng bước chân vốn đi xa bỗng nhiên tiến lại gần.

Nàng run nhè nhẹ đứng lên, không rõ giờ khắc này mình kích động là vì cái gì.

Một cái bóng đen chụp xuống, sau đó toàn thân nàng cảm thấy ấm áp.

Tô Tư Ngưng kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn tấm áo choàng bỗng nhiên được khoác lên người mình.

“Bên ngoài lạnh lẽo, nếu nàng thích ngửa ở trong hoa viên thì phải nhớ mặc thêm nhiều xiêm y hơn.” Mai Văn Tuấn thản nhiên nói xong, sau đó quay đầu đi ra.

Với khoảng cách vài chục bước chân thì nếu muốn chỉ cần chớp mắt là tới nhưng nếu thờ ơ thì lại vô cùng xa vời.

Hắn bước đi rất nhanh, cũng không có quay đầu; Nàng kinh ngạc đứng đó, cũng không gọi hắn lại. Giờ khắc này, nàng cùng hắn đều tinh tường cảm giác được, có đi đâu gì đó tốt đẹp cứ như vậy trượt đi nhưng lại không còn lực cũng chẳng còn tâm tình mà đi giữ lại.

Thẳng đến khi thân ảnh của hắn biến mất ở ngoài cửa hoa viên, Tô Tư Ngưng mới chậm rãi nắm thật chặt áo choàng phủ trên người nàng.

Áo choàng còn mang theo nhiệt độ cơ thể của hắn, nhưng là, vì sao trái tim này vẫn lạnh lẽo như thế?

Yến hội kết thúc, khách khứa ra về hết. Ngày hôm nay Mai gia trên dưới đầu mết mỗi một ngày cũng chưa được nghỉ ngơi.

Vợ chồng Mai thị gọi con trai, con dâu và Liễu Tương Nhi đến trước mặt để dặn dò công việc.

“Văn Tuấn, nay con chết đi lại sống lại, còn cùng Liễu cô nương trở về, làm kinh động đến họ hàng xa gần, khiến cho cả thành xôn xao, thì cũng nên cấp cho Liễu cô nương một danh phận chính thức. Con cùng Tư Ngưng thương lượng một chút, chọn lấy ngày tốt rồi làm nghi thức nạp thiếp, từ nay về sau mọi người đều là người một nhà. Mọi việc đều phải tuân thủ lễ pháp, làm việc không được để người ta chỉ trích, chê cười.”

Mai Văn Tuấn nghe vậy thì không vui, chần chờ một chút, không có lên tiếng trả lời.

Liễu Tương Nhi cúi đầu, một lời cũng không nói.

Mai phu nhân khẽ nhíu mày, “Văn Tuấn!”

Mai Văn Tuấn xoay mặt nhìn nhìn khuôn mặt không buồn không vui của Tư Ngưng, ngực bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, khẽ cắn môi, rốt cục nói:

“Cha mẹ, con cũng biết việc phải có trước sau, thế thiếp có thứ tự. Tư Ngưng là thế tử con cưới hồi đàng hoàng, nhưng Tương Nhi cũng đối với con tình thâm nghĩa trọng, con thực không đành lòng để nàng phải mang danh làm thiếp.”

Liễu Tương Nhi càng cúi thấp đầu, Tô Tư Ngưng thì toàn thân run lên, có chút khiếp sợ nhìn về phía Mai Văn Tuấn. Mai phu nhân trợn mắt há hốc mồm, mà Mai lão gia thì giận ra mặt, đứng lên.

“Người làm sao lại dám nói ra lời như vậy, người muốn hư thế thú người khác sao? Tư Ngưng đã phạm điều gì trong thất điều mà người lại có thể đối xử với nàng như thế? Chúng ta làm cha mẹ vì đưa con bất hiếu như người mà khóc đến nước mắt đầu cạn, may có Tư Ngưng cố nén thương tâm ở bên an ủi, hỏi han. Chúng ta không màng ăn uống thì nàng cũng không ăn uống, một mực chờ chúng ta ăn cơm nàng mới ăn một chút; Chúng ta vì người ưu tư thành bệnh, nàng ở trước giường, ngày đêm chăm sóc, không ngủ không nghỉ, cho đến khi chúng ta lành bệnh thì nàng lại vì mệt mỏi mà sinh bệnh. Thân sinh nữ nhi cũng không hiếu kính được như nàng. Nay người vừa về thì muốn lấy oán trả ơn sao?”

Mai phu nhân mặt đầu lạnh đi nói, “Liễu cô nương, đây là chủ ý của người sao?”

Liễu Tương Nhi run nhè nhẹ đứng lên, Mai Văn Tuấn vội nói: “Việc này

cùng Tương Nhi không có liên quan, tất cả đều là chủ ý của con, mà con cũng không có ý muốn hưu thê, mà chỉ hy vọng có thể lập Tương Nhi là bình thê, không phân lớn nhỏ, đích thứ.”

Mai lão gia cả giận nói: “Tư Ngưng luôn luôn hiếu đạo hiên lương, cũng không có chỗ nào không phải, thế mà người lại làm chuyện có lỗi với nàng. Nay người còn muốn lập một cái bình thê, vậy thì nguyên phối chính thất như nàng tính là cái gì? Người thấy mẫu tộc của nàng suy tàn thì liê khi dễ nàng sao? Mai gia chúng ta đều là người phúc hậu, không thể làm chuyện vô lương tâm như vậy được.”

Tô Tư Ngưng có chút giật mình ngạc nhiên với những gì đang diễn ra trước mắt, thật không biết nên giận hay nên bi thương.

Rõ ràng cảm nhận được ánh mắt kỳ dị của thê tử, Mai Văn Tuấn vẫn cắn răng, không đành lòng quay lại nhìn thẳng vào dung nhan của nàng sau khi bị trượng phu của mình phản bội. Sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, trắng bệch hơn.

“Không cần nói nữa, Mai gia mặc dù không phải nhà giàu danh giá nhưng cũng là thi lễ gia truyền, việc vô lý bực này, nhất quyết không thể.” Mai phu nhân trầm đình tiệt thiết nói.

Mai Văn Tuấn lộ vẻ sầu thảm cười cười, đúng vậy, thi lễ gia truyền, dòng dõi quan lại. Trong gia tộc như vậy, đích thứ có phân chia, giống như đã định ở sách trời rồi. Thiếp thất không có tư cách cùng người nhà ng ồi cùng một chỗ ăn cơm, lúc cả nhà dùng cơm, nàng chỉ có thể đứng hầu ở bên cạnh như hạ nhân. Thiếp thất ở trước mặt thê tử chính thất phải tự xưng là nô tỳ, ngày lễ ngày tết, phải quỳ xuống dập đầu, không thể chậm trễ. Thiếp thất cả đời không thể mặc đồ màu đỏ, cho dù là ngày thành thân thì cũng không được vì đó là màu sắc mà chỉ có chính thê mới được dùng. Thiếp thất sinh con thì cũng không được con gọi là nương, mẫu thân duy nhất của đứa nhỏ chỉ có thê tử chính thất, mà thiếp thất vĩnh viễn chỉ được cốt nhục của mình gọi là di nương.

Đường đường là đấng nam nhi, phàm là một người có lương tâm, biết thương tiếc thì sẽ không để nữ nhân bên người mình phải lưu lạc đến nước đó a.

Hắn quỳ xuống, thật sâu dập đầu, “Cha, nương, thứ cho con bất hiếu, không thể làm phụ lòng người. Nếu cha mẹ kiên trì không chịu, thì con chỉ còn cách an trí Tương Nhi ở gia nghiệp bên ngoài, từ nay về sau đi lại hai đầu. Đương nhiên như vậy thời gian con hầu hạ cha mẹ cũng ít đi, cầu cha

mẹ tha thứ cho con.”

Mai lão gia tức giận đến xanh mặt, một tiếng thật to hô lên: “Lấy gia pháp đến, ta muốn đánh chết tên súc sinh này.”

Liễu Tương Nhi vừa nghe đến hai chữ gia pháp thì lập tức mặt không có chút máu, “Bùm” một tiếng quỳ xuống, liên tục dập đầu, “Lão gia, phu nhân, tất cả đều là Tương Nhi không phải, cầu mọi người đừng trách cứ tướng công, Tương Nhi nguyện ý làm thiếp, Tương Nhi nguyện ý khuyên giải tướng công.” Nàng bối rối nói xong, liêu đến trước mặt Tô Tư Ngưng liên thanh nói, “Tương Nhi nguyện cả đời này phụng dưỡng tử tử, cầu tử tử cầu tình giúp tướng công.”

Mai Văn Tuấn đau lòng như bị kim đâm, kêu một tiếng: “Tương Nhi.”

Liễu Tương Nhi lại giống như không nghe thấy, nàng bị hai chữ gia pháp làm cho sợ hãi, lôi kéo Tô Tư Ngưng không buông tay, nước mắt chảy dài, trên trán vì vừa rồi dập đầu mà đỏ bừng một mảng, nàng lại giống như hoàn toàn không có cảm giác, chỉ liên tục cầu xin: “Tử tử.....”

Tô Tư Ngưng kinh ngạc nhìn này nữ tử xinh đẹp này lệ rơi đầy mặt, quỳ gối trước mặt mình cầu khẩn không dứt. Giai nhân như vậy, sao lại đến nông nỗi này.

“Tử tử, ta nguyện ý làm thiếp, lão gia, phu nhân, Tương Nhi nguyện ý làm thiếp.”

Tiếng khóc cầu kia làm cho Tô Tư Ngưng thấy một trận thương tâm, nữ tử bạc mệnh chỉ phải chịu cam nguyện làm thiếp. Hóa ra Tô Tư Ngưng nàng có nỗi khổ của mình, mà Liễu Tương Nhi cũng có nỗi đau của nàng, quả nhiên nữ nhân trong thiên hạ đều bạc mệnh, thôi, thôi, nữ nhân làm sao lại phải làm khó nhau chứ.

Mắt thấy Mai lão gia đã cầu lấy gia pháp định đánh Mai Văn Tuấn, liễu Tương Nhi hét lên một tiếng, liêu lĩnh nhào qua, muốn che chở cho Mai Văn Tuấn. Tô Tư Ngưng cũng tiến lên ngăn lại, nàng quỳ xuống phía trước Mai Văn Tuấn nói, “Cha thủ hạ lưu tình.”

Mai lão gia làm sao có thể tàn nhẫn đánh nàng, vội vàng lui tay, “Tư ngưng, người xưa nay hiên đức rộng lượng, nhưng cũng không cầu tình cho tên súc sinh này, để ta phải giáo huấn hắn thật tốt, để hắn từ nay đối đãi với người thật tốt.”

“Tướng công tử chết đi sống lại, có thể từ quỷ môn quan về đoàn tụ với chúng ta, đây vốn là việc đáng mừng. Cha mẹ sao phải khổ sở cho con dâu mà làm hại thân mình? Nói gì đi nữa, Liễu cô nương cũng có công cứu

tướng công một mạng, là đại ân nhân của nhà chúng ta, đừng nói là bình thê, kể cả nhường lại vị trí chính thất để con dâu hầu hạ, phụng dưỡng nàng ấy cả đời cũng là đương nhiên a.”

“Cái gì ân nhân, nữ nhân này.....” Mai lão gia chỉ ngón tay vào Liễu Tương Nhi, đang muốn nói cái gì thì bị Mai phu nhân ở phía sau kéo mạnh một cái, tức khắc tỉnh ngộ, vội sửa lời, “Lễ pháp giữa vợ chồng đã định rõ, kể cả có là ân tình lớn đến đâu thì cũng không thể sửa đổi.” Ông vừa giận vừa trừng mắt nhìn Mai Văn Tuấn, “Người không muốn có lỗi với Tương Nhi, vậy người tự vấn lương tâm mình xem, người chẳng nhẽ không làm Tô Tư Ngưng thất vọng sao?”

Mai Văn Tuấn toàn thân run lên, ngực lại không hiểu sao thấy đau xót, trong lúc nhất thời, nhưng lại không mở miệng ra được. Kìm lòng không đậu nhìn về phía Tô Tư Ngưng, lại chấn động trong lòng, không sao dời mắt đi được. Đôi mắt nàng sáng như nước, ánh mắt bình thản, thần sắc ôn nhu, tuyệt không có nửa điểm phần nô bi oán. Không biết vì sao, hẳn lại cảm thấy trong lòng một mảnh mờ mịt.

Tô Tư Ngưng cũng không nhìn hẳn, chỉ một mực khuyên nhủ: “Con dâu biết cha mẹ là vì con dâu một năm này có công cũng có khổ nên toàn tâm toàn ý bảo vệ con. Nhưng làm thê tử phải nghĩ cho trượng phu, làm cho trượng phu cao hứng mới là cách bảo vệ con dâu tốt nhất a.”

Mai phu nhân ở một bên thấp giọng thán oán: “Tư ngưng, người quá hiền.” Lại trừng mắt nhìn Mai Văn Tuấn, “Nhìn phu nhân mình như vậy, người không hổ thẹn sao?”

Thần sắc của Mai Văn Tuấn không biết là vui hay buồn, ánh mắt nhìn Tô Tư Ngưng vẫn không thể dời ra được.

Tô Tư Ngưng lại hiền nhiên không phát hiện ra, chỉ tiếp tục khuyên nhủ: “Nhị lão có thêm con dâu hầu hạ không tốt sao? Nhị lão đã trải qua một lần nỗi đau mất con, nay lại để tướng công lập ngoại thất bên ngoài để nhị lão phải thương tâm thêm lần nữa sao?”

Vợ chồng Mai thị vừa nghe đến thì trong lòng cũng cả kinh. Nghĩ đến nước mắt một năm qua vì thương tâm thì đúng là không dám ngoan tuyệt nói gì nữa. Hai người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra ý chua xót.

Mai lão gia thở dài một tiếng cất lời, “Tư ngưng, con đứng lên trước đi.” Tô Tư ngưng thấy ông đã có vẻ mềm lòng, tự nhiên cấp cho ông bậc thang để đi xuống, vì vậy nàng vẫn quỳ đó bất động, “Cha mẹ không đáp ứng, con dâu không dám đứng lên.”

Mai lão gia ngẩn ra, bỗng nhiên hiểu được con dâu vì chính mình thể diện suy nghĩ khổ tâm, trong lòng đau xót, “Thôi, các người đầu lớn rồi, muốn làm cái gì thì làm đi, chúng ta già cả, đành mặc kệ.” Nói xong phất phất tay, cũng không nói gì nữa mà cùng Mai phu nhân xoay người đi ra khỏi phòng.

Tô Tư Ngưng thế này mới bình thần đứng dậy, “Tướng công, Liễu muội muội bị kinh hách, chàng cố gắng an ủi nàng, hôm nay đã muộn rồi, ngày mai chúng ta lại thương lượng phải làm sao để xử lý việc vui.” Nàng một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn hắn mà đi thẳng.

Mai Văn Tuấn kinh ngạc quỳ ở đó, trong lúc nhất thời không thể lý giải được hết những chuyện vừa xảy ra. Vốn hắn đã chuẩn bị phải chịu một trận gia pháp, cũng chuẩn bị tốt để đau khổ đấu tranh, như thế nào chỉ chớp mắt, hết thảy đều đã đúng theo tâm nguyện? Nhưng vì sao hắn vẫn thấy trong lòng ngực buồn bực đến không thở nổi?

Ai có thể nghĩ đến thể tử của hắn nhưng lại trợ giúp hắn thú bình thê, nhưng hình ảnh của nàng dâu hiền đức đi xa, lại kiên quyết như vậy, làm cho tâm hắn đột nhiên run lên.

Chương 6

“Tướng công, tướng công.....” Liễu Tương Nhi kêu to vài tiếng, Mai Văn Tuấn mới chậm rãi đứng lên. Hắn đưa tay nắm lấy bàn tay của Liễu Tương Nhi, cảm giác tay hai người đều lạnh lẽo, loại lạnh lẽo này làm hắn nhớ tới ánh mắt lạnh lùng của Tô Tư Ngưng.

Rõ ràng hắn hẳn là phải chúc mừng thắng lợi, Mai Văn Tuấn lại bỗng nhiên nói: “Nàng về phòng trước đi, ta có chút chuyện phải nói với Tư Ngưng.” Nói xong hắn liền vội vã xông ra ngoài.

Liễu Tương Nhi muốn gọi hắn, nhưng vừa hé miệng, còn chưa kịp phát ra âm thanh, trước mắt đã không còn bóng người. Hắn để lại nàng một người ở lại đại sảnh bày biện sáng chưng nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo. Trong bóng đêm cô độc, sâu vô chùng đó, không ai có thể thấy nữ tử kia vĩnh viễn lau không hết nước mắt.

Rõ ràng từ nay về sau tâm nguyện đã được thành toàn nhưng tại sao sợ hãi và bi thương vô tận vẫn không tiêu tan?

Vừa đi vào phòng mình, Tô Tư Ngưng liền cảm thấy cả người nhũn ra, vừa rồi trước mặt người khác nàng cố gắng trưng ra khuôn mặt tươi cười, mạnh mẽ nhưng bây giờ rốt cuộc không duy trì nổi nữa, suy sụp ngã xuống.

Ngưng Hương ở một bên đau lòng kêu: “Tiểu thư.....” Còn không kịp nói cái gì, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, Mai Văn Tuấn đi nhanh vào.

Tô Tư Ngưng cả kinh đứng lên, muốn cố gắng trấn định, lại thấy tứ chi bách hải, tình thần đều mệt mỏi, nàng không nở nổi nụ cười hiên đức, sắc sảo nữa, nàng chỉ ủ rũ nói: “Sao chàng không ở cùng Tương Nhi?”

Mai Văn Tuấn chăm chú nhìn nàng trong lúc đó, chỉ thấy khuôn mặt không rõ buồn vui, chỉ có đăm đăm, trong lòng hắn nói không nên lời là tư vị gì, hắn trầm mặc một chút, mới nói: “Ta muốn nói rõ chân tướng với nàng.”

Tô Tư Ngưng ngẩn ra, sau đó khóe môi lướt qua một nụ cười vô cùng lạnh nhạt, trầm mặc chuẩn bị nghe.

“Tương Nhi không phải cô gái đánh cá. Nhà nàng ấy và nhà ta vốn là hàng

xóm, lấy kinh thương mà sống. Mai thị gia tộc mặc dù không giống Tô gia là thế gia đại tộc nhưng nhì ầu đời bởi vì có người làm quan cho nên tuy rằng là láng gi ềng những cũng không cùng thương nhân lui tới. Chẳng qua ở phía tường viện li ền nhau của hai nhà có một cái lỗ chó nhỏ, phía trên có một cái cây lớn mọc cạnh tường. Ta h ồi nhỏ thích trèo cây, chui lỗ chó nên mới quen nàng ấy.”

Đêm đã rất khuya, thế giới một mảnh yên lặng, ánh nến ảm đạm tùy thời đ ầu có thể tắt, trong thiên địa, tựa h ồ chỉ còn lại có thanh âm bu ồn bã của Mai Văn Tuấn, kể lại câu chuyện từ xưa đến nay, cũng chẳng phải chuyện đặc biệt gì, cũng là chuyện đã gặp nhì ầu lần.

“Nàng thường từ lỗ chó nhỏ đó đem những thứ nhỏ nhỏ mà cha nàng mua từ bên ngoài về cho ta. Còn ta thường lấy trên cây quả chín, trứng chim cho nàng. Lúc đó chúng ta còn nhỏ chưa biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, cùng với đủ loại lễ pháp quy củ, chúng ta chính là những đứa nhỏ cùng tuổi ở một chỗ chơi với nhau, đ ầu thực thích lẫn nhau.” Mai Văn Tuấn nhẹ nhàng thở dài, “Năm nàng mười lăm tuổi, cha mẹ làm ăn thất bại, gia nghiệp suy tàn, nghèo rớt m ồng tơi, cha mẹ nàng vì không chịu nổi đ ả kích mà tự sát.”

Tô Tư Ngưng cúi đ ầu “A” một tiếng, rớt cục cũng có động đậy.

“Năm đó ta mười tám tuổi, nhìn thấy nàng ấy cơ khổ bất lực, mắt thấy sẽ cùng cha mẹ đi đến tuyệt lộ, li ền vụng trộm vì nàng tìm một chỗ để ở, cung cấp nhu c ầu cuộc sống cho nàng ấy. Ta ở bên cạnh chăm sóc nàng những ngày tuyệt vọng đó.”

Tô Tư Ngưng gật gật đ ầu, không nói gì thêm. Thanh mai trúc mã, vốn là tình cảm chân thành nhất, vô tư nhất. Hơn nữa bọn họ trong hoạn nạn tương trợ lẫn nhau, sinh tử không rời, hai người như vậy, nếu đặt trong những câu truyện xưa thì chắc chắn sẽ là người có tình ất sẽ thành thân thuộc.

Không biết vì sao, trên môi Mai Văn Tuấn lướt qua một tia cười khổ, nàng cùng h ầu đ ầu hiểu đ ược, trong cuộc sống này, một cái nam tử làm thế nào mà cứu vớt một nữ tử chứ? Một cái nữ tử đ ược nam tử bảo vệ, nuôi dưỡng như vậy, cho dù trước kia là vô tư thì sau đó trừ bỏ thành thân, họ chẳng còn lựa chọn nào khác.

“Vì sao, chàng không thú nàng ấy?”

“Ta từng hướng cha mẹ nhắc tới, nhưng Mai gia há có thể thú con gái thương nhân! Hơn nữa từ khi cha mẹ Trương Nhi qua đời, người ngoài đ ầu

đại mệnh nàng cứng rắn, khắc cha mẹ, khắc gia nghiệp, cha mẹ tự nhiên kiên quyết không chịu cho phép. Chúng ta cứ vậy mà tranh chấp qua vài năm.”

Tô Tư Ngưng không biết phải buồn hay hận, thản nhiên nói: “Sau đó, chàng cùng ta định thân?”

“Một năm kia, Tô đại nhân nhậm chức tuấn án, thay mặt thiên tử tuấn tra vạn dân, từ kinh thành tới, Thái Thú mở đại yến đón chào, thân sĩ nổi danh của toàn thành đều có mặt để đón khách, cha ta cũng ở trong đó. Tô đại nhân ngẫu nhiên cùng cha ta hàn huyên vài câu, nghe nói ta còn chưa có thành thân, lại nghe mọi người trong tiệc tán dương ta thiếu niên có chí khí liêm khiết để nhà mình có một chất nữ.”

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hóa ra hôn sự này được định ra như thế.

Mai Văn Tuấn xem sắc mặt nàng, không nói rõ được là buồn hay vui, chần chờ một chút, mới nói: “Sau khi ta biết việc này từng cùng cha mẹ cãi nhau, cũng từng muốn tới cửa từ hôn.....” Hắn dừng lại, nhìn nhìn biểu tình của Tô Tư Ngưng, nhưng cái gì cũng nhìn không ra, chỉ phải thở dài một tiếng, “Cha mẹ nghe nói đến Tô gia quy ước uy hiếp hách, liêm khiết nếu ta muốn từ hôn thì họ sẽ tự sát. Ta cũng không thể nhắm mắt làm liều đem tới tai họa cho Mai gia.”

Mai Văn Tuấn thật sâu thở dài, lúc ấy, hắn cũng xác thực không dám vì việc của chính mình mà mạo hiểm khiến toàn bộ gia tộc phải gặp nguy hiểm. Nhưng hắn cũng biết, sau khi Liễu Tương Nhi biết được chuyện này thì sẽ thống khổ thế nào. Nữ tử đáng thương này đã phải chịu tang cha mẹ, gia nghiệp mất hết, trong cuộc sống này, nàng chỉ có thể dựa vào một mình hắn. Chẳng lẽ để nàng tương lai gả vào làm thiếp sao?

Tô gia đại tiểu thư là hào môn đại tộc nữ tử, sẽ khí phái đến mức nào, lại còn tùy hứng, kiêu ngạo. Đến lúc đó, người nhu nhược như Liễu Tương Nhi ở dưới trướng nàng ta còn có thể sống tốt sao?

Hơn nữa, nhiều lời đồn đãi khó nghe như vậy, cùng với những ánh mắt hâm mộ, ghen ghét cùng với chỉ trích sau lưng, cộng thêm hắn tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí phương cương nên lúc đó hắn liêm khiết đến bốn chữ “không môn đăng hộ đối”. Mà hắn lại tuyệt không chịu khuất phục vận mệnh, thế này mới có.....

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng thay hắn nói ra lời nói không đành lòng nói ra: “Cho nên, đem thân hôn, chàng ngay cả khăn trùm đầu của ta cũng không

muốn nhắc liề n vôi vàng mà đi, cũng không quay đầ u lại, muốn đào hôn.” Mai Văn Tuấn cắn răng, bắt buộc chính mình đối mặt với phần nộ ả n giấu trong mắt nữ tử này. Sao nàng phải khắc chế, đau đớn nhấ n nhĩ n như vậy? Tất cả những gì hắ n làm vớ n nên chịu nằ n chử i, nằ n đắ n, kể cả nằ n tát hắ n thì hắ n cũng thấy đó là đườ n nhiề n. Hắ n cố gắ n lắ m mới có thể ở trước mặt nằ n thuật lại câu chuyện, mới có thể đối mặt với người mà mình phụ lòng, kể rõ toàn bộ quá trình hắ n phụ lòng nằ n.

“Ta thường đắ n hải chiến, biết rõ thời điể m bọ n hải tặc sẽ tấn công biên cương, cho nên mới chọn lựa đúng ngày để đầ n ý thành thân. Chỉ cần ta thành hôn, cha mẹ liề n phi thường cao hứ n, cái khác tự nhiề n sẽ làm theo ý ta. Ta vớ n tính qua mấy ngày tân hôn, mọi việc xong xuôi, sẽ không thân cận với nằ n, đặ i có quân báo liề n lập tức có thể rời đi, không nghĩ tới.....”

“Quân báo tới như vậy đúng lúc, chàng căn bản không cần miễn cưỡng chính mình ứ n phó với ta.” Tô Tư Ngưng ngữ khí đặ m mạc.

Mai Văn Tuấn sắc mặt trắng bệ ch, lại cắn răng nói: “Đúng vậy, ta lên chiến trường, chiến đấ u hắ n hái, đặ i đến khi chiến thắng đã định, giết chết toàn bộ hải tặc mới âm thầ n lên bờ. Chỗ đó ta đã bố trí tốt chỗ ả n thân, mà Liễu Tương Nhi cũng sớm đượ c an bài ở chỗ đó rồi.”

Chỉ mấy câu đơ n giản nhưng phải đối mặt với người mình đã phụ lòng để nói ra chân tướng thì vẫn là việc vô cùng gian nan.

Tô Tư Ngưng lạnh nhạt cười, hắ n cứ như vậy xảo diệu thoát khỏi thê tử mà hắ n chán ghét, cùng người trong lòng chỉ nguyện làm uyề n ương không nguyện thành tiên. Một năm này, ngày tháng của hắ n trôi qua chắc vô cùng khoái hoạt đi.

Mai Văn Tuấn thầ n sắc ả m đặ m, một năm này, những ngày của hắ n cũng không quá tốt. Hắ n phải trốn trốn tránh tránh, không dám hành tầ u đườ n hoàng dưới ánh mặt trời, không dám đi những nơi có nhiề u người. Chí khí thiếu niên muốn ra sa trường đầ n nợ nước cứ ở trong ngực hắ n âm ỉ tra tấn hắ n hết ngày này đến tháng khác. Trong đê m dài yên tĩnh, nhớ tới cha mẹ đặ n thương tâm ở nhà, khiến lòng hắ n cũng đau. Hắ n cũng từng nhớ tới thê tử mà hắ n chưa từng liề c mắt nhìn, nhớ giọng nói ôn nhu để nghe còn có tiếng gọi bi thương kinh hoảng của nằ n trước khi đi khiến hắ n á y náy, ép hắ n để không thở nổi.

Nghe đượ c tin Tô gia suy tàn thất thế, nghĩ đến Tô Tư Ngưng mất đi thế lực nhà mẹ đẻ, phải dựa vào nhà chầ n, nếu Liễu Tương Nhi xuất hiện

trước mặt nàng cũng sẽ không phải chịu quá nhiều khổ sở, nên hẳn mới bày ra chuyện chết đi sống lại đó.

Trên đường về nhà, hẳn còn tính toán làm thế nào nói chuyện với thê tử của mình, hướng nàng cam đoan sẽ cả đời chăm sóc nàng, không vì gia tộc nhà nàng suy tàn mà khi dễ nàng, nhưng đi đâu kiện tiên quyết là nàng phải đối xử tử tế với Liễu Tương Nhi.

Nay nghĩ đến mới thấy tính toán trước đó của mình mới đáng xấu hổ, đáng khinh và buồn cười thế nào.

Mà hiện tại, hẳn vô lực biện bạch cho mình, cũng không thấy cần vì chính mình giải thích gì, chỉ trăn mặc, chờ đợi nàng mắng chửi.

Nhưng sau một hồi trăn mặc, Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng nói: “Chàng yên tâm đi, ta sẽ giúp các người, sẽ làm Tương Nhi có được địa vị mà nàng nên có.”

Mai Văn Tuấn thật sâu chăm chú nhìn nàng, “Vì sao?”

Tô Tư Ngưng chuyển ánh mắt, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vào trong bóng đêm vô tận, “Trong nhà của ta có một tòa lầu tên là Phiêu Vũ, trang trí xinh đẹp, nghe nói, lúc xây nên đã tốn vạn lượng. Đó là nhị thúc của ta vì một di nương tên là Phiêu Vũ mà xây nên. Nhưng từ lúc ta còn nhỏ cũng chưa từng gặp qua vị di nương kia, nghe nói, nàng bởi vì thất sủng mà thất cố chết ở Phiêu Vũ lâu.

Ta lại có một vị đường ca, thực thích sống nhờ ở nhà một người bà con xa. Hẳn cùng với biểu tỹ nhà đó thề non hẹn biển, nhưng sau đó trường bối trong nhà không đồng ý, tuyển cho hẳn một vị danh môn khuê tú. Đường ca chỉ cãi lại hai lần, bị Nhị thúc giận tái mặt mắng một phen, liền thành thân. Sau khi hẳn thành thân, vị biểu tỹ kia vì buồn bực mà chết, hẳn cũng chỉ vào linh tiêng khóc hai lần rồi thôi. Ta còn có một vị biểu thúc, nguyên bản cùng Triệu thị có hôn ước. Hẳn và Triệu gia tiểu thư, cũng là thế gia qua lại giao hảo, thường có lui tới, giữa họ cũng là tình thâm nghĩa trọng, sau đó Triệu gia bị xét nhà, biểu thúc tức khắc từ hôn không cưới, không có nửa điểm do dự.”

Nàng có chút thê lương cười, “Ta ở trong đại tộc thế gia, đã quen nhìn nhiều công tử thiếu gia đối với thê thiếp là như thế nào. Có người đưa ra ngàn vàng, cùng châu báu để cưới người đẹp về nhưng cũng chỉ được vài ngày, liền ném đi như giầy cũ. Có người hao hết tâm tư để có được giai nhân, sau khi cực độ ân sủng, liền đem tiên tử ở trên trời cũng như chuyện vật vãnh ngoài đường. Cuối cùng chỉ còn lại nữ nhân đấu đá nhau đến

người chết ta sống, bao nhiêu tình nghĩa, thề hẹn cũng chẳng so được với giấy bạc. Ta từng nghĩ đến những truyện thâm tình trong truyện thuyết xưa đều là gạt người, nói dối. Hóa ra trên đời này, thật sự có người chịu bỏ công danh phú quý, vì bảo vệ nữ tử mình âu yếm mà không tiếc hết thân. Hóa ra có người không cần trái ôm, phải ấp, không cần nga hoàng nữ anh, thà là lưng mang tội, chịu người mắng nhiếc cũng muốn vì nữ tử mình yêu thương mà tranh giành địa vị cho nàng.”

Chương 7

Nàng mỉm cười, sau đó rơi lệ. Sau đó mới thấy kinh hoảng, không, không, không, nàng không thể ở trước mặt hắn rơi lệ được. Nàng cơ hồ có chút luống cuống tay chân lau nước mắt, nhưng càng lau càng nhiều, nước mắt trong suốt nóng bỏng đó cho dù lau thế nào cũng không hết được.

Mai Văn Tuấn giống bị đao đâm, toàn thân run lên, tiến lên từng bước, không biết là muốn ôm lấy nữ nhân đang rơi lệ này, an ủi nàng, hay là làm chút gì đó. Bất quá hai tay hắn đưa ra lại cứng lại, sắc mặt thê lương như sắp chết, “Tất cả đều là ta sai.”

Tô Tư Ngưng biết nước mắt không ngừng được, cũng không lau nữa mà cười nhẹ, “Một nam nhân, vì nữ tử mình yêu mà gánh vác hết thảy thì có gì là sai? Chẳng qua, người chàng yêu chẳng phải ta, mà đi đâu này cũng chẳng phải lỗi của chàng.” Nàng mỉm cười, một nụ cười vô cùng xinh đẹp, lại thê lương làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Lời nói nhẹ nhàng bình thản như vậy khiến Mai Văn Tuấn nghe được thì cảm giác đau đớn so với bị roi đánh lên người còn muốn lớn hơn. Nhưng dù nội tâm bị giày vò thì hắn cũng không nói được một lời an ủi nào. Cho dù có nói gì thì cũng chỉ là lời nói nối yếu đuối, vô lực và buồn cười.

Tô Tư Ngưng chậm rãi lui ra phía sau từng bước, từ từ ngã xuống. Chỉ có chính nàng biết, lúc nàng bước đi, hai chân như nhũn ra, cơ hồ không chống đỡ nổi sức nặng thân thể. Nàng hận không thể ngã xuống, đem toàn bộ phong phạm và khí độ đầu vút bỏ, lên tiếng khóc lớn. Hận không thể đi qua, đem bỏ hết những gì đã học được về đức độ, cũng không thêm để ý đến dáng vẻ của nữ tử có giáo dưỡng mà xông đến mắng hắn, đánh hắn như người đàn bà chanh chua ngoài phố.

Nhưng mà, cuối cùng, nàng chỉ thản nhiên nói: “Cha mẹ đối với Tương Nhi có thành kiến sâu, thêm vào lại có khúc mắc về dòng dõi. Thứ hai, họ cũng oán nàng khiến chàng phải mất tích một năm, làm cho cha mẹ thương tâm khổ sở. Nói gì đi nữa thì một năm nay ta cũng hầu hạ cha mẹ, đã có tình cảm như cốt nhục, bọn họ tất sẽ ủng hộ ta mà bài xích nàng. Nếu

muốn cải thiện loại tình huống này, cần phải để Trương Nhi xây dựng cảm tình với cha mẹ, làm cho cha mẹ hiểu được, Trương Nhi cũng là nữ tử đáng yêu, có khả năng.”

Đêm dài như thế, đêm tĩnh như thế, giọng nói của nàng nhẹ nhàng truyền đến, hắn nghe vào trong tai lại có một cảm giác chuyện này rất có vấn đề.

Nếu truyện này truyền xuống hậu thế thì đây sẽ là điển hình của một phu nhân hiền đức! Vì sao, cảm giác đau đớn trong lòng kia lại càng thêm khó nhin như thế chứ?

Tô Tư Ngưng khóc đau lòng nhưng hắn lại ngay cả lập trường để đau lòng cho nàng cũng không có, giờ phút này hắn chỉ có thể cố gắng gượng, chống đỡ mà hỏi: “Làm sao để làm được đây?”

“Nếu ta đi xa một chuyến, mọi sự tình quản gia đều phải giao cho Trương Nhi, nàng chỉ cần vì Mai gia ra sức, chăm sóc ăn mặc của nhị lão, năm rộng tháng dài, hai người họ sẽ đối đãi nàng như bình thường.”

Mai Văn Tuấn chấn động, mạnh mẽ tiến lên hai bước, “Nàng phải đi sao?”

Tô Tư Ngưng kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn kia bức đến trước mắt, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, cơ hồ muốn đứng lên chạy trốn. Nàng mất thật lớn dũng cảm mới trấn định lại, nói ra lời lạnh nhạt: “Ta chỉ rời đi một thời gian. Không có ta ở đây thì cha mẹ sẽ rất nhanh thích ứng và yêu thương Trương Nhi.”

Mai Văn Tuấn thanh âm dõn dập: “Nàng muốn đi đâu?”

Tô Tư Ngưng trên mặt lộ ra thần sắc thê lương, “Ta muốn về nhà xem sao.”

Mai Văn Tuấn vốn tính mặc kệ nàng nói đi chỗ nào, đều lập tức phản đối nhưng vừa nghe đến câu này thì trong lòng cũng động, nhất thời không có biện pháp cự tuyệt nàng.

Nhà của nàng, không phải đã suy tàn rồi sao? Trừ bỏ Mai gia, nàng còn có thể tìm nơi nương tựa hay sao? Mà mình lại đối với nàng như vậy. Loại đau đớn sau khi hiểu được này, làm cho hắn cơ hồ muốn lập tức quay đầu, rời xa nữ tử xinh đẹp nhưng bất hạnh này.

Tô Tư Ngưng thần sắc bi thương, “Tô gia sau khi bị định tội, thân tộc thừa thốt. Nam nhân trưởng thành đều bị sung quân, nữ tử thì có nhiều người bị sung làm quan tì, không thể tự do. Chính là nữ nhi của Nhị thúc, Tô Phụng Nghi, từng bị phong làm công chúa, đi hòa thân với địch quốc, cho nên, Hoàng Thượng đối với Nhị thúc vẫn còn khoan dung, Nhị thúc và đường ca đều bị sung quân nhưng nữ quyến đều được thả ra. Ta nghe nói,

nhị thăm cùng hai cái di nương, một cái nha hoàn ở tại kinh thành sống trong bần hàn, dưới gối không có nam đỉnh tấn hiếu, không có nữ nhi chăm sóc, thiếu lương thiếu tiền, ngày ngày quần bách. Ta mặc dù từng vài lần phái người đưa đi chút tiền nhưng núi cao sông dài, chung quy chăm sóc không tiện, lại không thể bỏ quên cha mẹ chông ở đây không để ý. Nay chàng cùng Tương Nhi đã trở lại, ta cũng yên lòng, cũng đến lúc đi vấn an thím, báo ơn dưỡng dục năm đó.”

Mai Văn Tuấn trăn mặc không nói, lý do như vậy, phàm là người có lương tâm đâu không thể ngăn cản, cũng không nên ngăn cản. Làm trượng phu, theo lý hẳn phải nói: “Ta đi cùng nàng.” Nhưng hiện tại, hẳn lại chỉ có thể trăn mặc.

Tô Tư Ngưng đột nhiên đứng lên, đối với Mai Văn Tuấn thi lễ.

Mai Văn Tuấn vội vàng lùi hai bước sững sốt hỏi, “Nàng sao lại.....”

“Ta có một chuyện muốn thỉnh cầu chàng.”

Mai Văn Tuấn vội nói: “Có chuyện gì nàng cứ nói thẳng.”

“Ngày đó ta gả đến Mai gia, thục thăm trong nhà có chuẩn bị đồ cưới cho ta, nay một nhà thăm thăm khốn khó bần hàn, ta hy vọng có thể mang theo đồ cưới, để các nàng có thể trải qua ngày không cần lo.”

Mai Văn Tuấn nói: “Đó vốn là của nàng, muốn dùng như thế nào, không cần hỏi ta.”

Tô Tư Ngưng chỉ mỉm cười. Đồ cưới của nàng so với các tiểu thư khác của Tô gia có lẽ không bằng nhưng dù sao cũng là gia đình quan lại, đóng đồ cưới đó vẫn là tài sản có giá trị. Nếu là nữ tử khác, lấy nhiều tiền như vậy đi trợ cấp nhà mẹ đẻ, phu gia không biết sẽ chỉ trích thế nào, thậm chí dùng hết thủ đoạn để ngăn cản ấy chứ.

Mọi người trong Mai gia đều là người phúc hậu, thiện lương, chỉ tiếc..... Sau đó, chính là trăn mặc. Hai người đột nhiên phát giác, rốt cuộc không còn lời nào để nói. Tô Tư Ngưng không nói nổi một lời khuyên hẳn ở lại, cũng không mở miệng đuổi người, chính là trăn mặc chờ đợi.

Mai Văn Tuấn kinh ngạc đứng đó một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Khuya rồi, nàng nghỉ ngơi đi.”

Hắn xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng mở cửa, gió đêm gào thét lập tức tràn vào, khiến lòng người rét lạnh, ngọn nến vốn đã yếu ớt nay tắt ngấm, bóng tối hắc ám dị thường chợt bùng xuống.

Nhưng Mai Văn Tuấn không có quay đầu, Tô Tư Ngưng không có lên tiếng, trong không khí trăn mặc đó, hẳn đi nhanh ra ngoài.

Tô Tư Ngưng chậm rãi đi lên phía trước, chậm rãi đóng cửa phòng, hai cánh cửa lạnh lùng khép lại, đem một chút ánh trăng nhốt ở bên ngoài, chỉ để lại yên lặng vĩnh cửu cùng hắc ám.

Mai Văn Tuấn vẫn đi về phía trước, không nhìn rõ con đường phía trước, cũng không hiểu rõ cảm giác ở trong lòng cảm giác. Rõ ràng có vạn ngữ ngàn ngôn muốn nói với Tô Tư Ngưng, nhưng hắn biết rõ có nói gì cũng bị chê cười.

Đâu là lỗi của ta sao? Thật sự là buồn cười, một câu nhận sai đó có thể thay đổi đi đâu gì? Có năng lực gì vì đáp cho những thương tổn và cực khổ mà nàng đã phải chịu?

Ta về sau sẽ đối xử tốt với nàng sao? Câu này càng thêm dối trá đáng thương! Đối tốt với nàng thế nào đây? Vừa rồi hắn còn vì một nữ nhân mà tranh thủ vị trí bình thường, hắn làm sao có thể đối xử tử tế với nàng chứ?! Hắn chỉ có thể trăn mặc, nghe nàng tiếp tục hiên đức rộng lượng vì hắn tính toán, mà không thể thêm vào ý kiến gì. Hắn chỉ có thể bất lực xem nàng nước mắt như mưa, lại ngay cả dũng khí ôm lấy nàng, khuyên giải an ủi nàng cũng không có; Hắn chỉ có thể vô lực xem nàng sau khi nhận hết tổn thương, trở về tìm nơi nương tựa vào mẫu tộc giờ đã tan nát. Hắn ngay cả tư cách làm bằng hữu của nàng cũng không có.

Trong bóng đêm, hắn đứng đó, ngửa mặt lên trời, ngóng mặt trăng lạnh lẽo, bỗng nhiên cảm thấy lòng tràn đầy âm thanh bất lực réo rắt thảm thiết bàng hoàng, mà trong trời đất này hắn lại không thể khóc lóc, kể lể gì. Hắn ngửa mặt lên trời thét dài, cả người thủ thế, ở trong bóng tối bắt đầu luyện quyên.

Tô Tư Ngưng lẳng lặng đứng ở trong bóng đêm, vừa không đi ngủ được, cũng không muốn ngủ xuống. Nàng cứ đứng như vậy, không nói, bất động, không nghĩ ngợi gì. Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng nghe được ngoài cửa có tiếng gọi của Ngưng Hương: “Tiểu thư, tiểu thư, người đã ngủ chưa?”

Tô Tư Ngưng ngẩn ra, mở cửa phòng, “Ngưng hương, em sao còn chưa ngủ?”

“Em vừa rồi sợ cô gia cùng tiểu thư có chuyện gì, vẫn luôn chờ ở đây. Sau đó thấy cô gia đi ra, bộ dáng có chút không đúng, em liền vụng trộm đi theo thì thấy cô gia kỳ quái, một mình ở trong hoa viên luyện quyên. Cô gia cứ nhiên đánh một quyên vào tảng đá ở trong hoa viên, thật dọa người a! Em thấy tay cô gia đầu đổ máu rồi, nhưng ngài ấy vẫn không dừng lại,

lại cần thương, đao lên múa khiến em sợ hãi quá. Tiểu thư, người có muốn đi xem hay không, cô gia giống như đã điên rồi.”

Tô Tư Ngưng không đợi nàng nói xong, liền ra khỏi phòng, vội vàng hướng hoa viên bên kia đi.

Ngưng Hương ở phía sau chạy theo, “Tiểu thư, đêm lạnh, người mặc thêm áo a.....”

Tô Tư Ngưng mắt điếc tai ngơ, vẫn hướng hoa viên bước nhanh, còn chưa đi đến cửa hoa viên, nàng đã nghe được tiếng binh khí xé gió. Sau đó nàng nhìn thấy Mai Văn Tuấn múa kiếm dưới ánh trăng.

Nàng đột nhiên hiểu được, hóa ra trong sách viết lật người kinh ngư, uốn lưng như du long là nói thật. Những đường kiếm quang kia đẹp mắt đến nỗi ánh trăng cũng phải thất sắc, mà nam tử chấp niệm kia, so với kiếm quang còn lạnh lẽo hơn.

Kiếm ở dưới ánh trăng bay lên gào thét, cái loại lực đạo kinh người cùng vẻ đẹp này thật khiến lòng người chấn động không thôi.

Trước đó, những nam tử nàng gặp không phải phó dịch trong nhà thì cũng là công tử thế gia đại tộc. Từ khi trở thành con dâu Mai gia, nàng cũng tiếp đãi không ít thân thích, nhưng đa phần họ đều thủ lễ trước mặt nàng. Đến tận bây giờ nàng mới biết thế nào là trượng phu oai hùng, mới hiểu được cái gọi là “Nam nhân vĩ đại”.

Trước mắt bóng kiếm gào thét, người tung bay mà kiếm cũng bay theo, nàng kinh ngạc đứng ngẩn, lại ngẩn. Nàng vốn đến đây để khuyên can nhưng lại đột nhiên quên hết những lời cần nói.

Người đang múa kiếm thì hồn nhiên quên hết mọi việc bên ngoài, không biết ở cách đó không xa, ngoài cửa viện có một giai nhân, si ngốc xem hẳn múa kiếm, mặc kệ gió đêm lạnh thấm vào da thịt.

Qua thật lâu thật lâu, Tô Tư Ngưng mới chú ý tới vết máu trên tay hắn, đêm đã khuya như vậy, ánh trăng cũng treo cao, mà máu tươi trên miệng vết thương vsâu như vậy đêm, ngay cả Minh Nguyệt cao chiếu, mà hắn vẫn không chú ý gì tới máu tươi trên miệng vết thương. Nàng đột nhiên run lên, lúc này mới nhìn thấy bàn tay cần kiếm của Mai Văn Tuấn, máu tươi đầm đìa.

Nàng bất giác bước về phía trước mấy bước, đang muốn gọi hắn thì đột nhiên thấy ấm áp, một cái áo choàng được khoác lên vai nàng, Ngưng Hương ở sau người nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, cẩn thận thân mình.”

Tô Tư Ngưng quay đầu lại, nhìn ánh mắt tận tâm của Ngưng Hương

trong chốc lát, gật gật đầu, “Ta trở về phòng nghỉ ngơi, em cũng đi ngủ sớm một chút đi, đừng làm cho Mai Lương sốt ruột chờ.”

Ngưng Hương ngần ra, “Tiểu thư mặc kệ cô gia sao?”

“Kệ chàng đi.” Tô Tư Ngưng quay đầu liền đi, Ngưng Hương vẫn còn ngần người đứng ở chỗ cũ.

Bóng hình xinh đẹp trước mắt vội vàng mà đi, phía sau kiếm phong gào thét lọt vào tai, nàng sửng sốt một hồi lâu, mới lẩm bẩm nói: “Đây là làm sao vậy?”

Tô Tư Ngưng bước nhanh mà đi, không dám dừng lại, không muốn hồi tưởng đến thân ảnh anh vĩ của nam tử kia, còn có máu tươi trên tay. Nàng không dám quay đầu, e sợ để người kia nhìn thấy thì sẽ không tìm được nước mắt.

Chương 8

Một đường đi vội, trong gió đêm, lệ rơi như châu nhưng nàng cũng không lau nữa.

Hắn thật sự giống như bước ra từ vô số mộng ảo ngọt ngào của nàng, còn trẻ lại anh tuấn, võ nghệ cao cường, có gan bảo vệ cho nữ tử yếu đuối, tình nguyện vì cô gái mình yêu thương mà gáng vác tất cả. Chẳng qua, người hắn không tiếc hết thảy bảo vệ lại không phải là nàng, mà người hắn nguyện gánh vác hết thảy cũng không phải nàng, chỉ thế thôi.

Nàng càng chạy càng nhanh, cơ hồ là đang chạy trốn, một mạch chạy thẳng vào trong phòng. Cửa phòng bị nàng đẩy mạnh khiến ánh trăng trong trẻo chiếu vào, lại vừa đúng lúc soi rõ khuôn mặt từ bi tươi cười của quan âm Bồ Tát thờ ở trong phòng.

Tô Tư Ngưng từng bước một, chậm rãi đi đến trước tượng phật, ngẩng đầu nhìn dung nhan của Bồ Tát.

“Bồ Tát a, người độ cho thế nhân thoát ly khổ ải, có thể chỉ dẫn cho con làm thế nào mới đến được con đường siêu thoát? Tham sân hận si, là những thứ mãi không thể cầu được. Bồ Tát a, cầu người dạy cho con biết làm sao quên đi nỗi sầu muộn mà không được. Bồ Tát a, cầu người cho con dũng khí để con có thể gạt hết nước mắt, mang theo tươi cười nhìn nhân duyên mỹ mãn của hắn và nàng. Cầu người cho con thật tình có thể mong ước bọn họ cả đời yên vui khoái hoạt, không lo không sầu.”

“Bồ Tát a, cầu người.....”

Đêm đã khuya lắm rồi, trong đại sảnh không có một bóng người ẩn ẩn có tiếng khóc nức nở truyền ra. Ở sau viện nơi thiếu phu nhân ở lại vang lên tiếng cầu khẩn nỉ non không ngừng. Mà ở ngoài sân luyện công tại hoa viên, Ngưng Hương đứng đó đã lâu, ở lại hay lui xuống cũng không đành. Mà cái người đang điên cuồng luyện công kia vẫn chưa phát hiện ra nàng. Nàng không hiểu lắm đâu, không thú vị xoay người trở về ngủ.

Mai Văn Tuấn điên cuồng luyện võ một đêm, thẳng đến cuối cùng khi dùng hết mọi sức lực, cả người hắn té lăn ra đất, không nâng nổi người dậy

nữa, hai tay vẫn đầm đìa máu tươi thì hắn mới dừng. Vất vả và đau đớn như vậy tại sao vẫn không thể làm cho đau đớn trong lòng giảm đi chút nào, dù chỉ là một phần?

Hắn cứ như vậy, ngẩng mặt hướng lên trời, té trên mặt đất, nhìn chằm chằm ánh mặt trời mọc ở phương đông, ánh sáng chiếu rọi vạn vật, lại không thể chiếu sáng nổi tâm tình cô đơn u ám trong lòng hắn. Tương lai cũng giống như bóng đêm yên lặng mà tuyệt vọng.

Mà hắn không biết là, trong một đêm này, một nữ tử mà hắn tưởng đã đi ngủ yên lại ở trong đại sảnh cô tịch trống trải khóc cả một đêm. Mà ở sâu trong lều các phía sau hắn, một nữ tử khác luôn đối hắn oán hận đăm đăm lại quỳ gối trước phật tổ, thì thào tự nói, vô vọng khăn cùi cả một đêm.

Ngày tiếp theo, Tô Tư Ngưng hướng Mai thị vợ chồng nhắc tới việc trở về nhà thăm viếng, hai người đương nhiên là phản đối, nhưng Tô gia gặp nạn, làm sao có thể không cho Tô Tư Ngưng về thăm nhà chứ? Còn việc mang đồ cưới về tiếp tế cho người nhà thì Mai gia nhỡ không hề do dự mà đáp ứng luôn. Bọn họ chẳng những không có nửa điểm khiển trách, ngược lại còn liên tục hỏi có đủ dùng không, có muốn Mai gia chuẩn bị một chút ngân lượng đưa đi không?

Trong hai ngày chuẩn bị hành trang, Tô Tư Ngưng xử lý gia sự rồi để cho Liễu Tương Nhi ở bên cạnh học tập, có cái gì phải chú ý cẩn thận, đều cẩn thận chỉ dạy. Trong nhà quản sự và vài hạ nhân, cũng đều được gọi tới ra mắt Liễu Tương Nhi. Nàng còn đem thông tin về quy củ và những chú ý đối với một ít bạn bè, thân hữu gần xa đem nói hết.

Trong nháy mắt, ngày xuất hành đã đến. Ngưng Hương cùng Mai Lương cũng đi theo để chăm sóc cho Tô Tư Ngưng. Mà Mai Văn Tuấn và Liễu Tương Nhi cũng đi tiễn đến mười dặm ngoài thành, đến lúc Tô Tư Ngưng kiên trì kêu họ dừng lại thì họ mới không đi theo nữa.

Xe của Tô Tư Ngưng dần dần đi xa. Nàng nhẹ nhàng xốc lên màn cửa phía sau, quay đầu liếc mắt một cái, một đôi giai ngẫu đứng sóng vai ở kia khiến nàng mỉm cười nhưng cũng thương tâm. Nàng sẽ nhớ kỹ một màn này, hôm nay từ biệt, về sau, liền..... Mai Văn Tuấn nhìn xe ngựa đi xa, yên lặng không nói gì, trong lòng hắn có một cảm giác tuyệt vọng. Xe ngựa vừa đi còn có thể trở về sao? Nữ tử cùng hắn vái trời đất kia còn có thể trở về sao?

Cảm giác lạnh lẽo ở đầu ngón tay khiến ý thức của hắn quay về. Hắn nắm chặt lấy bàn tay mềm mại nhưng lạnh như băng đang run nhẹ, cúi đầu

mỉm cười trấn an Liễu Tương Nhi. Sau đó hấn mạnh mẽ lên ngựa, đem tâm tư áp chế, rồi mới nhẹ giọng nói: “Tương Nhi, chúng ta về nhà đi.” Cả đời này, hấn đã phụ gai nhân như họa kia, sao hấn có thể nhẫn tâm cô phụ thiếu nữ trước mắt được chứ?

Tô Tư Ngưng đi đã được một tháng, một chút hồi âm cũng không có. Liễu Tương Nhi thì thỉnh thoảng có quan tâm hỏi han tở tở khi nào thì trở về, ta ở nhà có chút nhớ mong. Còn Mai Văn Tuấn thì một câu cũng không nhắc đến nàng. Vì thế, vợ chồng Mai thị tức giận đến nỗi một ngày không mắng hấn mấy lần bạc tình vô nghĩa thì trong lòng liền thấy bức mình.

Mai phu nhân có cho người tới kinh thành hỏi Tô Tư Ngưng khi nào về lại thấy Mai Lương phong trần mệt mỏi trở về thảnh thơi, nói Tô Tư Ngưng thấy một nhà của thím sống quá gian khổ, ban ngày đâu lấy nước mắt rửa mặt nên muốn ở lại lâu một chút để tận đạo hiếu.

Mai lão gia lúc đầu thờ dãi, Mai phu nhân lại hơi hơi có chút hiểu được, ba ngày hai bữa đâu giục Mai Văn Tuấn đi đón Tư Ngưng về nhà. Mai Văn Tuấn mỗi lần đâu lấy cớ từ chối. Ở trước mặt nhị lão, hấn nghe chửi nghe mắng nhưng không hề cãi lại. Ở trước mặt Liễu Tương Nhi cũng là ôn nhu săn sóc, lại không nhắc tới Tư Ngưng một chữ. Có vài lần Liễu Tương Nhi cố ý nhắc đến thì hấn cũng nhanh chóng bỏ qua. Chỉ có ban ngày khi Liễu Tương Nhi bận rộn gia vụ, không có người để ý thì hấn mới ở trong viện thông thả bước, mỗi lúc vô tình đâu đi đến trước phòng của Tư Ngưng mà bẽn lẽn đứng đó.

Từ khi chủ nhân rời đi, cửa phòng đóng kín đã lâu, trong phòng có tích bụi bần, kết mạng nhện, có cũ đi không? Lúc người trở về còn muốn ở đây không?

Rất nhiều thời điểm, hấn kinh ngạc nhìn cửa phòng, cho dù biết Tô Tư Ngưng có khả năng sẽ không bao giờ trở về nhưng vẫn tìm lòng không được mà nghĩ như vậy.

Có một ngày, có lẽ là ánh mặt trời quá sáng ngời, có lẽ gió nhẹ rất sáng khoái, có lẽ là khát vọng trong lòng đã khó kiềm chế, hấn rốt cục vươn tay, đẩy mở cánh cửa đã nhiều ngày khép lại, rồi bước vào.

Phòng của thê tử hấn, nhưng số lần hấn tiến vào chỉ có bốn lần. Cũng chẳng đến lúc này đây, hấn mới chính thức đánh giá thật kỹ căn phòng này. Trong phòng bày biện đơn giản thuần khiết, không giống phòng của một thiếu phu nhân nhà quan gia. Trong phòng dùng một bức bình phong đơn giản chia làm hai, bên trong bình phong có giường, màn trắng thuần, cùng

với một cái bàn trang điểm, nhưng không có đồ gì khác. Bên ngoài có một cái bàn, mấy cái ghế dựa, bên phải có bàn thờ quan âm.

Trong phòng không có hoa thơm, trên bàn không có hoa quả, trên tường không có ảnh, trên bàn không có cờ, ngay cả bài trí cơ bản đều thiếu đến đáng thương. Bất quá, đi đâu này cũng không quá kỳ quái, bởi vì trước khi hắn trở về, nàng là quả phụ. Quả phụ không thể trang điểm, không thể trang trí phòng ở, không thể chơi đùa, không thể nghe ti trúc cảnh nhạc, chỉ có thể giữ không khí trầm lặng, lấy thân phận đó mà ngày ngày trôi qua. Mà khi thân phận quả phụ của nàng biến mất thì tâm cũng đã lạnh, phai nhạt, đã chết, lại càng không có tâm tư đi để ý phòng mình.

Mai Văn Tuấn chậm rãi ở trong phòng đi vài vòng, trái tim một mảnh thê lương. Trước bàn thờ phật hương khói đã tan, nàng từng bao nhiêu lần ở trước phật tổ vì hắn cầu nguyện? Trên bàn tro bụi tích lại, có bao nhiêu đêm nàng ở trước bàn tính sổ sách, vì Mai gia mấy chục nhân khẩu mà hao tâm tổn sức? Đi đến phía sau bình phong, mọi thứ vẫn như trước, ngay cả nơi nàng ở làm sao lại cũng ôn nhu như nước như vậy? Hắn nhẹ nâng màn, tự hỏi đã bao nhiêu đêm nàng vì trượng phu sớm mất mà không ngủ khóc đến ướt gối..... Ánh mắt Mai Văn Tuấn đột nhiên dừng lại, hắn phát hiện bên gối lộ ra một trang giấy. Hắn liền đưa tay xúc gối lên thì thấy một quyển sách dày. Cầm quyển sách lên, chậm rãi mở ra, hắn thấy mỗi một trang, đều gắn đầy chữ viết, bút tích từ ngày thơ vụng về đến thanh tú lịch sự tao nhã, lại rõ ràng nhìn ra được là cùng một người viết.

Chữ viết có tinh tế, có thất thần, có bay lên, có nét mực tựa hồ như bị nước rơi xuống làm nhòe. Đây là một cuốn tạp ký từ nhỏ tới lớn, cũng không phải mỗi ngày đều ghi lại, cũng không phải được chép lại cẩn thận mà theo sự thật ghi lại. Theo tuổi lớn lên, thư pháp thành thạo hơn, tâm tình phật phùng, thì những ghi chép trong sách lại cũng biến đổi theo.

Trong đó có một chút cảm thán đối với nhân sinh, có những người nàng đã gặp, có những gì nàng lĩnh ngộ được trong sách, có chính thi văn mà nàng viết còn có rất nhiều tưởng niệm và chờ mong dành cho hắn.

“Chư tử muội cùng học trong nhà, đại đường tử phạm sai lầm nhưng tiên sinh lại phạt đánh lòng bàn tay ta. Bàn tay bị đánh vừa sưng vừa đau, Ngưng Hương khóc rống, Phượng Nghi lên đem thuốc đến vào ban đêm, hai người cùng cười đùa. Phu tử thiên vị nhìn mặt người khác mà hành động, nỗi khổ này nuôi tâm trí, rèn gân cốt.

“Tam đường muội viết không được văn, tiên sinh phạt ta quỳ trong hoa

viên. Bên ngoài thư phòng gió nhẹ, ngày trong, hoa bướm bay lượn, cảnh xuân rực rỡ, xem cũng thấy vui lây.

“Hôm nay thanh minh, trăng sáng không ngủ được, lấy ti ền đưa cho vú già chuẩn bị hoa quả cúng bái trong sân. Cha mẹ ở trên trời biết được nữ nhi có thục thẫm nuôi nấng, tử muội bên trong cũng có tri kỷ, sẽ yên lòng.”

Chữ viết trúc trắc, nàng lúc đó còn nhỏ tuổi đã mất cha mẹ, ở nhờ nhà thục thẫm, ngay cả tiên sinh dạy học đầu khi dễ nàng cơ khổ không nơi nương tựa. Tử muội phạm lỗi nhưng nàng lại bị phạt chữ viết lý, kia còn tuổi nhỏ, mất đi cha mẹ, ở thục thẫm trong nhà sinh trưởng con gái, ngay cả dạy học tiên sinh đầu khi nàng cơ khổ vô y, tử muội phạm sai lầm, bị phạt là nàng; Ngay cả vú già trong nhà nàng cũng phải đưa ti ền của mình ra mới giúp nàng bày bàn thờ nhỏ cúng cha mẹ.

Mai Văn Tuấn giật mình ngạc nhiên vạn phần, trong lòng kích động. Hắn chỉ cho rằng nàng sống trong đại gia tộc được nuông chiều từ bé, là người kiêu căng vô lễ, lại đâu biết nàng trải qua những ngày còn không bằng dân chúng bình thường. Vì sao cuộc sống như vậy mà nàng lại có thể vẫn giữ được niềm vui vẻ, lạc quan như vậy chứ?

“Năm nay tròn mười hai, đồ dùng cung cấp hàng tháng có thêm son phấn. Nhưng son phấn mua ở bên ngoài thô không thể dùng được, tử muội đầu lấy tích trữ riêng để mua son phấn thượng hạng. Ti ền trong phòng ta để đưa cho vú già còn thấy không đủ, nên tất nhiên không thể theo. Nước trong cũng nở được phù dung, thiên nhiên lại giúp tạo hình, từ nay về sau ta ngẩng mặt lên trời, không son phấn, tự mình thưởng ngoạn một đoạn phong lưu, thật tự do tự tại!

“Đêm dài làm nữ h ồng, gió lạnh khiến ngón tay c ần kim cũng cứng lại, nhưng trong đêm tuyết tự khâu y phục từng mũi từng mũi kim là cảm giác cực kỳ vui sướng. Thân là nữ nhi, việc tại sao lại không tự làm? Cái gì gọi là chủ tớ cao thấp có khác, chẳng những chính mình tự làm đồ cho mình, còn có thể trợ giúp nha hoàn một ít việc, cũng không phải đại sự. Nhân sinh về sau nên nhờ thật nhiều ân nghĩa, bỏ qua hận thù, có thể giúp đỡ mọi người là việc tốt. Mặc dù trong đêm lạnh khâu vá có chút khổ nhưng lại luyện được tay nghề, ngày sau bất luận thương hải tang điền, thế sự biến ảo, nhưng có một đôi tay này liền có thể không cần lo cơm áo, có gì không vui chứ?

“Ti ền viên không khí vui mừng mấy ngày nay, sinh ca không dứt. Đây là vì sinh nhật tiểu thiếp mới nạp của nhị đường ca. Tiệc làm rất lớn, còn mời

gánh hát của tam gia đến phủ diễn nhạc, khách khứa đến chúc mừng nhiều vô kể, ồn ào náo nhiệt đến cực điểm. Mỗi người dẹt hoa trên gấm, người người lui tới xã giao, thật thú vị, thật vui vẻ. Chẳng ai nhớ rõ sáng nay cũng là sinh nhật ta, vừa vặn ta có thể trộm nửa ngày nhàn, tự pha trà xanh, tự chơi nhạc thanh nhàn khoái hoạt. Không ngờ Phượng Nghi cũng mang trà xanh đến, dưới hoa đào cũng ta lấy trà làm rượu, nàng vẽ tranh ta ngâm thơ, gió nhẹ thổi tới, hoa đào rơi lất phất. Nhân sinh có thể gặp được tri âm như vậy, còn gì hạnh phúc hơn.”

Mai Văn Tuấn cảm thấy trong ngực dường là chua xót, tức nghẹn nhưng lại không sao giải tỏa được. Thiếu nữ mất cha mẹ từ nhỏ, ở nhờ nhà họ hàng, lớn lên trong vô số ánh mắt, bị vú già vắng vẻ, bị tỷ muội khinh thị, thân là đại tiểu thư, lại không khác gì hạ nhân. Vì sao ngay cả hắn còn thấy trong lòng ngực đau đớn không thôi mà nàng lại có thể thản nhiên, không hề không giận như vậy chứ?

Chương 9

**Nhật ký của Tô Tư Ngưng viết rời rạc, không chủ ngữ vị ngữ gì cả đã thế còn dùng thơ văn cả mớ, vô cùng khó hiểu. Mình edit đại khái thôi chứ cụ thể thì chịu không sao biết hết được. Các bạn thông cảm :))*

Phải nhớ ân nghĩa, ít mang thù địch, có thể hỗ trợ mọi người cũng là chuyện tốt sao? Đây là nữ tử thế nào, mà hấn làm sao có thể không chút do dự từng nhát tàn nhẫn đánh vào cuộc đời vốn đã nhiều bất hạnh của nàng. Hấn dùng bàn tay run run, lật tiếp một tờ, ở đó chỉ có mấy từ — kinh ngạc nghe thấy tin đính hôn.

Hoặc là, đối với nàng mà nói, cuộc hôn nhân này là đột ngột mà đến, nàng cũng khiếp sợ khi phải lấy người mình không biết đi? Nhưng lật tiếp mười mấy trang nữa thì đều là vô tận ảo tưởng, khát khao, không yên cùng tưởng niệm.

“Ngẫu nhiên nghe thấy vú già nói chuyện phiếm trong viện, nhạo báng ta thân là tiểu thư lại gả cho nhà bần hàn, còn không có thể diện bằng đại nha hoàn Như Ý. Ta không cần dòng dõi cao quý, chỉ cần người có đức. Từng nghe thấy chàng là người quân tử, còn trẻ anh vĩ, gia tộc không có danh tiếng, chàng tự tay đoạt lấy công danh, lấy huyết nhục bảo vệ quốc gia. Đó mới là nam nhi đích thực, đại trượng phu, có gì không thể thác chung thân?”

“Lấy ra tích lũy bao năm nhờ người mua son phấn tốt nhất. Chung quy ta cũng chỉ là nữ tử phạm tục, cũng khó tránh khỏi tục niệm. Ta để ý dung mạo của mình cũng vì người nhìn.

“Thêu uyên ương đến sáng, cả đêm không ngủ. Ta may song ti la, mong người như cây lớn.

“Hôn kỳ đến gần, ngày đêm không yên, tư hỏi không biết quân tử trông như thế nào?”

Khuôn mặt tuấn tú của Mai Văn Tuấn càng ngày càng tái nhợt, nàng nguyện làm song ti la, nhưng hấn lại không phải thân cây lớn.

Nhìn đến phía dưới, đó là đêm tân hôn bão tố của họ, Mai Văn Tuấn không đành lòng xem cũng không dám xem, vội vàng lật qua, xem trang kế tiếp.

“Nghênh tượng Quan Âm về nhà, ngày đêm dâng hương, mỗi ngày thành tâm chép kinh, nguyện vì lang quân nơi chiến trường cầu bình an.

“Đêm dài may áo, quyển luyến không ngủ được. Hy vọng lúc tướng công trở về có thể vì chàng đổi một thân phong trần.

“Tin thắng trận truyền đến, hân hoan vô cùng, ngày đêm mong chờ tướng công trở về. Từ nay về sau, nguyện làm chim liền cánh, cùng ngắm hoa sen. Ta vì chàng để ý gia nghiệp, phụng dưỡng cha mẹ, nguyện vợ chồng vĩnh viễn hòa thuận.” Càng là nỗi lòng ôn như, càng là tốt đẹp chờ đợi, càng khiến thần sắc trên khuôn mặt Mai Văn Tuấn thêm thâm, ảm đạm. Lại sau đó là tin tức chấn động, chữ biết hỗn độn, nhìn thấy ghê người.

“Tin vui vừa tới, tang sự đã kề, khóc không ra nước mắt. Người đi, ta ở nhà may áo, áo đã xong mà người nơi đâu.....” Chữ viết ở mặt sau bởi vì nước mắt rơi nhòe mà không đọc nổi nữa.

Mai Văn Tuấn rớt cuộc đứng không nổi, ngã ngửa ở trên giường, không ngừng lật xem.

Mặt sau, không còn miêu tả tâm tình gì, lúc tiếp tục đã là một tháng sau.

“Một tháng qua ta hầu như không ngủ được, lệ đã cạn mà máu cũng nguội, tâm cũng không màng thế sự nữa. Ngưng Hương khóc kể lão phu nhân bị bệnh, nàng vừa mới nghe được. Từ nay về sau ta phải cố gắng không phụ gấm của phu quân nơi chín suối. Ta phải vì chàng mà chăm sóc cha mẹ, vì chàng thủ hộ gia nghiệp. Chết thì dễ, sống mới khó. Ta nguyện dùng nửa đời còn lại an ủi cha mẹ, cho dù gian nan cũng không từ. Tư Ngưng làm người quyết không phụ Mai gia, cũng không phụ trọng phu đã mất.”

Sau đó là một ít chuyện lớn nhỏ trong nhà. Mai Văn Tuấn vừa lật vừa mang sợ hãi mơ hồ, hẩn tìm kiếm cái ngày nàng nghe tin hẩn còn sống.

“Nghe nói Mai Văn Tuấn vẫn chưa chết, còn mang theo mỹ phụ trở về. Ta nghĩ lại một năm vừa qua, giạt mình tỉnh mộng, hóa ra đầu là trò cười.”

Một câu thực bình thản, không buồn không vui, không thấy nàng gọi tướng công nữa. Mai Văn Tuấn chua xót cười.

Nàng xưa nay chỉ nhớ ân nghĩa, không mang hận thù, cho nên nàng sẽ không hận hẩn, nhưng nàng từ nay về sau cũng sẽ không tha thứ cho hẩn.

Bởi vậy ngay cả nỗi lòng cũng sẽ không vì hẩn mà gợn sóng nữa.

Sau đó, chính là một tờ lại một tờ giấy trắng, nàng không còn chuyện gì để ghi nhớ, để lo nghĩ nữa. Mai Văn Tuấn vẫn tiếp tục lật cho đến khi thấy một tờ cuối cùng. Những lời cầu xin được viết ra vô cùng đơn giản, giống như một thôn phụ không biết chữ viết ra nhưng lại chân thành bi thống,

giống như trái tim máu chảy đậ̀n đậ̀n của nàng.

“B ồ Tát a, người độ chúng sinh thoát ly khổ ải, có thể chỉ dẫn cho con đường siêu thoát là ở đâu không? Tham sân yêu hận si, là những thứ c ậ̀u mà không được. B ồ Tát a, c ậ̀u người dạy con quên đi nỗi khổ c ậ̀u mà không được. B ồ Tát a, c ậ̀u người cho con dụ̃ng khí, để con lau sạch nước mắt, mỉm cười nhìn nhân duyên mỹ mãn của hặ́n và nàng, sau đó xoay người rời đi. C ậ̀u người cho con thật tình để c ậ̀u chúc cho bọn họ cả đời yên vui khoái nhạc, không lo không bu ộ̀n, sau đó con sẽ đi thật xa.”

Mai Văn Tuấn kinh ngạc nhìn một trang này cùng với tâm nguyện cuối cùng đậ̀y bất lực và bất đắc dĩ này. Thật lâu, thật lâu sau hặ́n hé miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu đỏ tươi trong phút chốc xóa nhòa chữ viết không thấy gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, Mai Văn Tuấn mới thậ́t h ộ̀n lạc phách từ trong phòng đi ra. Cả người giống như du h ộ̀n, chậm rãi đi trở v ề phòng hặ́n cùng Liễu Tương Nhi.

Cửa phòng vừa mở thì Liễu Tương Nhi li ệ̀n lao thẳng vào trong lòng hặ́n, đau khổ khóc thành tiếng.

Mai Văn Tuấn nỗ lực vực lại tinh th ậ̀n hỏi, “Làm sao vậy?”

Lúc này Liễu Tương Nhi còn đang chìm trong nỗi khổ của chính mình, nên không phát hiện ra th ậ̀n sắc của hặ́n so với bình thường có sự bất đ ợ̀ng,

“Nhị biểu thăm hôm nay mừng thọ, ta chuẩn bị hậu lễ đi chúc mừng.

Nhưng trong suốt buổi tiệc, phàm là nữ quyến có danh dự uy tín thì đậ̀u không chịu nói chuyện với ta một câu, các nàng tất cả đậ̀u khinh thường ta.”

Mai Văn Tuấn chưa sót cười cười, không nói gì thêm. Dòng họ Mai thị tuy nói không có đại quan nhưng mấy chi vẫn có người xuất sĩ, cho dù không làm quan thì ph ậ̀n lớn vẫn là thư hương thế gia, danh nhân của cả thành.

Một gia tộc như vậy đối với môn phong cực kỳ coi trọng, cùng một nữ nhi nhà thương nhân ở một chỗ cũng làm cho các nàng thấy bị ủy khuất.

Huống chi thân phận bình thê của Liễu Tương Nhi không được dòng họ thừa nhận, họ chỉ coi nàng là thiếp, thế nên các phu nhân đương nhiên sẽ không ngó ngang gì tới Liễu Tương Nhi.

Liễu Tương Nhi vẫn khóc, không biết vì sao, Mai Văn Tuấn bỗng nhiên thậ́t th ậ̀n. So sánh với nữ tử trước mắt vì bị mọi người khinh thường mà khóc không ngừng thì cô gái nhỏ không nơi nương tựa ki, thân là tiểu thư dòng chính của Tô gia, lúc thấy người ta tổ chức sinh nhật cho một cái tiêu

thiếp náo nhiệt mà sinh nhật của mình lại không người nhớ tới thì cảm xúc như thế nào chứ? Nàng có thể dựa vào vai ai, có thể khóc trong ngực ai chứ? Vì sao, nàng cuối cùng còn có thể chân thành mà nói hi vọng chúc phúc chứ?

“Liền ngay cả hạ nhân trong nhà cũng chẳng có ai để mắt đến ta. Nói là để ta quản gia nhưng bọn họ có nghe sao? Một đám người sẽ lười biếng, đùn đẩy, chuyên môn tìm ra lỗi của ta. Ngày hôm trước nương của đại a đầu trong phòng mẫu thân là Nhụy Hương qua đời, ta trước kia nghe nha hoàn trong nhà nói nếu có hôn sự, hay tang ma gì thì chỉ cần tùy tâm là được nên ta mới cho nàng năm lượng. Ai ngờ Nhụy Hương ngay ở trước mặt của ta liền gào khóc cho mẹ ruột, còn những người khác cũng nói năng khó nghe. Ngay cả nương cũng tức giận ta mà chẳng có ai nhắc nhở ta gia phong của Mai gia nhân hậu, nếu trong nhà hạ nhân có chuyện không may thì từ trước đến giờ đều cho mười hai lượng.....”

Liễu Tương Nhi ở trong ngực hẳn nói không ngừng, Mai Văn Tuấn trong lòng cũng âm thầm thở dài. Liễu Tương Nhi dù sao cũng không phải Tô Tư Ngưng. Tô Tư Ngưng xuất thân từ đại gia tộc, mấy trăm hạ nhân đều được quản thúc một cách quy củ, nàng tự nhiên có thể quản lý khéo léo vài chục hạ nhân của Mai Phủ. Liễu Tương Nhi mới mười lăm tuổi cha mẹ đã mất, chưa từng quản lý gia nghiệp, lại sống dưới sự che chở của mình, bên người chỉ có một nha hoàn và một gã sai vặt, không có việc vặt gì phải lo nghĩ, đột nhiên tiếp nhận gia nghiệp lớn như vậy thì làm sao ứng phó được. Thời điểm có Tô Tư Ngưng ở đây, bọn hạ nhân ai dám không nghe lời. Tô Tư Ngưng vừa đi, những phó dịch có uy tín trong phủ có ai thèm đem nữ nhi một nhà thương nhân nho nhỏ này vào mắt chứ? Tự nhiên là âm dương quái khí, âm thầm làm mấy chuyện xấu, mỗi người đều mắt lạnh nhìn nàng mắc lỗi, xem chuyện của nàng như xem kịch hay.

Liễu tương nhi cố tình lại càng vội càng sai, càng muốn làm tốt, sai lần càng lớn. Ngày đó Tô Tư Ngưng rời đi, vốn để Liễu Tương Nhi có một cơ hội khẳng định vị trí của mình. Chỉ có đi đâu chắc ngay cả nàng cũng không nghĩ đến trên đời này còn có một loại nữ tử quá mức đơn thuần nhu nhược, chỉ thích hợp được che chở, quan tâm, cũng không thể đảm đương được mưa gió.

Nàng không phải nữ tử bị đại đường tử và đại đường muội khi dễ phạt đánh phạt quỳ mà vẫn có thể nhàn nhã. Nàng cũng không phải người bị phó dịch khó xử, xảo trá mà vẫn không mang thù oán chỉ nhớ ân tình, cam tâm

buông bỏ thân phận chủ tử để giúp đỡ người khác. Nàng không phải sinh ra trong nhà kính mà vì nàng chỉ là một bông hoa nhu nhược nên mới bị đưa vào nhà kính để che chở. Còn người kia chính là vì sinh ra trong lồng kính nên vĩnh viễn bị bỏ qua, bị hy sinh, phải gánh vác cực khổ.

Mai Văn Tuấn nở một nụ cười thê lương không rõ, trấn an vỗ đầu vai của Liễu Tương Nhi. Nàng là nữ tử nhu nhược như thế này a, còn nhớ rõ mới trước đây, hắn ở trên cây múa loạn, nàng ở bên dưới sợ hãi kêu lên. Còn nhớ nàng sợ run lên khi đưa đồ chơi cha nàng mang từ phương xa về cho hắn. Còn nhớ khi gia đạo sa sút, nàng không còn niềm vui gì mà chỉ có ý định tự sát.

Cứu nàng, an trí và chăm sóc cho nàng tựa hồ biến thành trách nhiệm của hắn. Vì thế, nàng đương nhiên muốn lấy thân tương hứa, nàng cũng chỉ có thể nắm chặt nam tử duy nhất nàng có thể dựa vào này. Vì thế, làm nam nhân, hắn theo lý thường không thể phụ tình cảm của mỹ nhân, theo lý thường phải yêu thương, muốn kết hôn với nàng. Sau khi có chuyện đính hôn, hắn phải theo lý thường đem nàng đào hôn..... Mai Văn Tuấn lắc đầu, trong lòng cười lạnh, hắn đầu là vì nàng sao? Hắn đối với nàng, thật sự đã yêu đến thế sao? Hắn chẳng qua là vì những lời đồn đãi khó nghe. Một giọng nhỏ nhỏ vang lên trong đầu hắn như vậy. Hắn chẳng qua không muốn đối mặt với một nữ tử kiêu ngạo, không muốn gánh vác cái danh leo lên cửa nhà quyền quý. Hắn quá mức yêu quý thanh danh, không hy vọng công lao trong tương lai mình tạo được lại bị người ta nói một câu nhẹ nhàng là vì thân phận con rể Tô gia mà phủ nhận hết.

Hóa ra, từ đầu tới đuôi, hắn vì đầu là chính hắn, lại cố tình đem một nữ nhân số khổ khác đến làm tấm chắn, nguy trang ra một bộ dạng si tình. Làm cho nữ tử nhu nhược này vì hắn mà bị bêu danh, nhận hết khiển trách. Hắn lừa gạt tình cảm một người, làm tổn thương một người Hắn bỗng nhiên nâng tay hung hăng cho chính mình một bạt tai.

Liễu Tương Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, thấy hắn đang muốn tiếp tục đánh chính mình, liền gắt gao bắt lấy tay hắn, “Chàng làm sao vậy?”

Mai Văn Tuấn cười mà như khóc: “Ta là nam nhân vô liêm sỉ nhất thiên hạ, căn bản không thể bảo hộ được nữ nhân của mình.”

Liễu Tương Nhi tâm hoảng ý loạn liên tục nói: “Đừng như vậy, đừng như vậy, là ta không tốt, có một chút việc nhỏ liền phiền đến chàng. Ta cam đoan, ta sẽ học thật tốt việc quản gia, học làm một nữ tử tốt. Ta cam đoan, ta sẽ chậm rãi khiến mọi người thích mình, chàng đừng như vậy.”

Chương 10

Mai Văn Tuấn lộ vẻ sầu thảm không nói gì, lại nghĩ tới những câu chữ vô hạn thâm tình trong cuốn nhật ký.

“Từ nay về sau nguyện làm chim liền cánh, hoa liền gốc, vì quân để ý gia nghiệp, vì quân phụng dưỡng cha mẹ, nguyện vợ chồng vĩnh viễn hài hòa.” Hấn không chịu nổi gánh nặng liền nhắm mắt lại, đưa tay ôm chặt Liễu Tương Nhi vào lòng. Ngày đó có một nữ tử xinh đẹp thùy mị đến trong cuộc đời hấn, nhưng hấn lại vĩnh viễn bỏ qua nàng, lòng đau như cắt nhưng đến quyên được khóc lên hấn cũng chẳng có. Hấn đã phụ một cô gái tốt đẹp như vậy, làm sao có thể làm tổn thương một nữ nhân vô tội khác chứ? Giọng nói của hấn có chút khàn khàn mở miệng: “Tương nhi.....”

Hấn muốn nói cái gì? Là ôn nhu an ủi, hay là lời thề vĩnh viễn không chia lìa mà khi mất rồi mới biết. Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân kinh hoàng dồn dập.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Mai Lương nghiêng ngả lão đảo vọt vào, “Người mau chạy a, quan binh đã biết chuyện, họ nói người lâm trận liền trốn, bây giờ muốn đến đây bắt người a. Thiếu gia, lão gia và phu nhân ở phía trước chặn họ không được bao lâu, người mau chạy đi.” Hấn mặt không còn chút máu một hơi nói xong.

Liễu Tương Nhi hai chân mềm nhũn, cơ hồ ngã xuống đất, nhưng nàng dùng ý chí hiếm có mà mệnh lệnh cho mình tỉnh táo đứng lên, hét lên với Mai Văn Tuấn: “Đi mau.” Thời gian vội vàng, không kịp thu thập ngân lượng, nàng liều mạng kéo xuống trang sức trên đầu mình, đầu ngón tay bị châm nhọn đâm vào cũng không để ý mà tiếp tục tháo khuyên tai, nhưng nhất thời không cởi được, nàng lại cắn răng hung ác muốn kéo đứt.

Mai Văn Tuấn đứng lúc dè dặt tay nàng, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, “Thế nhân đều khinh ta vì nàng mà đào hôn, ở trước trận chiến lại trốn đi. Nếu ta trốn rồi thì nàng sẽ phải chịu tội.”

“Đó là chuyện sau này, chàng đừng chậm trễ, mau đi nhanh đi.” Liễu Tương Nhi gấp đến độ nước mắt không ngừng, đem trang sức liều mạng

đế vào trong tay hắn, “Ta chỉ là một tiểu nữ tử, ai sẽ làm khó ta chứ?”
Mai Văn Tuấn mỉm cười, chăm chú nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng,
“Tương Nhi, thực xin lỗi, ta nghĩ muốn chăm sóc nàng, cuối cùng lại làm
liên lụy còn phụ nàng.”

Liễu Tương Nhi bị nỗi sợ hãi bắt lấy trái tim, kinh hoàng nhìn hắn, “Văn
Tuấn.....”

Mai Văn Tuấn đột nhiên cao giọng cười, “Đại trượng phu làm sao có thể
đế tiểu nữ tử gánh tội thay mình chứ?” Hắn bỗng nhiên mạnh mẽ đem Liễu
Tương Nhi ôm vào trong lòng, sau đó buông tay, đi nhanh ra ngoài.

Liễu Tương Nhi thét chói tai lên, lại cảm không nổi tốc độ của Mai Văn
Tuấn.

Mai Văn Tuấn bước nhanh về phía trước, mà phía sau Liễu Tương Nhi tê
tâm liệt phế gọi hắn. Trong lúc hoảng hốt, hắn như thấy lại cảnh một năm
trước, trong đêm động phòng rời đi, nữ tử trong lòng tràn đầy vui mừng
như bị một tia sét đánh xuống, ở phía sau bị thương gọi hắn, mà hắn, thủy
chung chưa từng quay đầu. Lúc này đây hắn ngửa đầu, xem trời xanh vô
tận trên cao. Hóa ra thần linh là có thật, họ đang quan sát nhân gian, muốn
hắn cả đời này đầu phụ hai người phụ nữ, phải chịu báo ứng.

Liễu Tương Nhi cho dù là chạy bộ, cũng đuổi không kịp bước chân của
Mai Văn Tuấn. Lúc nàng nghiêng ngã lao đảo chạy tới đại môn thì Mai
Văn Tuấn đã bị quan sai khóa lại áp tải đi. Vợ chồng Mai thị thương tâm
khóc lớn.

Bọn phó dịch bốn phía cũng đang khóc lớn, mỗi người đều kinh hoàng vạn
phần.

Liễu Tương Nhi thét chói tai chạy lên, muốn dùng sức lực mỏng manh của
mình giữ chặt nam nhân quan trọng nhất trong cuộc đời này. Nhưng ngay
cả góc áo của Mai Văn Tuấn cũng không đụng tới được mà còn bị Mai
phụ nhân đẩy ra, “Người còn tới đây làm cái gì? Đầu là tại người, đem Mai
gia chúng ta hại thành như vậy.”

Liễu Tương Nhi không hề có sức phản kháng liền bị đẩy ngã, khuôn mặt
kinh ngạc lại nhút nhát nhìn đến.

Mai lão gia cũng khóc lệ đầy mặt, “Là ai có oán với Mai gia chúng ta, lại đi
báo với quan phủ chứ? Đây là muốn hủy cả nhà chúng ta mà!”

Liễu Tương Nhi toàn thân run lên, đột nhiên hô to lên: “Là nàng, nhất định
là nàng, là Tô Tư Ngưng. Chính là nàng! Nàng đã sớm dự mưu tốt lắm,
mang theo đồ cưới thoát thân. Nàng vẫn âm thầm ghi hận trong lòng nên

mới tới quan phủ tổ giác Văn Tuấn.”

Mọi người đang khóc liền hơi ngừng lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, sau khi Tô Tư Ngưng mang theo toàn bộ đồ cưới của nàng rời đi mới phát sinh việc này, nên nàng đúng là người bị hoài nghi lớn nhất. Huống chi, nếu lấy cớ hận mà nói, người hận Mai Văn Tuấn nhất cũng chính là nàng.

Liền ngay cả Mai lão gia và Mai phu nhân thường ngày vẫn yêu thích Tô Tư Ngưng cũng ngẩn ra, lúng ta lúng túng không nói gì, nhưng lại không dám nói không phải là nàng.

“Không phải nàng!” Âm thanh trong trẻo trầm đĩnh tiết thiết vang lên, không kèm một chút hoài nghi, cũng không có nửa phần do dự.

Mọi người tất cả đều không dám tin nhìn về phía Mai Văn Tuấn.

Thân vẫn đang mang gông xiềng, nhưng Mai Văn Tuấn lúc này vẫn giữ thần sắc bình tĩnh. Hắn dừng lại trước mặt phụ mẫu nói, “Tô Tư Ngưng là cô gái tốt nhất thiên hạ. Cha, nương, mọi người yêu quý nàng nhất định không sai. Người tổ giác con chắc chắn là người khác, nhất định không phải nàng. Thỉnh trăm ngàn lần đừng hoài nghi nàng.” Ngưng lời một chút, hắn quỳ xuống trước mặt phụ mẫu cùng với người trong nhà, vì đeo gông nên không có cách dập đầu, hắn chỉ đành chầu sớ cười cười, “Con bất hiếu, làm trái với quân quy, không thể ở lại phụng dưỡng phụ mẫu. Tương nhi cũng là một cô gái số khổ, toàn bộ tai họa này đều do mình con gây ra, xin đừng trách nàng. Cầu xin cha mẹ vì con, cũng vì nàng đã chịu nhiều khổ mà chăm sóc cho nàng, cũng để nàng thay con làm trọn đạo hiếu.”

Vợ chồng Mai thị khóc làm một đoàn, làm sao cũng không nói nên lời.

Liễu Tương Nhi chỉ biết một tiếng lại một tiếng gọi tên hắn, cũng không biết mình có thể làm gì.

Mai Văn Tuấn động thân đứng lên, đối với quan sai hai bên nói: “Đi thôi.” Cũng không đợi người tới áp giải mà xoay người liền đi. Thân phi mấy chục cân gông xiềng nặng nề cũng không khiến hắn khom lưng, chân bước nhanh làm cho quan sai cũng thiếu chút nữa đuối không kịp hắn.

Vợ chồng Mai thị thất tha thất thểu đi qua, mà Liễu Tương Nhi lại hét lên một tiếng kêu thảm thiết rồi liền chết ngất.

“Thím, Ngưng Hương hôm nay xuất môn, thấy ở Quảng Nguyên Tường có mấy món điểm tâm mới, thật đẹp mắt nên cháu để nàng mua một chút về ngài nếm thử xe có hợp khẩu vị không?”

“Điểm tâm của Quảng Nguyên Tường quý giá như vậy, làm sao phải phí tiền tiêu vào đó chứ?” Tô phu nhân kinh dị nói.

“So với chi phí trước đây thì cái này có gọi là gì đâu chứ? Tư Ngưng vô năng, chỉ có thể làm được như thế thôi.” Tô Tư Ngưng nhợt nhạt cười. Tô phu nhân lại không hiểu sao mũi có chút chua sót. Đứa con gái mồ côi đại bá lưu lại, bà và trượng phu chưa từng chú ý nhiều, đơn giản chỉ để nàng ở trong viện, tới tháng thì cấp tiền, cứ thế để nàng tự sinh tự diệt thôi. Liền ngay cả việc nhận nuôi nàng cũng là vì thể diện Tô gia chứ không phải vì tình cảm huynh đệ. Chờ đến khi nàng đến tuổi thì cũng cố ý gả nàng cho một cái võ tướng thấp kém, cũng là vì không muốn phải chuẩn bị đồ cưới xa hoa như gả cho nhà hào môn đại tộc.

Không thể tưởng được, khi gia tộc gặp đại nạn, thân hữu ly tán, bằng hữu biệt tăm, cuộc sống rơi vào khốn cùng thì đứa bé gái bị bạc đãi mười năm kia cứ như vậy xuất hiện, khanh khách gọi bà là thím. Nàng nói muốn báo ơn dưỡng dục, muốn nhắc tới chút tình cảm cốt nhục ít ỏi còn lại.

Nàng đem đồ cưới năm đó gia tộc cấp cho nàng đầu đổi thành ngân lượng, trước tiên là đặt một cái viện nhỏ để các nàng an thân. Nàng lại đặt mua một cái tiệm ở mặt đường để hàng tháng có thể thu chút tiền thuê, lo chu toàn cho vài vị phụ nhân nhiều năm hưởng phú quý không biết thế nào để kiếm kế sinh nhai. Lại thấy quần áo các nàng là áo vải xanh rách rưới, nàng liền chọn vải, may đồ mới. Mắt thấy các nàng ăn lương khô thì nàng liền xuống bếp nấu cơm, ngay cả điếm tâm nhỏ cũng chú ý chu đáo.

Nhưng Tô phu nhân rất rõ ràng, đồ cưới của Tô Tư Ngưng so với người khác thì coi như dày nhưng so với các tiểu thư khác của Tô gia thì vô cùng đơn giản. Đồ cưới này cũng là vì mặt mũi Tô gia mà không thể không chuẩn bị. Năm đó chuẩn bị đồ cưới này chính là Tô phu nhân. Những món đồ cưới kia bà ta từng cất xén không ít, nay nàng lại dùng mua cái nọ cái kia thì còn lại bao nhiêu để một nữ tử như nàng dắt lưng chứ?

Càng nghĩ, Tô phu nhân càng ảo não hối hận không thôi, “Tư Ngưng, người cũng đừng vì thăm thăm lo lắng, tấm lòng của người thăm xin nhận, về sau cũng đừng tiêu pha như vậy nữa. Chúng ta giờ thân phận nghèo hèn, thì cứ an phận thôi. Trước đây cuộc sống xa hoa phú quý nhưng lại lắm phiền não. Lại nói người đem đồ cưới tiêu hết thì Mai gia bên kia sẽ không cao hứng đâu.”

Tô Tư Ngưng thản nhiên cười, “Thím không cần lo lắng, Mai gia từ xưa đến nay là gia tộc trung hậu, họ biết cháu tới thăm thím, chẳng những chưa từng ngăn cản, còn thu xếp ngân lượng cùng lễ vật cho cháu.”

“Lại nói tiếp, người ở đây đã hơn một tháng. Tư Ngưng, khi nào thì người

về nhà? Thời gian dài quá, Mai Văn Tuấn sẽ nhớ người đi.”

Tô Tư Ngưng vẫn như cũ mỉm cười. Về nhà ư? Nhà của nàng là chỗ nào trên thế gian này chứ? “Thím, Trước khi cháu xuất môn, Văn Tuấn đã dặn dò cần phải làm bạn với thím lâu chút, thế nên thím cũng không cần lo lắng.”

“Nhưng người lâu như vậy không quay về, vạn nhất trong nhà xảy ra chuyện.....”

Tô Tư Ngưng bất giác cười, “Trong nhà có thể xảy ra chuyện gì a?”

“Trong nhà đã xảy ra chuyện, trong nhà đã xảy ra chuyện, thiếu phu nhân, trong nhà đã xảy ra chuyện.” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu kinh hoàng.

Tô Tư Ngưng bỗng nhiên đứng lên, đi ra phía cửa.

Ngoài cửa lớn, Mai Lương mặt mũi phong trần, thở hồng hộc chạy tới.

Người còn chưa tới cửa thì chân liền nhũn ra, nằm sấp trước cửa khóc rống lên, “Thiếu phu nhân, trong nhà đã xảy ra chuyện.”

Tô Tư Ngưng cũng gấp gấp hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không biết là người nào tố giác thiếu gia với quan phủ. Quan binh tới bắt thiếu gia về chịu quân pháp về tội đào binh.”

Tô Tư Ngưng trong lòng chấn động. Quân pháp vô tình, đào binh là phải chịu chém. Cho dù là dân chúng bình thường cũng hiểu được điều này. Tuy rằng Mai Văn Tuấn không phải vì sợ chết mà chạy, hơn nữa, hắn cũng là chờ chiến trường cục diện thắng trận đã định mới rời đi nhưng dựa theo quân pháp thì vẫn là tội đào binh.

“Người nào có oán với Mai gia, lại muốn hại chúng ta như vậy chứ?”

Mai Lương ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, sắc mặt hiển nhiên cổ quái.

Tô Tư Ngưng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới chấn động, “Các người tưởng ta?”

Mai Lương cúi đầu, “Có người đồn đại là do thiếu phu nhân.”

Tô Tư Ngưng lộ ra nụ cười sầm trầm. Đúng vậy, nàng chịu lừa gạt, bị vắng vẻ, ngay cả địa vị chính thể đầu phải chia cho người ta, đúng lúc đó nàng lại đem toàn bộ đồ cưới rời khỏi Mai gia. Bây giờ Mai gia gặp chuyện không may, người bị hiềm nghi lớn nhất chính là nàng.

“Cha mẹ cũng nghĩ như vậy sao?”

“Lão gia và phu nhân không có nói như vậy.” Mai Lương thấp giọng đáp.

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng thở dài, cũng không nói gì, nhưng cũng không có phản bác.

Ngung Hương ở một bên tức giận dậm chân mắng to: “Đây là người thế nào chứ, tiểu thư làm người để người khác nghi ngờ như vậy sao?”

Mai Lương vội la lên: “Nhưng thiếu gia lớn tiếng nói, tuyệt đối không phải là thiếu phu nhân .”

Tô Tư Ngung toàn thân run lên, nhất thời ngờ ngẩn, “Cái gì?”

Ngung Hương lạnh nhạt nói: “Thiếu gia ư? Hắn không mắng vài tiếng thì tốt rồi còn trông cậy được vào hắn sao?”

Chương 11

“Thật sự mà! Có người nói thiếu phu nhân tố cáo thiếu gia, mọi người cũng chưa lên tiếng thì thiếu gia đã nói tuyệt đối không phải là thiếu phu nhân. Lúc ấy thiếu gia còn đang đeo gông, nhưng ngài ấy lớn tiếng nói mọi người không được hoài nghi thiếu phu nhân.”

Tô Tư Ngưng bỗng nhiên lão đảo một cái, tựa hồ không đứng vững. Ngưng Hương ở một bên vội đi qua đỡ, “Tiểu thư, người đừng lo lắng quá.”

Tô Tư Ngưng dường như không nghe thấy, trong lòng không biết chua xót lẫn vui mừng hay kinh hoàng.

Hắn tin tưởng nàng, khi mọi người đều nghi nàng kị nàng thì hắn vẫn tin tưởng nàng. Hắn từng phụ nàng, lừa nàng, khi dễ nàng, làm tổn thương nàng, nhưng lại ở trước mặt mọi người mà biện bạch cho nàng.

Hắn..... Nàng không dám mơ c ầu nữa, chỉ trấn định một chút nổi lòng, nói: “Hiện tại trong nhà thế nào?”

“Cô gia phạm là quân quy, Thái Thú cũng không thể đưa ra quyết định nên giao cho trong quân luận tội. Ra chiến trường lại bỏ trốn luận theo quân pháp thì phải chém. Lão gia và phu nhân đều đi khắp nơi khóc c ầu, nguyện ý đưa ra toàn bộ gia sản mong chuộc tội cho thiếu gia. Đại tướng quân mở thiên ân, lấy toàn bộ gia sản của Mai gia, tử tội của thiếu gia bị giáng xuống làm nô trong quân.”

Tô Tư Ngưng nhíu mày, “Liễu cô nương thì sao?”

“Thiếu gia tư trốn là vì nàng, nàng xem như đ ồng phạm. Tuy nói quân pháp không trừng trị dân thường nhưng quan phủ cũng không buông tha nàng, đem nàng nhốt trong lao, không thăm, cũng không phán, chờ trong nhà lấy ti ền đến chuộc. lại lấy ti ền đến thực. Nhưng là trong nhà giờ không có một xu, cũng không có bất động sản gì, thật sự không lấy đâu ra một hai lượng bạc. Mà cho dù có thì lão gia và phu nhân cũng không chịu chuộc nàng.”

Tô Tư Ngưng tr ần mặc trong chốc lát, mới nhẹ giọng nói: “Trong nhà tài sản không còn, hạ nhân tất nhiên đều đi r ồi, cha mẹ cũng không có sinh kế

gì, giờ lưu lạc đầu đường, chẳng phải.....”

“Thiếu phu nhân yên tâm, lão gia và phu nhân cùng thiếu phu nhân đối với nô tài đâu có đại ân, thiếu phu nhân còn vì nô tài và Ngưng Hương mua một căn nhà. Nô tài làm sao không có lương tâm nhìn lão gia và phu nhân chịu khổ chứ. Nô tài để lão gia và phu nhân đến đó ở, chỉ tiếc cửa nhỏ nhà nghèo, làm khó lão gia và phu nhân. Vì sợ thiếu phu nhân không biết tình hình trong nhà cho nên nô tài mới tới báo tin. Thiếu phu nhân yên tâm, từ nay về sau, chỉ cần nô tài và Ngưng Hương có một miếng ăn thì tuyệt không để lão gia và phu nhân bị đói, nếu thiếu phu nhân.....”

Tô Tư Ngưng trong lòng dâng lên một trận lo lắng, cho tới bây giờ người trượng nghĩa thì ít mà kẻ vong ơn thì nhiều. Mai Lương là người biết làm việc, lại biết ơn, có thể thấy con mắt của Ngưng Hương cũng không tui. Nàng nhẹ nhàng nói: “Mai Lương, cảm ơn tấm lòng của người. Bất quá cha mẹ còn có con dâu là ta để chiếu cố, chăm sóc, sẽ không vĩnh viễn phiến đến các người.”

Mai Lương ngẩn ra, “Thiếu phu nhân.....”

Ngưng Hương lại ở một bên hỏi: “Tiểu thư, người còn trở về sao?”

Tô Tư Ngưng trầm đĩnh tiệt tiệt nói: “Đương nhiên phải đi về hiện tại phải đi.” Nàng xoay người nói với Tô phu nhân, “Thím.....”

Tô phu nhân cũng là lòng tràn đầy kích động, tiến lên nói: “Trong nhà xảy ra chuyện, cháu cũng nên về đi. Bên kia cũng muốn tiêu tiền, người trên người sợ cũng không bao nhiêu ngân lượng phải không? Nếu không, đem phòng ở này cùng cửa hàng lại bán đi.....”

“Thím không cần lo lắng, cháu có tay chân, lại có thể làm nữ hồng và những việc nữ công khác, dù thế nào cũng có thể phụng dưỡng song thân. Thím chỉ cần để ý mọi việc ở đây, ngày khác tất sẽ có cơ hội chuyển cơ.”

Tô Tư Ngưng an ủi Tô phu nhân vài câu, kiên quyết không chịu bán đi sản nghiệp nàng đã an bài. Nàng chỉ tùy ý thu thập vài món xiêm y, hôm đó liền mang theo Mai Lương cùng Ngưng Hương ra đi.

Lúc gặp lại vợ chồng Mai thị, hai người trông như già đi đến hai mươi tuổi. Hai người mặc quần áo vải thô, tóc bạc trắng, vẻ mặt đầy nếp nhăn tiều tụy cơ hồ làm người ta không dám nhận.

Tư Ngưng trong lòng một trận thương tâm. Nàng nhớ đến một năm nay bọn họ nương tựa lẫn nhau thì lại cảm thấy sầu não.

Nhìn thấy con dâu vốn tưởng đã đi không về nữa, thế mà trong lúc hoạn nạn lại xuất hiện, trong mắt hai vị lão nhân đều hiện lên một đạo hào

quang, trên mặt xuất hiện một tia sắc mặt vui mừng khó có được, sau đó lại biến thành bi thương cùng bất đắc dĩ.

Mai phu nhân hai tay nâng Tô Tư Ngưng dậy, “Tư Ngưng, con sao lại ngốc như vậy, Mai gia đã lưu lạc đến nước này, con còn về làm gì?”

Tô Tư Ngưng ôn hòa cười, “Nương sao lại nói vậy? Con là con dâu của Mai gia, nếu không trở về Mai gia thì đâu còn nhà để về?”

Mai lão gia lộ ra sắc mặt sầm thảm, “Nhưng Mai gia đã không còn nữa rồi.” Hắn nhìn quanh bốn phía, ngay cả căn nhà gỗ đơn sơ này cũng là Mai Lương cho bọn họ ở tạm. Nay đã là thân phận ăn nhờ ở đậu thì còn muốn nói gì nữa.

Tô Tư Ngưng thản nhiên nói: “Không, chỉ cần có cha mẹ cùng với Tư Ngưng thì Mai gia vẫn còn. Chúng ta sẽ sớm có phòng, có nhà, có ruộng như trước.”

Mai phu nhân lắc đầu, “Toàn bộ tài sản của chúng ta đều đã dùng để chuộc mạng cho Văn Tuấn, làm sao còn phòng xá gì?”

“Cha mẹ, một năm này để cho con dâu quản lý gia nghiệp. Nhờ có sự tín nhiệm của cha mẹ, nên con đã bố trí vài sản nghiệp mà cha mẹ cũng không biết.”

Mai lão gia ngẩn ra, “Đại tướng quân hạ lệnh niêm phong toàn bộ gia sản của Mai gia rồi, nếu che giấu không báo thì sẽ phạm tội lớn đó, này.....”

“Cha mẹ yên tâm, phần tài sản này quan phủ sẽ không kê biên.”

Nhị lão nhất tề sửng sốt.

Tô Tư Ngưng cười giải thích nói: “Từ khi biết được Tô gia gặp đại biến, bị triều đình xét nhà, con liền cảm thấy thế sự vô thường, họa phúc khó liệu, nếu có thể ở lúc an nhàn phú quý mà nghĩ đến sinh kế lúc suy tàn thì cũng không cần phải sợ hãi thế sự vô thường nữa. Tuy rằng chúng ta chỉ là một hộ nhỏ, nhưng lúc yên ổn cũng phải nghĩ đến khi gian nguy. Con đã nghĩ đến bình thường xét nhà sung công cũng có vài phần không đụng đến, đó là sản nghiệp tế tổ. Cho nên con đã mua vài khối bất động sản gần phần mộ tổ tiên dùng để làm tế tổ. Tuy quốc pháp sâm nghiêm nhưng cũng không đụng tới phần sản nghiệp này.”

Hai người nhìn Tô Tư Ngưng, nhất thời không dám tin tưởng những gì mình nghe được là thật.

Thật lâu sau, Mai phu nhân mới khóc đi ra, “Tô Tư Ngưng a, thật là làm khó con. Mai gia có con là có phúc, chỉ là Mai gia chúng ta không xứng với con a.”

Mai lão gia trong mắt cũng có lệ quang, gặp phải tuyệt cảnh như thế này nhưng nghe Tô Tư Ngưng nói một phen thì quả thực giống như sắp chết được sống lại, sao lại không cảm động chứ? Một phen biến loạn này, ông đã thấy rõ lòng người ấm lạnh, cũng dễ thay đổi. Bao nhiêu nhà là tri giao ngày xưa, bao nhiêu thân bằng cố hữu đều thành người xa lạ. Chỉ có nữ tử mà Mai gia bạc đãi, gây tổn thương là không rời không bỏ, lại vì Mai gia sớm định ra đường lui thân, trong lúc an lành vẫn nghĩ đến ngày gian nguy. Mai phu nhân càng nghĩ càng xúc động, nhịn không được ôm lấy nàng lên tiếng khóc lớn.

Tô Tư Ngưng sợ nhị lão quá mức bi thương, vội hỏi: “Cha mẹ, chúng ta đi xem phòng ở của chúng ta như thế nào nhé?”

Hai người đương nhiên đồng loạt gật đầu.

Vì thế cùng với Ngưng Hương và Mai Lương, bọn họ đi tới phụ cận nhà tổ của Mai gia.

Đây là một mảnh đất trống trải, có một tòa nhà tứ hợp viện nho nhỏ, tuy rằng không quá rộng rãi nhưng vật dụng, đồ đạc đều đầy đủ, chỉ cần quét dọn chút là có thể ở được. Vài mẫu ruộng ở phụ cận đã cho người ta thuê. Khi Tô Tư Ngưng mang theo nhị lão tới xem, còn có nông dân lớn tiếng tiếp đón ông chủ. Những người này chất phác, làm cho Mai gia nhị lão lúc trước luôn luôn cùng văn nhân, quan viên, nhân vật nổi tiếng kết giao cũng có một phen cảm giác khác. Lúc nhà cửa bị tịch thu, thanh danh không còn, tiền đồ mờ mịt lại thấy được nhà của mình, nơi mình có thể tiếp tục sống thì cảm giác vô cùng thân thiết, so với trước kia đối mặt Mai gia với vườn lớn, viện to cũng không biết còn hơn bao nhiêu lần.

Từ nay về sau bọn họ sẽ ngụ ở nơi này. Ở đây không có nhiều người, Mai Lương và Ngưng Hương vẫn cảm động ân nghĩa cũ cho nên đem phòng của mình cho thuê, đến ở chỗ này để chiếu cố. Bọn họ năm người ở chỗ này, nếu là việc nặng hoặc phải ra ngoài thì đã có Mai Lương. Tô Tư Ngưng mang theo Ngưng Hương làm chút thủ công cũng có thể đổi chút tiền. Mà đất đai cho thuê cũng thu được tiền, đủ để bọn họ chi tiêu, chẳng những ấm no không lo, ngược lại còn tích được một chút.

Nhị lão không cần ưu phiền chuyện củi gạo dầu muối, lại có Tô Tư Ngưng tận hiếu, ăn dùng tuy rằng không thể so với trước kia nhưng cũng không quá nghèo khổ. Giờ hai người cũng không cần đối phó với đủ loại xã giao đối trá, lại ngày ngày có con dâu xinh đẹp hiền tuệ chăm sóc, có hai nô bộc trung thành chiếu cố nên ngày dù nghèo nhưng cuộc sống vẫn yên vui. Nếu

không phải Mai Văn Tuấn chưa biết sinh tử thế nào thì cũng là một loại khoái nhục.

Nay cuộc sông an nhiên, áo cơm không lo, nhưng trên khuôn mặt già nua của nhị lão vẫn hiếm khi thấy thanh thản. Ban ngày Tô Tư Ngưng luôn hằm hạ trước mặt, cùng họ nói đùa giải buồn nhưng đến tối ở trong phòng một mình, nàng nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ sẽ bất tri bất giác thất thần.

Hôm nay là ngày rằm, mặt trăng thật sáng. Cùng dưới ánh trăng này, người họ có mạnh khỏe không?

Mai Văn Tuấn cùng lúc đó cũng ngẩng đầu nhìn mặt trăng lạnh lẽo trên cao. Dưới mặt trăng này người thân của hắn không biết lưu lạc nơi nào rồi?

“Chết tiệt, gọi người lau áo giáp, sao còn dám nhàn hạ!” Theo một tiếng quát lớn, một cây roi hung tợn quất đến.

Mai Văn Tuấn nghe tiếng gió cũng biết roi tới như thế nào nhưng không có tránh né. Roi kia hung ác đánh tới, để lại trên khuôn mặt như ngọc của hắn một vết máu.

Hắn ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, trằm mặc tiếp tục lau áo giáp. Bên cạnh có binh lính cười lạnh vây lại đây, “Không sai a, thật cứng cỏi. Người kiên cường như vậy tại sao lại làm đào binh chứ?”

“Ta nói, người đừng có hiểu lầm, nhân gia hắn cũng không phải là sợ chết, hắn là vì một cái nũng nịu đại mỹ nhân, muốn làm tình thánh đó.”

“Ta nói tình thánh, mỹ nhân kia của người đẹp đến thế nào, người nói thử xem a.”

Tiếng cười ác ý mỉa mai vang lên không ngừng, biểu tình đùa cợt ở bốn phía lúc ẩn lúc hiện nhưng Mai Văn Tuấn chỉ trằm mặc làm công việc của hắn.

Áo giáp vừa mới lau xong, lại bị người ta ác ý bôi bẩn, “Làm sao mà không cẩn thận thế hả? Một vết bẩn lớn như vậy mà người cũng không lau sạch!”

Theo tiếng cười lạnh lẽo là một roi hung hăng đánh đến trên lưng hắn.

Mai Văn Tuấn vẫn như trước không rên một tiếng tiếp tục đem chỗ bị bẩn kia lau sạch sẽ.

Ác ý và nhục nhã như vậy hắn đã sớm quen.

Thời điểm không đánh giặc, cuộc sống trong quân rất nặng nề nhàm chán.

Thời điểm đánh giặc, áp lực chết chóc càng làm cho người ta muốn nổi điên. Binh lính lúc đó đều điên cuồng tìm kiếm phương pháp phát tiết cảm xúc. Họ có thể tùy ý đánh mắng quân nô phạm tội như đánh chó, thế

nên họ chính là đối tượng dễ khi dễ thích hợp nhất.

Nếu quân nô này trước kia từng là một vị tướng quân, từng uy phong lẫm lẫm ng ồi trên đầu bọn họ thì nay càng khiến binh lính có cảm giác thỏa mãn khi có thể giẫm đạp lên đầu h ắn. Những xấu xí trong tính cách con người lúc này đều hiển lộ không sót chút gì.

Từ lúc bị áp tải đến biên quan trở thành quân nô, Mai Văn Tuấn đã nếm qua vô số thương tổn cùng nhục nhã mà trước kia h ắn không thể tưởng tượng được. H ắn từng là thiên kiêu chi tử, thiếu niên tướng quân, bằng năng lực và công trạng của mình, h ắn có một t iền đ ồ sáng chói, là đối tượng mọi người hâm mộ. Mà nay cuộc sống của h ắn ngay cả con chó cũng không bằng. Lúc đ ầu h ắn còn xấu hổ, giận dữ không chịu nổi, đau đớn muốn chết, đến bây giờ h ắn chỉ hờ hững mà chống đỡ, chết lạng thừa nhận, trong lòng không bao giờ gợn lên một cơn sóng nào nữa.

Chương 12

Tiếng dây xích trói buộc ở tay chân vang lên, tay hắn cầm một cái bát cơm trộn đá mà đến chớ cũng không thèm ăn. Trong này không có một tia ánh sáng, chập ních ở mấy chục cái quân nô. Ở đây trừ bỏ mùi mồ hôi và tiếng thở dốc liền chỉ còn tiếng chuột kêu. Cuộc sống của hắn bây giờ chỉ còn những thứ này và lao động nặng nhọc không bao giờ ngừng.

Tra tấn thân thể như vậy với hắn mà nói có lẽ lại là một sự giải thoát. Nhớ tới năm ấy hắn thiếu hiểu biết lại lông bông, tùy ý làm bậy hết sức, gây ra tổn thương cho một thiếu nữ vô tội, giờ này hắn nhận lại hết thảy coi như báo ứng. Hắn chỉ đau lòng vì đã liên lụy người nhà.

Cha mẹ tuổi đã già, hắn là con nhưng chẳng những không thể tận đạo hiếu mà ngược lại còn làm cho cha mẹ vì hắn mà tan nhà nát cửa, nay không biết hai người lại lạc đến phương nào rồi.

Liễu Tương Nhi là cô gái nhu nhược, giờ lại chịu cảnh lao tù, cũng không biết phải chịu tra tấn như thế nào.

Còn có Tô.....

Không, phải nói, may mắn Tô Tư Ngưng đã đi rồi, cũng không có ý định quay về như vậy sẽ không bị liên lụy bởi Mai gia. Đây có lẽ là chuyện đáng mừng duy nhất – Mai Văn Tuấn âm thầm cười chua sót trong lòng.

“Thật là kẻ không có chí, nói đến thế mà hắn chỉ hé ra cái mặt gố.”

“Thì chính thế! Nếu là kẻ có chí, một tướng quân mà rơi xuống tình trạng này thì còn xấu hổ sống trên đời làm gì chứ?”

Bởi vì kẻ bị đánh mắng chẳng kêu tiếng nào mà chịu đựng hết cho nên những kẻ đi trêu chọc cũng chẳng thấy chút khoái hoạt nào, chúng náo loạn một trận rồi thấy không thú vị liền hùng hùng hổ hổ tránh ra.

Mai Văn Tuấn chậm rãi dừng tay. Đúng vậy, thiếu niên anh hùng thiên đò rộng lớn được thế nhân cực kỳ hâm mộ kết quả lại bị biếm làm quân nô, liên lụy người nhà. Hơn nữa hắn đời này không thể ra khỏi đây, cả đời phải chịu khổ dịch. Kẻ vô dụng như thế thì còn sống làm gì chứ?

Hắn nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trước ngực, nơi đó cất giấu một cuốn sách

thật dày. Đó là của một cô gái, tùy ý viết xuống từ khi còn nhỏ cho đến giờ. Nàng từ nhỏ đã mất cha mẹ, ăn nhờ ở đậu, người bên ngoài phạm sai lầm nhưng nàng lại bị đánh tay đến sưng lên. Nàng thế mà vẫn có thể cười nói trời xanh trao trọng trách cho người tài, trước chịu lao khổ là để rèn luyện tâm chí. Nàng khi đó cơ khổ không có chỗ dựa, kẻ khác náo loạn nhưng nàng lại bị phạt quỳ. Thế mà nàng vẫn có thể thưởng thức cảnh xuân, tự do tự tại.

Nàng thân là tiểu thư, vì sống trong đại gia tộc thâm sâu còn phải lấy lòng nô tài, thậm chí giúp nha hoàn có thể diện làm nữ công. Nàng trong đêm đông cặm kim đến lạnh cứng tay nhưng vẫn có thể cười, viết ra thơ ca vịnh tuyết ban đêm.

Một nữ tử đâu có dũng khí như thế, có thể cười mà đối mặt với nhân sinh gian khổ, bất công thì đường đường nam nhi như hấn chẳng lẽ lại muốn hèn hạ kết thúc cuộc sống của mình hay sao?

Mai Văn Tuấn ngẩng đầu ngắm ánh trăng. Trong gió biển lạnh lẽo, ánh trăng càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng. Không biết những người khác đang cùng ngắm ánh trăng này có khỏe không? Rồi xa kẻ phụ lòng bạc nghĩa là ta, nàng có thể nở nụ cười, vứt hết u sầu như trong sách kia viết hay không?

Biết rõ đã không có tư cách gì nhưng vì sao hấn vẫn nhớ nàng đến thế?

Lòng ta vàng vạc trắng thu

Đêm đêm trăng nhạt, sao mờ vì ai

(Phú đắc tự quân chi xuất hĩ – Trương Cửu Linh, Quỳnh Chi dịch).

Sáng sớm, Tô Tư Ngưng bảo Ngưng Hương lặng lẽ đem toàn bộ trang sức của nàng đầu thu thập mang ra.

Ngưng hương thập phần khó hiểu, “Tiểu thư muốn mang cái nào thì em sẽ mang cái đó thôi, sao phải lấy ra toàn bộ? Hiện tại những thứ này là đồ quý giá nhất chúng ta có, đâu là thời điểm tiểu thư xuất giá đặt mua đó.”

Tô Tư Ngưng cười nói: “Chúng ta hiện tại đâu là dân chúng bình thường, những thứ xa hoa này làm gì còn dịp mà đeo? Ta nghĩ mang trang sức đi đổi chút tiền. Đây là sản phẩm của thợ hàng đầu kinh thành, tại trấn nhỏ này mang đến hàng trang sức có thể bán được giá gấp đôi so với mang đến hiệu cặm đồ.”

“Chúng ta hiện tại không có việc gì cần tiền gấp, sao phải bán trang sức chứ?”

“Ta muốn chuộc Liễu Tương Nhi ra ngoài.”

“Cái gì?” Ngưng Hương kêu lên sợ hãi.

Tô Tư Ngưng vội vàng che miệng nàng lại, “Nhỏ giọng chút, nếu để cha mẹ biết thì nhất định sẽ không cho.”

“Nhưng đại nạn của Mai gia đâu là do con hồly tinh đó gây ra, tiểu thư sao người còn.....”

Tô Tư Ngưng nghiêm mặt, trách mắng: “Nam nhân mặc kệ là phạm phải sai lầm gì, lớn như mất nước, nhỏ thì võ đờđầu có thể đổ lên đầu nữ nhân, khiến người người gọi nàng là hồly tinh. Người cũng là nữ nhân sao có thể nói một cô gái khác như thế chứ?”

“Nhưng là.....” Ngưng Hương tức giận vẫn chưa nguôi, vẫn muốn ngăn cản.

Tô Tư Ngưng lại hoàn toàn không thèm để ý tới, tự mang trang sức ra ngoài đổi bạc rồi đến thẳng nha môn.

Vốn việc giao nộp tiền chuộc phạm nhân chỉ cần tìm sai dịch làm chút thủ tục là có thể đem người về. Bất quá Mai gia mặc dù không phải gia tộc lớn nhưng tại nơi này cũng là vọng tộc. Năm đó Mai gia cưới Tô tiểu thư là chuyện oanh động cả thành. Rồi sau đó Mai gia gặp chuyện không may cũng là chuyện không nhỏ ở đây. Tô Tư Ngưng chạy về nhà, dàn xếp cho cha mẹ chồng, chuyên tâm may vá phụng dưỡng nhị lão, đem Mai gia vốn đã hoàn toàn suy sụp lại dựng dậy, khiến người người ca tụng, khiến lời nghi ngờ nàng tốc giác Mai gia đâu biến mất.

Thái Thú nghe thấy có người đến báo lãnh cho Liễu Tương Nhi thì tiện miệng hỏi là ai. Lúc biết người đó là người đáng ra phải hận Liễu Tương Nhi nhất, Tô Tư Ngưng, thì vô cùng kinh ngạc, gọi người báo nàng đến công đường hỏi chuyện: “Xin thứ cho bản quan mạo muội, Mai phu nhân vì sao muốn tới báo lãnh Liễu Tương Nhi chứ?”

Tô Tư Ngưng cười nói: “Thứ dân phụ không biết đại nhân có ý gì, Liễu Tương Nhi là người Mai gia, dân phụ đến báo lãnh cho nàng cũng là lẽ thường.”

Vị quan kia cũng cười nói: “Phu nhân không cần giấu diếm, toàn thành đâu biết Liễu Tương Nhi là họa tinh của Mai gia, phu nhân đối với nàng chỉ nên có hận, sao lại có đờng cảm chứ?”

Tô Tư Ngưng lạnh nhạt cười nói: “Mệnh mình bất hạnh cũng không thể đổ lên đầu người khác, đó là đi đầu thánh nhân đã dạy. Liễu Tương Nhi chẳng qua là một nữ tử nhu nhược thì có thể làm ra việc gì hại người chứ? Nàng đem chuyện chung thân phó thác cho Mai gia, nay thân ở trong nhà giam,

ốm yếu không nơi nương tựa. Nếu Mai gia không cứu nàng, chẳng phải là muốn đem một nữ nhân bức tử sao?”

Vị quan kia ánh mắt đều nhìn nàng nói, “Phu nhân hiện nay trong tay tựa hồ cũng không dư dả, nếu giao tiễn ra thì cuộc sống chẳng phải sẽ quần bách hơn sao?”

Tô Tư Ngưng tiêu sái cười nói: “Đều là vật ngoài thân, dù nhiều hay ít thì cũng là tấm lòng. Nếu có thể cứu mạng người thoát khỏi cực khổ thì trả giá một chút tiễn tài có là gì chứ?”

Trong thâm tâm vị quan có một tiếng tán thưởng vang lên. Nữ tử trước mắt này mỹ mạo, thiên tư đều xuất chúng, người ở công đường vẫn chậm rãi nói, khí độ tự nhiên. Mai Văn Tuấn có phúc như vậy nhưng lại không biết quý trọng. Tâm niệm của ông ta vừa chuyển liền xúc động nói: “Phu nhân đại nghĩa làm người ta kính nể, bản quan há có thể vô tình. Liễu Tương Nhi cô có thể chuộc về, tiễn chuộc thì miễn đi, đức hạnh của phu nhân là cam đoan tốt nhất rồi.”

Tô Tư Ngưng cả kinh nói: “Đại nhân hậu đãi như vậy Tô Tư Ngưng không nhận nổi a. Không biết làm thế này có trái pháp luật không?”

Quan Thái Thú cười nói: “Phu nhân yên tâm, bản quan vẫn làm chủ được việc này. Phu nhân trên còn phải phụng dưỡng cha mẹ, trong tay có nhiều ngân lượng một chút mới yên tâm.”

Tô Tư Ngưng thi lễ nói lời cảm tạ, nhất thời cảm thấy trong thiên địa có vô hạn tốt đẹp, trên đời này dù sao cũng có nhiều người tốt.

Vị quan đó lại nói: “Phu nhân đại nghĩa, bản quan cũng rất cảm động, về sau nếu có việc gì cần giúp đỡ, nếu bản quan làm được thì quyết không từ chối.”

Tô Tư Ngưng nghe xong thì trong lòng cũng chuyển, vội nói: “Đại nhân, xin thứ cho dân phụ lão măng, hiện có một chuyện muốn cầu xin đại nhân.”

Thái Thú cười nói: “Phu nhân xin cứ nói.”

“Dân phụ biết bản thành chuyên môn phụ trách tiếp viện cho hải chiến, thường có người đi ra biên quan làm việc. Nếu có người tới hải quan, hy vọng có thể nhờ người đưa cho phu quân một bức thư. Dân phụ muốn báo cho chàng biết mọi người trong nhà đều bình an, để chàng không cần tự trách, còn khuyên chàng phải chuyên tâm vì nước xuất lực, lấy công chuộc tội, để cả nhà có ngày đoàn viên. Nếu được như vậy thì nhị lão ở nhà cũng có nơi an ủi.”

Thái Thú cảm thán nói: “Phu nhân tình nghĩa song toàn, thật là làm người

ta phải thấy xấu hổ! Phu nhân yên tâm, việc người c ầu cũng không phi ền toái, cũng chỉ là tiện đường, bản quan làm sao có thể không thành toàn? Hy vọng Mai Văn Tuấn có thể biết được khổ tâm của phu nhân.”

Tô Tư Ngưng mừng rỡ quỳ gối cảm tạ.

Thái Thú đứng lên đi đến bên cạnh nâng nàng dậy, “Phu nhân đức nghĩa, bản quan bất quá chỉ là vị quan nho nhỏ, không dám nhận lễ này. Phu nhân vẫn là nhanh đi đón Liễu Tương Nhi ra đi.”

Tô Tư Ngưng một đường cao thấp đi ra bên ngoài cười với Ngưng Hương: “Người nói ta có nên đến cứu Liễu Tương Nhi hay không a? Nếu không phải ta tới cứu nàng thì há có thể được đại nhân giúp đỡ chuyển thư cho tướng công? Cha mẹ trong lòng vẫn bận tâm đến tướng công, giờ nghe được tin này không biết cao hứng đến thế nào nữa.”

Ngưng Hương vẫn là có chút không cam lòng, cúi đầu “Ân” một tiếng.

Mai Lương ở một bên nở nụ cười hàm hậu, “Thiếu phu nhân, nô tài phận thấp kém, không rõ cái gì đạo lý lớn, nhưng nô tài biết thiếu phu nhân là người tốt, người tốt sẽ có kết quả tốt. Thiếu phu nhân làm người tốt nên đến cả quan lão gia cũng bội phục người.”

Tô Tư Ngưng chỉ cười mà không nói.

Lúc này đã có quan coi ngục đem Liễu Tương Nhi đi ra.

Mỹ nhân như hoa như ngọc ngày đó nay ti ều tụy không ra hình người. Mái tóc dài như mây giờ khô vàng, trên mặt ảm đạm không ánh sáng, ánh mắt chết lạng trống rỗng, cả người g ầy chỉ còn da bọc xương.

Tô Tư Ngưng thấy lòng chua xót, cũng không kiêng kị nàng ta toàn thân bốc mùi, đưa tay c ần lấy tay nàng ta, thấp giọng: “Tương Nhi, Tương Nhi, cô không sao r ồi, tôi dẫn cô rời khỏi đây.”

Không biết gọi bao nhiêu lần thì Liễu Tương Nhi mới chậm rãi có biểu tình, vừa muốn há m ồm nói gì đó thì cuối cùng chỉ là khóc lớn một tiếng. Tô Tư Ngưng khổ sở trong lòng, ôm Liễu Tương Nhi toàn thân ảm mùi hôi thối, ôn nhu an ủi nàng ta rất lâu mới khiến nàng ta bình ổn lại. Nàng lại tìm một khách điếm gần đó, tạm thời tìm cái phòng, lại mua vài bộ xiêm y để Liễu Tương Nhi tắm rửa thay quần áo, khôi phục một thân nhẹ nhàng khoan khoái rồi Tô Tư Ngưng mới đem nàng ta đưa tới Thủy Nguyệt Am ở ngoại ô.

“Tương Nhi, cha mẹ trong lòng vẫn có oán hận với cô nên ta tạm thời cũng không thể đón cô về nhà. Hiện tại trong tay tôi cũng không có nhiều bạc, không thể bố trí nơi ở khác cho cô. Am này là nơi tôi thường tới dâng

hương, cũng có chút quen biết với am chủ. Tôi đã góp tiền dầi vừng cho nơi này, cầi am chủ cho cô một gian tĩnh thất, tạm thời nghỉ ngơi. Chờ tôi chậm rãi khuyên cha mẹ rồi mới đón cô về, được không?”

Liễu Tương Nhi kinh ngạc nhìn nàng, không nói gì, chỉ bất động.

“Tương Nhi, tôi cam đoan, đây chỉ là tạm thời, tôi nhất định có thể.....”

“Vì sao?”

“Cái gì?” Tô Tư Ngung ngân ra.

Chương 13

“Cô vì sao lại cứu ta?” Liễu Tương Nhi nhẹ nhàng hỏi, “Tất cả mọi người đều mắng ta là hồly tinh, là sao chổi, khắc phụ khắc mẫu, nay lại khắc một nhà Văn Tuấn. Vì sao cô còn muốn cứu ta? Ta làm hại cô khổ như vậy nhưng sao cô vẫn cứu ta?”

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng cười, “Ta có một vị tam đường thúc, bên ngoài có giấu nữ nhân. Tam đường thăm biết được liền hạ lệnh cho quản gia dẫn theo mười mấy phụ nhân cường tráng tới cửa đem nữ nhân kia lôi tóc đến ngã tư đường, trước mặt mọi người mắng nàng ta là hồly tinh, khiến mọi người sợ chết khiếp. Ta lại có một vị nhị đường ca, bên ngoài cưới một phòng thiếp thất, nhị đường tâu dẫn người đem nàng kia nghênh vào phủ, nói từ nay về sau tử muội hòa hợp, cùng nhau hầu hạ tướng công. Nhưng toàn bộ nha hoàn đều đối nàng kia lạnh nhạt, ngay cả một miếng cơm một ly nước ấm cũng không cho. Nàng kia cuối cùng chịu không được tra tấn mà nuốt vàng tự tử. Ta còn có một tiểu đường đệ, thích ở chung với đám nha hoàn, thích cùng họ nói giỡn sau này hẳn đọc sách không trúng công danh, thím liền đem toàn bộ nha hoàn hầu hạ bán ra ngoài, nói là vì không dạy dỗ thiếu gia chu toàn. Những nha hoàn đó có người không chịu nổi nhục nhã mà đập đầu chết, người khác vì người ta nói này nọ mà hậm hực sinh bệnh chết, có người cắt tóc làm ni cô.”

Nàng bên môi hàm chứa ý cười kể lại, càng ngày càng thê lương, càng bi thương, “Nữ tử phải chịu khổ bó chân, lại khó được đọc sách biết chữ, cũng không thể tùy tiện xuất môn, không được tham gia khoa cử. Nữ tử nói sai một câu, đi nhầm một bước thì sẽ vạn kiếp bất phục. Nữ tử sông hay chết, vui hay khổ đều do nam nhân quyết định. Vô luận nam tử làm sai cái gì, đến lúc truy cứu đều là nữ tử phải chịu tội! Sinh ra là nữ nhân thì đều mệnh khổ, thế nên chúng ta tội gì mà còn phải làm khó nhau chứ?”

Nàng thản nhiên nói đến đây thì không biết vì sao đột nhiên nước mắt như mưa, Liễu Tương Nhi ở một bên sớm đã khóc rống thất thanh.

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng cầm tay nàng, “Cô sinh ra là con gái thương nhân

nên bị nhà quan lại khinh thị, đó cũng không phải lỗi của cô! Gia nghiệp suy tàn, cha mẹ đầu mất cũng không phải lỗi của cô! Được Văn Tuấn cứu giúp, lấy thân báo đáp cũng đâu phải lỗi của cô! Mai gia cùng Tô gia định ra hôn sự thì cũng chẳng liên quan tới cô! Ta làm sao trách, làm sao oán cô được? Cô toàn tâm toàn ý với Văn Tuấn nhưng hẳn lại muốn kết hôn với người khác. Cô b ả hẳn chạy trốn, những ngày đó cũng không dám lộ diện trước mặt người khác, thì có thể trốn tránh. Cô biết hẳn nhớ cha mẹ, biết rõ sẽ bị chỉ trích, bị khinh thị nhưng vẫn cùng hẳn trở về. Cô nghe thấy quan phủ tróc nã hẳn, không để ý tánh mạng bảo hẳn rời đi còn vì hẳn mà thương tâm như vậy! Từ đầu tới đuôi, cô chẳng làm sai đi đâu gì. Nếu có sai thì chính là Mai Văn Tuấn không chấp nhận cô nhưng lại không thể cho cô danh phận. Hẳn thích cô nhưng lại không thể cãi cha mẹ cưới ta, lại cũng không dám đối mặt với ta mà chọn bỏ đi. Từ đầu tới đuôi, chẳng ai trong chúng ta sai hết, chỉ có tên xú nam nhân kia thôi.”

Liễu Tương Nhi từ sau khi Mai gia gặp nạn, bị mọi người coi là họa tinh thì ngay cả chính nàng cũng đầu nghĩ mình đáng chết. Bây giờ nghe xong Tô Tư Ngưng nói một phen, đem những rối rắm kia, cùng với thương tâm, khổ sở và oan khuất đầu bày ra rõ ràng thì nhất thời bi thương trào lên, nhào vào lòng Tô Tư Ngưng mà khóc rống không dứt, “Tỷ tỷ..... Ta.....” Từ khi gặp gỡ Tô Tư Ngưng tới nay, nàng ta lần đầu tiên mới toàn tâm toàn ý gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Nàng ta có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói rõ nhưng cuối cùng lại chỉ có thể khóc rống không nói được gì.

Thật vất vả trấn an Liễu Tương Nhi, Tô Tư Ngưng về nhà, cũng không giấu diếm, trực tiếp thừa nhận việc chuộc Liễu Tương Nhi ra ngoài.

Vợ chồng Mai gia đương nhiên có chút tức giận, nhưng Tô Tư Ngưng hiền lương như thế, hai người cũng không đành lòng giận lâu. Tô Tư Ngưng nhân cơ hội này đem chuyện Thái Thú đáp ứng giúp bọn họ đưa thư cho Mai Văn Tuấn nói ra khiến nhị lão vui mừng vô cùng. Họ đầu biết nếu không vì chuyện của Liễu Tương Nhi thì Thái Thú cũng không đáp ứng hỗ trợ việc đưa tin nên cũng không truy cứu nữa.

Tô Tư Ngưng đem nhị lão trấn an rồi mới trở về phòng. Nàng không tự giác lại đẩy cửa sổ ra, nhìn mặt trăng đang ở xa xa.

Gió đêm lạnh như vậy, người cùng ta đầu ở dưới vầng trăng sáng này.

Người cũng biết ta đã sắp xếp cho song thân, cũng biết ta đã cứu nữ nhân mà người yêu thương..... Trong lúc bình yên, người có từng nhớ song thân, nhớ Tương Nhi, người có từng nhớ Tô Tư Ngưng

cúi đầu thở dài một tiếng, hầu như không thể nghe thấy.

“Người chính là Mai Văn Tuấn sao? Người có thư.” Một vị công sai phong trần gánh đờ trên vai đưa cho Mai Văn Tuấn một phong thư.

Mai Văn Tuấn nghe thấy thế liền thấy sững sốt đi đến nhận thư. Vừa nhìn thấy chữ viết thanh tú trên thư thì trong lòng liền chấn động. Bút tích này hẳn rất quen thuộc, chính là giống với chữ viết trong cuốn nhật ký hắn giấu trong lòng. Những chữ viết trong cuốn nhật ký đó bây giờ hẳn có thể đọc thuộc lòng. Trong những ngày tháng thống khổ không thể chịu được này, hắn vô số lần lén lút ở chỗ không người lấy ra xem. Hắn tưởng tượng ra bé gái mồ côi cha mẹ, vẫn lạc quan giữa hoàn cảnh khổ cực, từ đó hắn mới có dũng khí tiếp tục sống sót giữa cuộc sống khốn khổ vĩnh viễn tại đây.

Là nàng, dĩ nhiên là nàng?! Nàng làm sao có thể gửi thư? Nàng lại làm thế nào để nhờ công sai mang thư cho hắn chứ? Mai Văn Tuấn hai tay cơ hồ có chút run run xé mở phong thư, đọc xong trong lòng hắn nổi lên sóng gió không ngừng.

Nàng đã trở lại, nàng đã trở lại, nàng đã trở lại!

Lúc Mai gia cường thịnh hết sức, nàng tìm cơ ra đi, cũng không có ý định trở lại. Nhưng lúc Mai gia gặp nạn, nàng lại không chút do dự trở về. Sau khi hắn làm tổn thương nàng, phụ nàng không còn gì, thì nàng vẫn sắp xếp chăm lo cho song thân lưu lạc cơ khổ của hắn. Nàng còn cứu giúp nữ tử bên người hắn.

Một phong thư chỉ toàn lời êm đẹp, một nửa điểm kế công cũng không có. Nàng chỉ nói cha mẹ bình yên, cuộc sống vô lo, Tương Nhi đã thoát cảnh khốn cùng, cũng có thể yên ổn, lại an ủi hắn không cần lo lắng, khuyên hắn an tâm chịu đựng khổ cực trước mắt, để ngày khác có hy vọng.

Mai Văn Tuấn kinh ngạc nhìn bức thư trong tay, những lo lắng đè nặng trong lòng đầu đã buông, lại có nỗi đau khổ, xấu hổ như bị dao cắt. Trong lòng hắn có vô số tưởng niệm, chúng ở trong lòng ngực, ở trong chỗ sâu nhất trong đầu kêu gào từng tiếng như nhập vào cốt tủy.

“Tur Ngung, Tur Ngung, Tur Ngung.....”

Gần đây, ở biên ải này có một sự kiện mới mẻ phát sinh rồi truyền khắp thủy quân. Cái tên tội phạm bị biếm thành nô kia, cho dù bị quở trách thế nào thì mặt cũng không chút thay đổi, mặc kệ phải làm việc khổ sai gì hắn cũng không nhướng mày nhưng vừa nhận được thư nhà thì bất giác ngã ngửa trên đất, lớn tiếng khóc rống lên, bất lực như một đứa trẻ con.

Nhờ có sự chăm lo của Tô Tư Ngưng mà cuộc sống của năm người Mai gia dần dần yên ổn, áo cơm không lo. Mà danh tiếng hiên đức của Tô Tư Ngưng trong nháy mắt truyền khắp toàn thành.

Mai gia rất nhiều bạn cũ cùng thân hữu, những kẻ từng đóng cửa coi như không thấy. Nay xem Mai gia có thể tự lo cho mình, không sợ tới vay tiền, mượn gạo, trong nhà lại có một phụ nhân hiên đức được Thái Thú đại nhân công nhận, thì tự nhiên lại nguyện ý nối lại cửa thân quen này. Thậm chí còn có người có thể thiệp bất hòa, liêc cực lực khuyến khích người nhà kết giao với Tư Ngưng để họ có thể học được sự hiên lương thực đức của nàng mà hảo hảo ở chung, để mình có thể hưởng phúc.

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng ốc sơ sài nhỏ nhỏ này đúng là đông như trẩy hội. Ngày ngày đều có bạn cũ tới chơi. Ngày xưa Mai Văn Tuấn lập hạ công lớn, phong quan tước, trong nhà khách khứa cũng chỉ náo nhiệt đến thế này.

Mai gia nhị lão cũng không biết là nên vui hay buồn. Mai gia hai lần vinh quang, trước đây là vì công trạng của con, sau lại vì con dâu hiên đức, khiến cho Mai gia dù có chìm nổi thì cũng đều danh chấn toàn thành.

Mà Tô Tư Ngưng lại cảm thấy đau đầu, cái thanh danh hiên đức này làm cho nàng khổ không nói nên lời. Người khác trông cậy nàng đến chỉ dạy thiệp nhà mình, lại làm cho nàng vừa tức vừa cười. Mà khách nhân không ngừng tới cửa cũng không phải ai nàng cũng hoan nghênh.

Tỷ như cái kẻ thừa dịp nhị lão xuất môn, Ngưng Hương và Mai Lương cũng không có ở đó mà chạy vào cửa này.

Lúc Mai Văn Thăng bước vào cửa thì Tư Ngưng đang làm đờthêu. Hấn “Ôi” một tiếng, lại nhân tiện nói: “Tẩu tử, nhìn tay người này, đều hư hết rồi! Nếu người cần tiền dùng thì chỉ cần nói với ta một tiếng, làm gì phải vất vả như vậy chứ?”

Tô Tư Ngưng trong lòng tức giận, lãnh đạm nói: “Mời người tự trọng một chút.”

Mai Văn Thăng “Ha ha” cười, “Tẩu tử, người tội gì phải thế chứ? Chúng ta là người nhà, căn bản không cần khách khí. Mai Văn Tuấn đáng giận kia lại khiến một nhà lụn bại đến mức này, còn khiến tẩu tử người khổ như vậy. Bất quá người yên tâm, về sau ta sẽ thường tới chiếu cố người.

Người thiếu cái gì thì chỉ cần nói với huynh đệ một tiếng là được.”

Tô Tư Ngưng cảm thấy tâm tư vừa động, liêc nở nụ cười, vẻ mặt giãn ra nói, “Người đối với ta là thật tình hay là giả ý? Đừng khi dễ ta cơ khổ

chứ.”

Mai Văn Thăng chưa bao giờ thấy nàng nở nụ cười đáng yêu như vậy với mình, nhất thời linh hồn nhỏ bé bay lên trời, lại nghe giọng nói của nàng cũng mềm mại hơn, nhất thời vội vàng cam đoan: “Thật tình thật tình, ta hận không thể tìm móc ra cho tâu tử nhìn một cái.” Nói xong liền sấn lại gần.

Tô Tư Ngưng vội vàng lui người, thấp giọng nói: “Người gặp cái gì? Nơi này không tiện, lúc nào cũng có thể có người đi vào. Người nếu thật có lòng, ba ngày sau ta sẽ theo mọi người tới từ đường gặp người.” Một lời nói xong, nàng vội tránh vào trong nhà trước khi hắn làm ra cái gì vô lễ. Vừa vào đến nhà nàng liền ném cho hắn một ánh mắt như mừng như giận, khiến hắn thẩn thẩn điên đảo.

Mai Văn Thăng ngày chờ đêm mong, rốt cuộc cũng đến ngày ước hẹn với Tô Tư Ngưng. Sáng sớm hắn liền rửa mặt chải đầu, tự cho mình là phong lưu tiêu sái, vội vàng ra ngoài.

Từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tô Tư Ngưng thì đã mê mẩn nhan sắc cùng vẻ mềm yếu của nàng. Trước đây cho rằng Mai Văn Tuấn đã chết, hắn sẽ có được gia sản của Mai gia, cũng không sợ không có được nữ tử này. Ai ngờ Mai Văn Tuấn lại trở lại. Nay Mai Văn Tuấn bị sung quân đến biên ải, khẳng định phải chết ở đó. Nữ nhân hiền đức trên đời này, phải chịu cảnh nghèo khổ, lại không có trợ giúp bên người, nào có thể chịu được cô đơn tịch mịch chứ? Quả nhiên chỉ cần nghe đến bạc là mọi thứ đều trôi chảy. Nữ nhân ngày thường không tỏ thái độ gì thế mà cũng giống những kẻ khác, không nhịn nổi sự hấp dẫn của tiển.

Hắn trong lòng vui mừng, nhanh nhanh tới chỗ hẹn. Vừa thấy giai nhân mỉm cười đứng đó liền kêu một tiếng vui mừng rồi tiến lên muốn ôm nàng.

Tô Tư Ngưng làm sao có thể để hắn ôm, chột nghiêng người tránh đi, miệng cười nói: “Người cái đồ háo sắc.”

Mai Văn Thăng tâm ngứa ngáy khó nhịn, trong miệng kêu lên: “Bảo bối của ta a, nàng đáng thương ta một chút a.” Nói xong lại đi lên.

Tô Tư Ngưng thân mình linh hoạt, tránh đến tránh đi, chính là khiến hắn không thể đụng tới, còn bị một thở hồng hộc. Nàng lại cười như xuân hoa nở rộ, như tiểu nhi nữ hay nói giỡn bình thường, khiến hắn không thể tức nổi, ngược lại hoàn toàn chìm đắm trong vẻ đẹp như hoa của Tô Tư Ngưng. Tô Tư Ngưng ha ha cười nói: “Người nha, như thế nào lại thô lỗ như vậy.

Vừa lên đến là bày ra cái dạng này, ngay cả nói cũng không chịu nhiều lời một câu? Ta xem người chính là coi trọng sắc đẹp của ta, chứ cũng không phải thật tình đối với ta.”

Chương 14

Mai Văn Thăng trong lòng thầm mắng nữ nhân phiền toái, rõ ràng trong lòng sớm đã có ý lại bắt hắn phải nói vô số lời ngon tiếng ngọt mới bằng lòng theo. Nhưng hắn vẫn phải dùng thân nói: “Hảo, hảo, hảo, tâu tử, ta hết thấy đâu theo ý người. Người tin tưởng, ta đối với người là thật tâm, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người liền đặt người ở trong tim rồi.”

Tô Tư Ngưng ha ha cười nói: “Thế này mới tốt. Chúng ta trước tiên nói về một số chuyện được không? Nhị thúc, kỳ thật tâm tư của người đối với ta, ta đã sớm hiểu được. Chính là ta đã gả cho tướng công, nhưng lại vạn lần không nghĩ đến hắn lại không có lương tâm như vậy.” Nói xong đôi mắt liền đỏ lên, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Mai Văn Thăng vội la lên: “Tâu tử, người đừng thương tâm, nay hắn không phải đã có báo ứng rồi sao?”

Tô Tư Ngưng khóc nói: “Hiện nay cơ khổ vô y nhưng ta vẫn thấy đáng. Tuy rằng ở mặt ngoài ta phải làm ra đủ loại bộ dạng hiên đức nhưng cũng chỉ là để cho người khác xem. Dù sao Mai Văn Tuấn, cái tên súc sinh kia cũng không có khả năng còn sống trở về Nay ta tuy rằng không có trợ giúp, nhưng còn hơn hắn ở bên người, khiến ta tức chết. Lại nói tiếp ta đúng là phải cảm tạ cái người tổ giác kia, đã giúp ta báo được thù lớn.”

Mai Văn Thăng mặt mày hơn hờ nói: “Tâu tử, vậy người nói người làm sao mà báo đáp ta đây?”

Tô Tư Ngưng “Hừ” một tiếng, “Người cái tên sắc quỷ này. Người cũng không phải người tổ giác, vì sao ta phải báo đáp người?”

Mai Văn Thăng vui vẻ ra mặt, “Như thế nào không phải ta a? Đương nhiên là ta đi cáo!”

Tô Tư Ngưng ra vẻ cả kinh, từ trên xuống dưới đánh giá hắn, “Thật là người?”

“Đương nhiên là ta.” Mai Văn Thăng ưỡn ngực nói.

Tô Tư Ngưng trên mặt có thần sắc không tin nổi, một hồi lâu mới nói: “Ta không tin, người vì sao muốn đi tố giác đường huynh của mình chứ? Hắn

quan trường đặc ý thì người cũng có thể diện a.”

Mai Văn Thăng mê đắm nhìn nàng, “Ta đương nhiên là vì tâu tử mà bất bình, cũng muốn vì tâu tử xả giận.”

Tô Tư Ngưng “Hừ” một tiếng nói: “Người nói dễ nghe như vậy, ta mới không tin đâu. Người làm gì có tâm tư tốt như vậy chứ.”

“Tâu tử, ta đúng là vì người mà.”

Tô Tư Ngưng chán nản nói: “Người còn nói thích ta, cùng ta thổ lộ tình cảm nhưng một câu nói thật cũng không nói cho ta biết.” Nói xong nàng đứng dậy liề đi ra ngoài.

Mai Văn Thăng quỳnh lên, đưa tay muốn kéo nàng.

Tô Tư Ngưng làm sao để hấn chạm vào, vung tay, phụng phịu lánh đi chỗ khác.

Mai Văn Thăng chỉ đành nói: “Tâu tử đừng nóng vội, ta nói thật với người là được chứ gì?”

Tô Tư Ngưng vẫn bu ãn bực nói: “Vậy người nói đi.”

“Tâu tử, nói thật, ta có một nửa thật đúng là vì trút giận cho người nhưng một lý do khác là vì ta muốn Mai Văn Tuấn phải chịu quân pháp mà chết. Cả gia nghiệp của Mai gia lớn như vậy cũng chỉ có thể để lại cho ta. Đến lúc đó ta sẽ khiến hai lão già kia chết sớm là ta cùng tâu tử có thể đoàn viên, không phải sao? Ai ngờ được hai cái lão già kia lại quý trọng Mai Văn Tuấn như vậy, đem toàn bộ gia nghiệp để đổi cái mệnh cho hấn, làm hại ta nửa điểm lợi ích cũng không có. Đúng là còn không bằng trước kia, tốt xấu cũng có thể lấy chút tiền từ chỗ họ. Nhưng cuối cùng ông trời có mắt, làm cho ta lọt vào mắt xanh của tâu tử.” Nói xong hấn lại giang hai tay muốn ôm lấy nàng.

Tô Tư Ngưng nghe xong thì cũng nở nụ cười, “Thì ra là thế, khó có được người khổ tâm nghĩ như vậy.” Nói xong cũng tiến lên.

Ngay tại thời điểm hấn chờ nhuyển ngọc ôn hương nhào vào lòng thì Tô Tư Ngưng biến sắc, khoát tay, hung hăng tát hấn một cái.

Hấn bị đánh cho lệch mặt, phải lui ra phía sau hai bước, cả người sững sờ.

Tô Tư Ngưng sắc mặt xanh mét, chỉ vào hấn cả giận nói: “Người cái đồ súc sinh, chờ báo ứng của người đi!”

Mai Văn Thăng thế này mới hiểu được chính mình bị đùa giỡn, trong lòng giận dữ, “Con đàn bà thối tha, gia cho người một chút thể diện thì người định lên trời chắc.” Nói xong định tiến lên đánh nàng.

Nhưng Tô Tư Ngưng chỉ đứng tại chỗ, cười lạnh bất động.

Mai Văn Thăng cũng không đến gần nàng được bởi vì đột nhiên từ bên ngoài vọt vào rất nhiều người. Có thân thích của Mai gia, Mai gia nhị lão, còn có Thái Thú cùng với vài viên công sai. Mai Văn Thăng lập tức sắc mặt đại biến, toàn thân run run không ngừng.

Mọi người ở đó đều ném cho hắn ánh mắt khinh thường, hèn mọn, đặc biệt là trưởng bối của Mai gia sớm chỉ vào hắn mắng không ngừng. Mai phu nhân vừa khóc lại mắng: “Súc sinh a, súc sinh, nhà chúng ta cùng người có cái thù oán gì? Dĩ vãng chúng ta còn thường thường cấp tiền cho người. Thế mà người lại làm ra chuyện như vậy, làm hại cả nhà chúng ta đều bị hủy hết.”

Mai lão gia sắc mặt xanh mét, “Súc sinh, Mai gia chúng ta sao lại có loại con cháu như người?!”

Mai Văn Thăng sắc mặt như tro tàn, quỳ xuống, dập đầu nói “Các vị thúc bá, cầu mọi người nể tình cha ta chỉ có ta là con một mà tha cho tiêu chất đi.”

Nhưng hắn có nói một trăm câu cũng không bằng một câu của Tô Tư Ngung. Nàng mắt nhòa lệ, quỳ gối nói, “Các vị trưởng bối, Mai Văn Thăng ở từ đường của Mai gia, trước mặt liệt tổ liệt tông lại dám đùa giỡn cô tâu, mưu đồ gia sản cùng tính mạng của thúc phụ, những lời này, hành vi này khiến người ta giận sôi. Kính mong các vị làm chủ cho con dâu giờ không có ai nương tựa.”

Hiền danh của Tô Tư Ngung sớm truyền ra, mọi người đối với nàng đều cực kỳ tôn kính. Nay thấy nàng mắt tràn lệ, một phen nói ra ủy khuất trong lòng, ai cũng bất bình, muốn vì mỹ nhân xuất đầu.

Lúc này tộc trưởng Mai gia vội vàng nói: “Người yên tâm, chuyện này mấy lão nhân chúng ta sẽ thay người làm chủ.” Dứt lời, ông ta trừng mắt lạnh lùng nhìn Mai Văn Thăng, lớn tiếng tuyên bố: “Mai Văn Thăng táng tận lương tâm, không xứng là con cháu Mai gia, từ nay về sau xóa tên hắn trong gia phả của gia tộc! Hôm nay, ở từ đường này, trước mặt liệt tổ liệt tông, đánh hắn một trăm trượng, đuổi ra khỏi Mai gia. Các vị thấy xử trí như vậy thế nào?”

Mọi người đều lên tiếng trầm trầm khen ngợi, đều nói tộc trưởng anh minh. Tộc trưởng cười nói: “Chúng ta có thể biết rõ bộ mặt của tên súc sinh này không phải công của lão phu mà là của cháu dâu Tô Tư Ngung này.”

Tô Tư Ngung khiêm tốn từ chối.

Mọi người liền lôi Mai Văn Thăng đã nhũn như bùn ra đánh gậy, vợ chồng

Mai thị thấy đó thì cũng nguôi giận.

Tô Tư Ngưng lúc này lại hướng Thái Thú nói: “Đại nhân, quốc pháp lớn hơn gia quy, đại nhân cho rằng nên xử lý như thế nào mới được?”

Thái Thú cười nói: “Hắn tố cáo Mai Văn Tuấn là đào binh, cùng một nhà người kết thù kết oán, phu nhân đây là muốn báo thù?”

Tô Tư Ngưng bình thản ung dung nói: “Thiên lý hay quốc pháp đều ở trên tình cảm thông thường, thế cho nên bất luận dân phụ có muốn báo thù riêng hay không thì xin hỏi đại nhân, hắn đùa giỡn cô tâu, mưu đồ gia sản và tính mạng của thúc phụ, vậy có phù hợp với thiên lý quốc pháp hay không? Nếu không hợp, đại nhân chấp chưởng quốc pháp, chẳng phải nên có xử trí hay sao?”

Thái Thú nhìn nàng nói: “Xem ra phu nhân muốn hắn vĩnh viễn không có lúc xoay người.”

“Không dám, dân phụ không phải muốn hại người mà chỉ vì tự bảo vệ mình. Hắn đối với sản nghiệp Mai gia cùng với tư sắc của dân phụ đã có dã tâm, thế này mới khiến hắn làm ra đủ loại hành vi tàn ác như thế. Nay dân phụ vạch trần hắn, khó bảo toàn hắn không có mang hận trong lòng. Người ta nói thà đắc tội một trăm quân tử còn hơn đắc tội một kẻ tiểu nhân. Một nhà dân phụ cũng không thể cả đời phòng người, vạn nhất không cẩn thận trúng phải ám toán của tiểu nhân thì chẳng phải hối hận không kịp sao? Huống chi dân phụ hết thủy đầu theo lý mà nói, cũng không có nửa điểm yêu cầu quá phận. Đại nhân là quan phụ mẫu, yêu dân như con, đương nhiên sẽ không nguyện ý con dân của mình bị tiểu nhân làm hại.”

Thái Thú thấy mắt Tô Tư Ngưng sáng ngời, lời nói cũng vô cùng thông tuệ, bất giác thán phục nói: “Phu nhân chẳng những nhân từ đại đức, tài trí cũng là vô song, bản quan bội phục.” Nói xong ông liếc lớn tiếng tuyên cáo, “Mai Văn Thăng gây nên chuyện quốc pháp không tha, chờ Mai gia thực hiện tộc quy xong liền sung công gia sản của hắn, bắt giam hạ ngục.” Công sai hai bên đều đồng loạt đáp lời.

Tô Tư Ngưng mừng rỡ thì lễ cảm tạ: “Đa tạ đại nhân vì dân phụ làm chủ.”

Thái Thú vội vàng từ chối lễ của nàng, “Bản quan chỉ làm theo quy định, không cần cảm tạ.”

Tô Tư Ngưng thản nhiên cười, đứng dậy không nói gì.

Thái Thú nhìn đến nụ cười xinh đẹp của nàng thì tâm thần cũng hoảng hốt. Việc đã xong rồi, ông ta cũng không dám nhìn nàng quá lâu, đảo mắt nói với Mai lão gia: “Chúc mừng Mai tiên sinh song hỷ lâm môn.”

Mai lão gia ngẩn ra, “Cái gì gọi là song hỉ?”

“Vui vẻ vì đại cừu đã báo, còn tin mừng thứ hai là.....” Ông ta cười, tự trong lòng lấy ra một phong thư, “Mai Văn Tuấn đã h ỡ âm.”

Tô Tư Ngưng kìm lòng không đậu tiến lên từng bước, nhưng lại lập tức dừng lại, trên mặt biểu cảm vẫn như thường. Chỉ có chính nàng biết, trong khoảnh khắc hô hấp của nàng nhanh hơn, hai tay lặng lẽ ở trong tay áo nắm lại thành quyền.

Mai lão gia cũng kích động đến toàn thân phát run, vội đưa tay nhận thư. Bởi vì tay ông run quá lợi hại nên vài lần cũng không mở được bức thư. Thật vất vả mới mở được phong thư, ông vội cùng phu nhân của mình đọc, vừa đọc vừa khóc.

Tô Tư Ngưng không muốn tranh xem thư, chỉ nhìn biểu tình của vợ chồng Mai thị, theo vui buồn trên mặt họ mà cảm thấy trong lòng như bị ai siết lại.

Thời gian bỗng nhiên trở nên vô cùng dài, thật vất vả mới nghe được Mai lão gia một tiếng mắng to: “Thật sự là cái đ ồ súc sinh!”

Tô Tư Ngưng chấn động toàn thân, rốt cuộc cũng không trấn định được mà bật thốt lên hỏi: “Cha làm sao vậy?”

Mai lão gia phẫn nộ mở miệng: “Ở trong thư nó chỉ dặn ta cùng phu nhân phải hảo hảo chăm sóc chính mình, không cần lo lắng. Nó cũng chỉ biết căn dặn phải chiếu cố họ Liễu kia, một câu cũng không nhắc tới ngươi! Ngươi vì Mai gia làm nhiều như vậy, mà hẳn ngay cả một câu cảm ơn cũng không có a!”

Tô Tư Ngưng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Chúng ta là người một nhà, cần gì nói cảm tạ chứ.”

Mai phu nhân đã đem thư đi qua, vẫn đọc đi đọc lại, vừa khóc vừa cười nói: “Văn Tuấn nói hẳn ở biên ải rất tốt. Dù sao hẳn ở trong quân nhiều năm, có rất nhiều bạn bè cũ đều chăm sóc hẳn, không để hẳn phải chịu khổ gì. Nếu được thế thì ta cũng yên tâm.”

Tô Tư Ngưng cúi đầu không nói gì. Ở biên ải không phải chịu khổ sao? Trong quân đội có bạn cũ chăm sóc sao? Nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi, người dật hoa trên gấm thì nhiều chứ người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì có bao nhiêu? Người ta đều là hướng lên trên, hiếm khi thấy người hoạn nạn mà giúp đỡ. Hẳn thật sự, chưa từng chịu khổ sao? Trong lòng không hiểu sao có chút đau xót, nhưng nàng vẫn cố tươi cười nói: “Thế này là quá tốt rồi, cha mẹ cũng có thể yên tâm.”

Thấy Mai phu nhân vui mừng rớt nước mắt, còn Mai lão gia tuy trong miệng mắng súc sinh, nhưng trên mặt lại biểu lộ sự an tâm, thì lòng nàng cũng yên lòng. Nếu đổi lại là nàng thì cũng nguyện nhận hết tất cả khổ sở, chỉ dùng lời nói tốt đẹp để an ủi cha mẹ. Hấn quả là đấng nam nhi, đại trượng phu, làm sao có thể đem cực khổ đau đớn nói ra miệng chứ?

Vợ chồng Mai thị vội vàng thúc giục Tô Tư Ngưng mau chóng viết thư hỏi thăm cho Mai Văn Tuấn, báo cho hấn biết việc của Mai Văn Thăng, sau đó lại nhờ Thái Thú giúp chuyển thư trong lần tới chuyển hàng cho biên ải. Tô Tư Ngưng nhanh chóng nghe lời. Lúc về đến nhà, nhị lão đưa thư của Mai Văn Tuấn cho nàng giữ. Nhị lão nói nàng là người thích hợp giữ những bức thư này.

Chương 15

Tô Tư Ngung c ãn lấy thư, lặng lẽ một người ở trong phòng đọc. Nàng thấy chữ viết như r ãng bay phượng múa, lại hữu lực thì bất giác nhẹ nhàng cười. Nam nhân kia, ngay cả chữ viết cũng tỏa ra soái khí ngời ngời. Nam nhân như vậy, ngay cả phải chịu khổ sở thương tổn, cũng nhất định có thể một l ần nữa đứng lên.

Nàng đứng dậy, chuyển mắt nhìn. Phòng ốc nhỏ nhỏ, bài trí đơn giản, trên bàn vẫn bày tượng Quan Âm như trước. Nàng thắp hương vái lạy, trang trọng thành kính.

Lúc còn là thiếu nữ, nàng ở dưới ánh trăng thắp hương, một mình c ãu khấn trời xanh giúp nàng chọn phu quân như ý. Sau khi thành thân, nàng ngày ngày dâng hương, vì trượng phu chinh chiến sa trường mà c ãu bình an. Biết được tin dữ, nàng ngày ngày bái phật, vì kiếp sau của h ắn có phúc báo mà c ãu khấn. Không thể tưởng được khi nàng đã hạ quyết tâm trọn đời không gặp lại thì lại có ngày này. Nàng vẫn ở đây tiếp tục c ãu nguyện để h ắn có thể bình an, vượt qua tai kiếp, sớm ngày trở về, cùng cha mẹ đoàn viên, sau đó nàng..... Tô Tư Ngung nhẹ nhàng cười, ý cười bi thương. Cả đời này của nàng đã định là vì h ắn mà khấn c ãu thần phật của thế gian này. “Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, tập tương viễn.....” Giọng đọc sách lang lang vang lên, theo trong am truyền ra, làm người ta có chút kinh ngạc.

Tô Tư Ngung đi đến phía sau Thủy Nguyệt Am sau viên, nhìn thấy mười mấy đứa nhỏ đang ng ồi đoan đoan chính chính, vây quanh Liễu Tương Nhi thì thấy rất kinh ngạc.

Liễu Tương Nhi trước tiên hướng dẫn bọn nhỏ đọc sách r ồi mới tới đây đón, “Tỷ tỷ, Thủy Nguyệt Am thường hỗ trợ vài thứ cho mấy đứa nhỏ nhà nghèo ở phụ cận. Ta nhàn rỗi không có gì làm, lại thấy tụi nhỏ đầu thông minh hiếu học, chỉ có đi ầu trong nhà nghèo quá nên mới giúp đỡ dạy tụi nhỏ học chữ. Tỷ tỷ đừng chê cười ta.”

Tô Tư Ngung vô cùng cảm động, nắm tay nàng liên thanh nói: “Người làm

rất tốt, ta cũng chưa từng nghĩ ra việc này.”

Liễu Tương Nhi chưa bao giờ nghe người khác khích lệ như vậy. Cả đời nàng đều bị người khác an bài, nàng chỉ cần an tâm thuận theo là tốt rồi. Khó có được một lần nàng tự chủ trương, lại nhận được khẳng định như vậy thì nhất thời kích động hốt mất đầu đờ, “Tỷ tỷ không chê ta hồnháo là tốt rồi.”

Tô Tư Ngưng thấy bộ dáng nàng mềm mại khiếp đảm thì thấy rất cảm động. Ở nơi nghịch cảnh như vậy mà nàng vẫn nguyện giúp đỡ nhà nghèo biết chữ. Thế nhưng nàng chính là bị cả thành trấn gọi là sao chổi, hồnháo, bêu danh không dứt, ngày thường ngay cả ra ngoài Thủy Nguyệt Am cũng không dám đi. Ông trời cũng thật bất công đối với nữ tử!

Nàng không muốn lộ ra bộ dáng bi thương khiến Liễu Tương Nhi thương tâm nên cười nói: “Có tin tức tốt muốn nói cho người đây. Văn Tuấn gửi thư về” Nói xong nàng lấy thư ra đặt trong tay Liễu Tương Nhi.

Liễu Tương Nhi kinh ngạc nhìn bức thư trong tay, đột nhiên nước mắt rơi như mưa, lại chậm chạp không dám mở thư ra.

Tô Tư Ngưng thay nàng mở phong thư, ở bên tai nàng đọc từng chữ. Liễu Tương Nhi một bên nghe một bên rơi lệ, thư chưa đọc xong thì nàng đã khóc không thành tiếng. Nhất thời nàng ta cũng không biết do đau buồn hay quá vui mà khóc nữa.

Tô Tư Ngưng không thể không dừng đọc, ôn nhu an ủi: “Ngốc quá, đừng khóc nữa. Tướng công không phải đang tốt lắm sao? Hẳn ở biên quan có bạn cũ chiếu cố, chưa từng chịu khổ, hẳn còn nhớ người như vậy. Người xem, một ngày nào đó, hẳn sẽ trở về, đến lúc đó mọi việc lại tốt thôi.”

Liễu Tương Nhi ở trong lòng Tô Tư Ngưng khóc thật lâu mới ngừng đầu, hai mắt đẫm lệ hỏi: “Tỷ tỷ, người không phải là thích Văn Tuấn sao?”

Tô Tư Ngưng toàn thân đột nhiên chấn động, tim lòng không đợi muốn lui về phía sau.

Liễu Tương Nhi đem nàng kéo lại, trong mắt là bi thương và tuyệt vọng nói không nên lời, còn có bất đắc dĩ và á náy, nhẹ nhàng hỏi: “Tỷ tỷ, người vì Mai gia làm nhiều như vậy, vì Văn Tuấn làm nhiều như vậy, người không phải vì thích hắn sao?”

Tô Tư Ngưng nhắm chặt hai mắt.

— người không phải thích Văn Tuấn sao?

— người không phải thật sự rất thích hắn sao?

Nàng nên trả lời như thế nào đây? Lần đầu tiên nàng nghe được tên của

hắn, đã biết hắn chính là vị hôn phu của nàng. Nghe thím nói tỉ mỉ về con người hắn, nàng thẹn thùng làm bộ không nghe, lại âm thầm đem mỗi một câu đầu ghi tạc trong lòng.

Nàng cho tới khi đó đầu không có mong cầu gì, thế nhưng lại đem toàn bộ tiền tích cóp được đem ra nhờ hạ nhân trong nhà đi hỏi thăm về hắn. Nghe nói hắn còn trẻ anh tuấn thì mừng thầm. Nàng nghe nói hắn anh hùng thảo võ, thì lặng lẽ hân hoan. Nàng còn nghe được đủ chuyện xưa của hắn, trong những đêm không ngủ đầu ngọt ngào cười chờ đến bình minh. Khi đó, nàng chưa từng dự đoán được, trượng phu của nàng thật sự đúng là anh hùng, cũng là người có tình. Chỉ là người trong lòng hắn, thế tử hắn thừa nhận chưa bao giờ là nàng a.

Nàng vì hắn mà chảy bao nhiêu nước mắt, lại thương tâm. Nàng vì hắn mà dập đầu trước phật ồ không biết bao nhiêu lần, lại vì hắn hướng trời cao cầu nguyện bao nhiêu lần. Hiện tại có người lại hỏi nàng có phải nàng thích hắn không?

Nàng phải trả lời thế nào đây?

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhẹ nhàng cười, “Tương Nhi, đi đâu quan trọng không phải ta có thích hắn không mà là người trong lòng hắn là người a.”

Liễu Tương Nhi nhìn nàng, vốn thật vất vả ngừng khóc nay lại rơi nước mắt không ngừng.

Tô Tư Ngưng chăm chú nhìn nàng, nghiêm mặt nói: “Tương Nhi, vô luận ta đối với hắn như thế nào, nhị lão đối ta khoan dung chăm sóc, yêu mến thế nào thì nay gặp hoạn nạn ta cũng không thể ng ỡ yên. Vô luận hắn đối đãi có tình hay không thì khi ta nhìn thấy một thiếu nữ không làm hại ai nhưng lại bị quan phủ lấy đủ loại tội danh nhốt vào nhà lao, ta cũng sẽ làm tất cả để cứu người ra, có hiểu không? Tương Nhi, ta chỉ làm việc ta phải làm, để không thấy vọng với lương tâm mình. Người không nợ ta, Mai Văn Tuấn cũng không nợ ta gì cả.”

Liễu Tương Nhi nhìn nàng, yên lặng không nói gì, sau một lúc lâu, mới cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Vâng!”

Sau đó, hai người đều tr ần mặc, ng ỡ đối diện nhau không nói gì. Một hồi lâu sau, Tô Tư Ngưng mới nói: “Sắc trời cũng mau tối rồi, cha mẹ còn chờ ta nên ta phải về trước đây.”

Liễu Tương Nhi cúi đầu “Ân” một tiếng sau đó đứng lên tiễn nàng đến cửa am. Nàng ta nhìn bóng dáng Tô Tư Ngưng đi xa dần, trên khuôn mặt xinh

đẹp dần toát ra vẻ thê lương tuyệt vọng.

Tô Tư Ngưng bước nhanh về phía trước, ánh mắt của Liễu Tương Nhi vẫn ở phía sau phảng phất như ghim vào người nàng, mà một câu hỏi mang theo ghen ngào kia cũng liên tục vang lên bên tai nàng.

“Người thật sự thích Văn Tuấn phải không?”

Nàng càng chạy càng nhanh, nhưng câu hỏi kia cứ như một cây roi không ngừng đánh vào lòng nàng, “Người thật sự thích Văn Tuấn phải không? Người thích Văn Tuấn phải không?”

Nước mắt cứ thế rơi xuống, càng ngày càng mãnh liệt không ngừng được. Nàng cũng chẳng lau đi, chỉ biết vội vàng cúi đầu, cũng không quay đầu đi, mà cũng chẳng xoay người. Cũng không biết qua bao lâu, thấy bên ngoài ô có một con đường thừa người qua lại, bên đường lại có một mảnh rừng cây yên tĩnh, nàng đột nhiên xoay người vọt vào trong rừng, nhào vào một gốc cây đại thụ mà khóc rống lên.

Tại nơi này không có người, tiếng nàng khóc rống lên tuyệt vọng đến cực điểm, đến đứt cả ruột gan cũng không có người để ý. Cả những lời bày tỏ tấm lòng cũng cứ thế vang lên và trôi đi.

“Ta thích hấn, ta thích hấn, ta thích hấn.....”

“Ta thích nàng.” Mai Văn Tuấn tinh tường ý thức được điểm này. Hấn nhìn thư nhà Tô Tư Ngưng gửi đến, nhìn những câu chữ quen thuộc trong lòng hấn trở nên kích động, những vương bận vốn có cũng trở nên vô cùng mãnh liệt. Cho dù cùng ở một chỗ với Liễu Tương Nhi, cho dù lúc thân mật nhất thì hấn cũng không thấy lòng mình có chấn động.

Bởi vì hấn đem nàng đặt sâu trong lòng, nên hấn không biết thế nào để miêu tả. Đây là lý do khi hấn viết thư về nhà lại không có một chữ nhắc đến nàng. Bởi vì hấn đem ân nghĩa và tình thâm của nàng khắc sâu trong lòng cho nên không thể chỉ dùng một chữ “Tạ” (cảm ơn) mà có thể biểu hiện được.

Cũng bởi vì tình cảm ôm ấp này không thể nào biểu đạt thế nên hấn đành đọc đi đọc lại thư nhà nàng viết cho hấn, thẳng đến khi có thể đọc thuộc lòng.

Thư nhà của nàng thường nói đến nhiều việc, đặt biệt là tâm tình của nương càng ngày càng tốt, nói Tương Nhi lương thiện đáng yêu đã thu một đám đệ tử làm nữ phu tử. Nàng còn nhắc đến việc mọi người lui tới không ngớt, Thái Thú đại nhân cũng chiếu cố nhiều mặt trong nhà, nhưng một chữ cũng không nói đến chính mình. Hấn trong lòng có vạn câu hỏi, và lời

muốn nói nhưng lại không dám viết thư hỏi nàng, đành phải cố gắng phỏng đoán trong những con chữ đó những gì có liên quan đến nàng.

Tư Ngung, Tư Ngung, nàng đã ôm tâm tình gì mà vẫn giúp ta phụng dưỡng song thân, lại cứu Trương Nhi, lại giúp ta báo thù chứ? Dưới ngòi bút, nàng viết những câu thông dong nhưng trong lòng nàng có khổ sở không?

Tư Ngung.....

“Chết tiệt, tiểu tử ngươi càng ngày càng không đứng đắn làm việc, chỉ biết nhìn thư mà ngẩn người!” Bên cạnh truyền đến một tiếng quát lớn, một bàn tay quét đến muốn đoạt lấy bức thư.

Trong mắt Mai Văn Tuấn chợt lóe hàn quang. Nếu là người khác đánh tới một roi thì hắn cũng chẳng để ý nhưng nếu muốn cướp thư của Tô Tư Ngung thì lại khiến lòng ngực hắn bốc hỏa. Hắn tiện tay vịn một cái khiến tên binh lính kia ôm cánh tay té trên mặt đất kêu thảm thiết.

Bốn phía mọi người đều ò lên, bọn lính kinh ngạc vây quanh đây.

Mai Văn Tuấn không chút sợ hãi vẫn đứng đó sừng sững, trong mắt lóe ra ánh sáng đã từ lâu không thấy, “Ta tuy là quân nô, nhưng cũng không thể để các người tùy ý giẫm lên. Ta là đến đây làm việc giúp quân đội chứ không phải để các người tìm vui. Đại trượng phu có thể chết chứ không chịu nhục, nếu các người còn dám bức bách thì dù ta bị xiềng xích cùng sẽ không sợ các người. Muốn đánh muốn giết thì dùng bản sự của mình mà đi lên, các người không sợ sự tình làm lớn lên thì một cái quân nô như ta tự nhiên càng không có gì đáng sợ.”

Hắn đứng ở đó, có thể ẩn uy tích lũy qua trăm trận chiến, lại có sự nghiêm nghị khiếp người, trong mắt là ánh sáng sắc bén uy nghiêm. Lời vừa nói ra thì hắn cũng càng thêm kiên định cường ngạnh, làm người ta kinh hãi.

Trong lúc nhất thời, những kẻ ngày thường hay tìm cách khi dễ hắn đều bị hắn chặn trụ, không dám tiến lên.

Mai Văn Tuấn nhìn mọi người, đột nhiên cao giọng cười dài, tiếng cười vang động núi sông, kinh động đến cả mấy con chim biển khiến chúng kêu vang, không ngừng bay lượn ở không trung không đi. Hắn ngửa đầu nhìn bầu trời cao rộng, không hiểu sao trong lòng thấy vô cùng sung sướng và thư thái.

Hắn không cần phải tiếp tục ưỡn oải nhận mệnh, không cần thống khổ vượt qua hắc ám vĩnh viễn nơi đây nữa. Mặc kệ cỡ nào gian nan, hắn đều phải sống sót. Mặc kệ cỡ nào khó khăn, hắn đều phải dùng sức hai tay mình tranh giành vinh quang và hạnh phúc cho người hắn yêu và quan tâm.

Trong tiếng cười kia là vô tận dũng cảm, vô tận quyết tâm, vô tận dứt khoát, khiến mọi người xung quanh đều biến sắc, người người hoảng sợ. Sau đó, một tiếng hét lớn vang lên, đùng tình với hẳn: “Thật can đảm, có chí khí, đúng là nam nhi đại trượng phu!”

Toàn thể binh lính bốn phía đều nghiêm nghị, lui sang hai bên, để lộ ra một nam tử mặc áo giáp vàng, đứng ở ngay giữa khoang thuyền.

“Tin mừng, tin mừng! Mai lão gia, Mai phu nhân, a, còn có thiếu phu nhân nữa. Tin mừng a!” Thái Thú đích thân tới căn nhà nhỏ của Mai gia, người còn chưa tới thì tiếng nói đã vang.

Chương 16

Vợ chồng Mai thị còn đang mờ mịt thì trong mắt Tư Ngưng đã xẹt qua tia sáng, vội la lên: “Tin tức tốt từ đâu tới vậy đại nhân?”

Thái Thú cười dài nói: “Đại tướng quân mới nhận chức ngẫu nhiên nhìn thấy Mai Văn Tuấn ở trên thuyền, lại mến mộ tài năng của hắn, cùng với sự can đảm, sau khi khảo nghiệm võ công và bản lĩnh của hắn thì liền đưa hắn giữ ở bên người, tạm nhậm chức thị vệ. Không nghĩ tới sau đó, trong vài lần kịch chiến với hải tặc, hắn anh dũng tác chiến, lập nhiều chiến công. Có một lần bọn hải tặc dùng mưu lên được tàu của đại tướng quân. Lúc đó binh lính trên thuyền phần lớn chết trận, là hắn lấy một địch trăm, bản thân bị trọng thương nhưng cũng cật lực được đến lúc quân cứu viện tới, bảo vệ tính mạng đại tướng quân. Bộ binh đã vì hắn báo công lớn, gia sản cũng đã hạ lệnh trả về”

Mai lão gia kích động đến giọng nói đầu rung rung: “Văn Tuấn bị thương thế nào rồi?”

“Xin yên tâm, theo báo về thì hắn đã bình phục, không bao lâu nữa là có thể vinh quy bái tổ, thăm người thân. Hạ quan đã sai người đem viện cũ của Mai gia chỉnh trang lại, chỉ chờ các vị vào ở, ngày khác lại nghênh đón công thần trở về”

Mai phu nhân ở một bên kích động nước mắt chảy ròng, chỉ có thể không ngừng mà niệm Phật.

Tô Tư Ngưng ánh mắt nhìn phía phương xa, tận nơi chân trời, có biển lớn, ở giữa biển cả mênh mông có nam nhi đang chiến đấu, làm nên tư thế anh hùng, hiên ngang Hóa ra trong sách nói trong ngàn vạn nhân mã lại tạo ra anh hùng là truyện thực sự tồn tại. Hóa ra thực sự có người có thể lấy một địch trăm, tạo nên công lao như thế này.

Cho tới bây giờ viên ngọc quý cho dù chịu phận long đong chìm nổi thì vẫn là viên ngọc quý, dù bị giấu trong túi thì cũng có ngày phá túi mà ra.

Người anh hùng như thế, như vậy..... “Tư Ngưng, con làm sao vậy?”

Thẳng đến khi Mai phu nhân kêu tên nàng thì Tô Tư Ngưng mới giật mình,

không biết từ khi nào lệ đã đầy mắt. Nàng vội nâng tay lau nước mắt, cười nói: “Nương, con dâu là quá cao hứng.”

Mai phu nhân cũng không nghi ngờ gì, người một nhà vô cùng cao hứng trở lại phủ cũ. Đối mặt với nhà cao cửa rộng trước mặt, nghĩ đến lúc trước ở nhà cỏ, nhà ngói, lại nghĩ tới lúc trước phồn hoa náo nhiệt, hai vị lão nhân trong lòng vui buồn lẫn lộn, giống như đã trải qua mấy đời. Ngày đó cốt nhục chia lìa, biệt ly nơi đó, làm gì nghĩ được lại có lúc hôm nay.

Tô Tư Ngưng thấp giọng nói: “Cha mẹ, đây đúng là trời thương người lương thiện, tướng công có phúc quả nhiên đã biến nguy thành an. Đối với Mai gia thì đây đúng là một chuyện vui mừng.”

Mai phu nhân kích động cầm tay Tô Tư Ngưng, “Tư Ngưng a, nếu không phải có con thì Mai gia ta làm gì có hôm nay? Lúc đó sợ là đứa nhỏ Văn Tuấn bất hiếu kia sẽ nản lòng thoái chí mà chết ở biên ngoài mất.”

Mai lão gia cũng khó ức chế kích động trong lòng, “Đúng vậy, Mai gia có thể có ngày hôm nay thì Tư Ngưng chính là công thần số một.”

Tô Tư Ngưng có thể cảm nhận được tình cảm chân thành tha thiết của nhị lão đối với mình, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, “Cha mẹ còn nói như vậy thì chính là đem Tư Ngưng khen đến hỏng rỗi.”

Nhị lão nhìn nhau cười.

Vài ngày tiếp theo khách khứa đến Mai gia như trẩy hội, mọi người trong Mai gia đều bận rộn đến chân không chạm đất nhưng tất cả đều cao hứng. Chỉ là so với lúc trước nhà tan, người thân bằng hữu che mặt vắng vẻ thì Mai gia nhị lão cũng coi nhẹ náo nhiệt này.

Tô Tư Ngưng thật vất vả mới xong mọi việc, rốt cục mở miệng hướng nhị lão đề cập chuyện đón Liễu Tương Nhi về nhà.

Nhị lão đối với Tô Tư Ngưng mặc vô cùng sủng ái, mọi sự thuận theo, nhưng riêng chuyện này thì tuyệt đối không chịu. Tư Ngưng khuyên mấy lần cũng không được, chỉ có thể tạm thời từ bỏ. Nàng chờ đến khi Mai Văn Tuấn lập hạ công tích, được phong quan tước trở về, Mai gia từ nay về sau lại thuận buồm xuôi gió, tương lai sáng lạn thì chuyện Liễu Tương Nhi mệnh cứng rắn cũng sẽ tự dưng bị quên đi, mà nhị lão cao hứng cũng sẽ nề mặt con trai mà đành ý.

Đến lúc đó, nàng cũng có thể buông gánh nặng, từ nay về sau..... Lắc đầu, Tô Tư Ngưng không tiếp tục nghĩ nữa, cố gắng nhân lúc rảnh rỗi đi tới Thủy Nguyệt Am đem tin tức tốt này nói cho Liễu Tương Nhi.

Liễu Tương Nhi nghe xong thì tất nhiên là mừng đến khóc rống lên.

Tô Tư Ngưng cũng có chút hâm mộ mà nhìn nàng ta. Liễu Tương Nhi buồn hay vui đều có thể ở trước mặt nàng thể hiện tự nhiên. Nàng lại chẳng có ai để nhào vào lòng, hoặc để kể lể lúc vui buồn.

Trong lòng cảm thán nhưng miệng nàng vẫn khẽ cười, ôn nhu nói lời an ủi Liễu Tương Nhi: “Nha đâu gốc, việc mừng như vậy, người khóc cái gì? Từ xưa đến nay, miễn là chuyện tài tử giai nhân thì đều có cái kết viên mãn. Xem ra khổ sở mà hai người phải chịu chính là khảo nghiệm của trời xanh. Hai người một là anh hùng, một là mỹ nhân, trải qua nhiều đau khổ, kết quả lại đoàn tụ, như thế mới đúng là một giai thoại.”

Liễu Tương Nhi lúc này thản nhiên cười cười, lau nước mắt trên mặt, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ thì sao?”

Câu nói đó nghe vào bên tai như tiếng sét giữa trời quang.

Tô Tư Ngưng nghe thấy chính mình dùng giọng nói ôn nhu bình thản, lại hơi lơ đãng đáp: “Ta sẽ có nơi của mình.” Sau đó, Liễu Tương Nhi cũng chỉ cười cười không hề truy hỏi nữa.

Tô Tư Ngưng lại ngẩng trong chốc lát rồi mới đứng dậy về nhà.

Liễu Tương Nhi như trước tiễn nàng tới cửa am, ngóng nhìn bóng dáng của nàng, thản nhiên mỉm cười.

Tỷ tỷ, người là người có tài như vậy, nhưng có những chuyện sao lại gốc hơn cả Tương Nhi như vậy chứ? Người lương thiện rộng lượng như vậy, nhưng thế nhân này có phải ai cũng đều như người đâu? Những vướng mắc giữa ta và hắn chưa từng chấm dứt.

Anh hùng mỹ nhân, đúng vậy, người cùng hắn, mới là anh hùng mỹ nhân, hai người ở bên nhau mới là đúng đắn.

Càng gần quê hương, gần nhà, gần nàng thì hắn càng nôn nóng.

Mai Văn Tuấn lặng lẽ ẩn thân ở cây lớn cách cửa nhà không xa.

Hắn có thể không màng sống chết xông pha trong trận chiến nhưng lại sợ hãi phải đối mặt với nàng. Trong lòng vốn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với nàng nhưng giờ đây gần nhau như thế hắn lại không có cả dũng khí để gặp nàng.

Hắn một người có thể ở trước binh sĩ uy nghiêm ra lệnh nhưng giờ phút này lại chỉ dám nép ở cửa nhà mình, nhìn ra cửa lớn.

Sau đó hắn nhìn thấy Tô Tư Ngưng đi ra cửa, ngẩng lên kiệu nhỏ, chân hắn lại như tự có ý thức đi theo phía sau nàng.

Hắn theo nàng ra khỏi thành, tới ngoại ô, rồi đi vào Thủy Nguyệt am! Tương Nhi! Mai Văn Tuấn bỗng nhiên dừng lại, từ xa nhìn Thủy Nguyệt

am, không hiểu sao lại thờ dài.

Không biết đợi bao lâu thì thấy Liễu Tương Nhi tiễn Tô Tư Ngưng xuất môn. Mai Văn Tuấn không có đi theo nàng mà ở lại bên ngoài Thủy Nguyệt am.

Liễu Tương Nhi nhìn bóng dáng Tô Tư Ngưng biến mất ở trong tậ̀n mặ́t, ngờ ngác đứng thặ̉ng thật lâu, mới chậm rãi hướng một bên cất bước, không có mục đích đi về phía trước.

Cũng không biết đi bao lâu, đột nhiên nàng ngã ng ộ̀i xuống đất, cúi đậ̀u, không biết là đang khóc thút thít, hay là thờ dài.

Mai Văn Tuấn chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, trong lòng lộ vẻ s ậ̀u thặ̉m. Tương Nhi, Tương Nhi, nàng đem mọi thứ tốt đẹp nhất của một nữ tử đậ̀u cho ta, nhưng ta hôm nay đã không phải ta của ngày hôm qua. Ta nên đối đặ́i với nàng thế nào đây?

Hặ́n chậ̀n chờ thật lâu, rốt cục cặ́n rặ́ng một cái muốn đi ra ngoài. Chợt nghe có người gọi to: “Liễu cô nương, Liễu cô nương.”

Giọng nói của nam tử kia làm cho Mai Văn Tuấn nhất thời chậ̀n chờ, lại nặ́p vào thân cây.

Theo tiếng gọi, một người tậ̀n ba mươi, hơi béo, mặc quậ̀n áo đẹp đẽ quý giá vừa đi vừa lau mộ̀ hôi tới gậ̀n, “Liễu cô nương, ta vừa r ộ̀i vào trong am thặ̉m nàng, nhưng không thấy nên ta đi xung quanh tìm kiếm, thật may là nàng không có đi xa.”

Liễu tương nhi cúi đậ̀u, không nói gì.

Nam tử cười gượ̀ng hai tiếng, từ trong lòng lấy ra một hộp trang sức, “Liễu cô nương, hôm nay ta đến cửa hàng trang sức nhìn thấy viên ngọc trai này, cảm thấy rất xứng vợ́ nàng. Nàng xem có thích không?”

Liễu tương nhi vẫn như trước không ngặ́ng đậ̀u.

Nam tử lại vộ̣i ho một tiếng, “Ta là người thộ lỗ, trừ bỏ có chút tậ̀n tài cũng không có sở trường nào khác, cho nên cũng chỉ biết mua thứ tục vật này. Cô nương, nàng đừng để tâm, tậ̀n của ta mặc dù tục khí, nhưng tấm lòng của ta với cô là chân thành.”

Liễu Tương Nhi không nói cũng không đặ́p.

Nam tử bất tri bất giác, mộ̀ hôi túa ra như mưa, cười khộ́, gượ̀ng ngừng muốn đem viên ngọc trai thu lại.

Không nghĩ tới Liễu Tương Nhi đột nhiên khoát tay tiếp nhận viên ngọc trai.

Mai Văn Tuấn ở chỗ tối đột nhiên chặ́n độṇg, mắt lộ ra biểu tình không thể

tin được. Nam tử kia cũng có bộ dáng vui mừng, ngay cả nói chuyện đầu lấp bắp: “Nàng, Liễu..... Liễu cô..... Này..... Có phải hay không..... nghĩ là nàng đáp ứng ta Nàng nguyện ý.....”

Liễu Tương Nhi trềnh mặt không nói.

Nam tử nói liên tục: “Liễu cô nương, nàng yên tâm, ta, ta, ta, ta nhất định cưới hỏi đàng hoàng, quyết không làm cho..... Nàng chịu nửa điểm ủy khuất. Ta.....”

Hắn ở nơi đó lấp bắp nói không ngừng, mà Liễu Tương Nhi chỉ trềnh mặt lắng nghe.

Mai Văn Tuấn đứng ở nơi bí mật gần đó lặng lẽ xem, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lại nói không nên lời là tư vị gì. Qua hồi lâu, hắn lặng yên không một tiếng động lui đi.

Mà Liễu Tương Nhi đợi nam tử kia dừng nói mới thản nhiên tiếp lời:

“Triệu quan nhân, việc này vẫn là cho ta suy nghĩ một thời gian đã.”

“Cô gia đã trở lại, cô gia đã trở lại!” Ngung Hương hoan hô chạy vào phòng.

Tô Tư Ngung chậm rãi đứng lên, nhưng không kìm nén được trái tim trong lồng ngực đang đập như chạy, cả người chấn động, trong lúc nhất thời không thể mở miệng nói gì cũng không thể động đậy.

Ngung Hương thấy Tô Tư Ngung bất động thì cũng bất chấp đưa tay kéo nàng chạy, “Tiểu thư, chúng ta mau đi đi.”

Tô Tư Ngung thân bất do kỷ, chạy vội theo nàng ta, bước chân lúc đầu còn nặng nề nhưng càng về sau càng nhẹ. Gió trong hoa viên nhẹ phất qua gò má, giống như đầu cùng reo lên: “Hắn đã trở lại, hắn đã trở lại, hắn đã trở lại!”

Đột nhiên, Tô Tư Ngung toàn thân rùng mình, dừng lại, đứng tại chỗ thở hổn hển, cố gắng bình phục nỗi lòng của mình, để trên mặt không lộ nửa điểm cảm xúc thì mới theo sự thúc giục không ngừng của Ngung Hương mà chậm rãi bước về phía trước.

Trong đại sảnh, Mai Văn Tuấn cùng cha mẹ đang ôm nhau thành một đoàn, vừa khóc vừa kể, nhưng Tô Tư Ngung vừa đến thì giống như hắn cảm nhận được, đột nhiên quay đầu, nhìn phía ngoài cửa. Tô Tư Ngung còn cách vài chục bước đang từ từ đi đến, ánh mắt hai người vừa vặn giao nhau.

Tô Tư Ngung vốn không muốn nhìn thẳng hắn, nhưng không biết vì sao, nàng liếc mắt một cái nhìn lại thì ánh mắt bỗng nhiên không đành lòng khỏi

khuôn mặt và con người của hắn. Đã hơn một năm không gặp, trên mặt hắn đã có thêm nhiều phong sương. Một thời gian phải làm khổ sai, lại qua mấy trận chiến ác liệt đã khiến hắn bị tra tấn rất nhiều đi? Anh khí tỏa ra trên người hắn giờ đã trở nên trầm ổn, nội liễm. Trước kia hắn giống như thanh kiếm mới ra khỏi vỏ, mũi nhọn hơn người, lại quá mức kiêu ngạo. Hiện tại hắn lại giống như núi cao trầm tĩnh bất động, có thể chịu được vạn vật, không sợ mưa gió. Mà con người của hắn thâm trầm nhìn không thấu, từ xa nhìn lại, trong đáy mắt như có ngọn lửa nóng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Nàng vốn thật vất vả mới bình phục được nỗi lòng, phục hồi lại từ hỗn loạn nhưng bây giờ mặt vẫn nóng lên.

Mai Văn Tuấn gần như tham lam nhìn nàng, dung nhan của nàng đã gắn sâu trong giấc mộng của hắn. Hắn nghĩ tới ngàn vạn chuyện đã xảy ra, lúc này đây chân chính gặp lại, ánh mắt hắn liên tục không bao giờ có thể dời đi nữa.

Mai phu nhân cùng Mai lão gia cũng đều ngẩng đầu nhìn lại, thấy hai người nhìn nhau thật lâu, nhưng lại đều không nói một lời. Hai vị lão nhân nhìn nhau cười, không biết có bao nhiêu vui mừng.

Chương 17

Mai phu nhân cười dài đi tới đây, c ần lấy tay Tư Ngưng, dẫn nàng tới bên cạnh Mai Văn Tuấn , Mai lão gia cũng lên tiếng: “Mau, mau mang rượu tới đây, hôm nay chúng ta cả nhà đoàn viên, phải ăn mừng thật lớn mới được.” Trong sảnh đường, vợ ch ồng Mai thị và Mai Văn Tuấn nói chuyện không ngừng, chỉ có Tô Tư Ngưng vẫn tr ần mặc.

Vốn nàng cũng có trăm ngàn câu muốn nói, muốn hỏi Mai Văn Tuấn khoảng thời gian làm kh ởi dịch có vất vả không, có kh ởi không? Muốn hỏi h ắn chiến đấu chống quân địch có bao nhiêu gian kh ởi, còn muốn hỏi..... Việc của Liễu Tương Nhi rốt cuộc phải giải quyết như thế nào? Nhưng dưới ánh mắt sáng quắc của h ắn thì nỗi lòng của nàng đ ều loạn, vô lực đ ể ý những chuyện khác, ngay cả việc mọi người trong sảnh đang nói cái gì nàng cũng mờ mịt không thể nhớ được.

Mai lão gia thấy Tô Tư Ngưng tâm th ần bất an như vậy lại nghĩ là nàng khẩn trương, cười nói với Mai Văn Tuấn: “Văn Tuấn a, Mai gia có thể bảo toàn sau một phen đại nạn này đ ều là do công lao của Tư Ngưng.”

Mai phu nhân cũng nói: “Sau này, người nếu làm cho Tư Ngưng chịu một chút ủy khuất, cha người sẽ dùng gia pháp, mà nương cũng không che chở người đâu.”

Mai Văn Tuấn mỉm cười, “Con tuổi trẻ, trong quá khứ làm việc không suy nghĩ, nay con đã biết sai. Từ nay vềsau, chỉ c ần con còn có một hơi thở.....” H ắn nâng mày, ngóng nhìn Tô Tư Ngưng, kiên quyết nói, “Quả quyết không phụ Tư Ngưng.”

Tô Tư Ngưng tâm th ần không yên, hoàn toàn không có nghe được ba người bọn họ đang nói cái gì, nhưng thấy Mai Văn Tuấn liếc mắt nhìn lại thì lập tức sinh cảm ứng, mạnh ng ẩng đ ầu, lại vừa v ạn nghe được một câu “Quả quyết không phụ Tư Ngưng”, toàn thân run lên, suýt tí nữa thì ngã từ trên gh ế xuống.

Tiệc mừng kết thúc, Mai lão gia cùng Mai phu nhân li ền thúc giục Mai Văn Tuấn cùng Tô Tư Ngưng trở v ề phòng nghỉ ngơi.

Tô Tư Ngưng không có cách nào, đành phải trở về phòng. Trong mắt Mai Văn Tuấn mang theo ôn nhu, mang theo thờ dãi, theo sát ở phía sau.

Ngưng Hương tránh ở một bên lặng lẽ cười trộm, hai vị lão nhân thì vui mừng thoải mái ở phía sau gật đầu mỉm cười.

Trở lại trong phòng, lúc này không có người ngoài, Tô Tư Ngưng lập tức trăn mắt, thản nhiên nói: “Ta đã quen ngủ một mình rồi.”

Mai Văn Tuấn cũng không ngoài ý muốn, cười nói: “Nếu ta ra ngoài tìm chỗ khác ngủ thì khó mà giải thích với cha mẹ bên kia. Vậy ta ngủ trên đất một đêm là được.”

Tô Tư Ngưng sửng sốt, không dự đoán được hắn lại nói câu đó, nhưng nghĩ lại thì hắn cũng không thích mình, việc này cũng là bình thường nên lại, lập tức thoải mái. Cố gắng bỏ qua nỗi bi thương tràn đến sau sự thoải mái, nàng cũng lười nhìn hắn, liến đến bên giường, đưa tay đem màn cởi xuống.

Mai Văn Tuấn cười một cái, trực tiếp để nguyên quần áo mà nằm xuống. Tô Tư Ngưng lại do dự, “Để ta gọi Ngưng Hương đem cho chàng một bộ chăn đệm mới.”

“Chỉ sợ cha mẹ đã cho người nhìn nếu thấy Ngưng Hương đem chăn đệm và thì làm sao giấu giếm được.”

Tô Tư Ngưng trăn tư một chút, thờ dãi, chần chờ nói: “Nhưng mặt đất lạnh.....”

Mai Văn Tuấn cười nói: “Ở trong quân đội, chỉ cần có chỗ để nằm ngủ đã là tốt lắm rồi.”

Tô Tư Ngưng không nói nữa mà tắt đèn tiến vào trong màn.

Trong bóng đêm, Mai Văn Tuấn lặng lẽ nghe tiếng chăn mền, rồi tiếng nàng nằm xuống, trong lòng là cảm giác bình yên nói không nên lời.

Ngược lại, Tô Tư Ngưng căn bản không thể đi vào giấc ngủ. Nàng chưa từng cùng nam nhân ở chung một phòng, nghĩ đến trong bóng đêm, người nọ gần trong gang tấc, lòng nàng lại không thể yên ổn xuống. Tiếng hít thở của hắn ngân nga mà bình thản, nhưng trái tim nàng lại đập càng ngày càng nhanh.

Đêm đã khuya, trời càng lạnh hơn, trên mặt đất Nàng chung quy nằm không được lại ngủ dậy.

Mai Văn Tuấn nghe được động tĩnh, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tư Ngưng sờ soạng xem quần áo có chỉnh tề không, thấp nển, lại không nhìn vào đôi mắt thâm thiết của Mai Văn Tuấn, ngữ khí cố ý đăm đăm nói:

“Chàng cũng ng ỡ dậy đi, chúng ta trò chuyện.”

Mai Văn Tuấn trong lòng ấm áp, đứng dậy, vừa muốn nói gì thì chợt nghe đến một câu hỏi lạnh lùng: “Chàng định khi nào thì đón Tương Nhi trở về?”

Ý cười mới hiện lên trên mặt Mai Văn Tuấn liền ngưng lại, sau đó hắn nói: “Ta không định đón nàng ấy trở về”

Tô Tư Ngưng khiếp sợ nhìn hắn, “Chàng nói cái gì?”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Mai Văn Tuấn lộ ra nụ cười chua xót, “Nữ tử trong lòng ta đã không phải là nàng ấy.”

Tô Tư Ngưng kinh ngạc nhìn hắn, một hồi lâu mới cười bu ìn nói, “Được lắm, chàng lấy mắt trong sạch của người ta, khiến nàng ấy vì chàng mà bị người ta mắng là họa tinh. Chàng lại khiến nàng ấy không có chốn dung thân, lại gánh vác hết tội danh làm chàng phụ bạc vợ con. Kết quả bây giờ chàng nói người trong lòng mình lại không phải nàng ấy!”

Giọng nói của nàng đầy sự mỉa mai lạnh lùng, Mai Văn Tuấn cũng thấy trong lòng đau xót. Trong lòng hắn biết chỉ cần nói ra chuyện hắn thấy tại Thủy Nguyệt am hôm nay thì sẽ chẳng có ai có lý do đổ trách hắn nhưng hắn lại chỉ lựa chọn trầm mặc.

Đỡ tay lên ngực tự hỏi, ngay cả nếu không chứng kiến một màn kia thì nữ tử trong lòng hắn cũng không phải Liễu Tương Nhi. Lòng đã đổi r ỡ, phụ cũng phụ r ỡ, đã làm nam nhi thì phải gánh vác, cần gì phải tìm cớ, tổn hại thanh danh nữ nhi?!

Tô Tư Ngưng oán hận nhìn hắn, “Lúc trước chàng không thích ta nhưng ta vẫn kính trọng chàng là người đa tình trọng nghĩa, không giống những nam nhân ta đã chứng kiến trước kia. Mà nay xem ra, quả nhiên nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ bạc tình, chẳng có ai để phó thác chung thân!”

Trong mắt Mai Văn Tuấn đều là bất đắc dĩ, chua xót nói: “Tư Ngưng, nàng không biết mình tốt như thế nào, nếu đã nhìn thấy những việc nàng làm thì không thể không yêu cũng không có khả năng còn nghĩ đến người khác được nữa!”

Tô Tư Ngưng cất tiếng cười to, “Chàng từng vì Liễu Tương Nhi mà cãi cha mẹ, phụ thê tử, giả chết đào hôn, không màng quốc gia, không màng người thân, nhưng nay nàng ấy cũng chỉ là người khác. Ngày sau ta cũng có thể trở thành người khác đúng không?! Người quan trọng nhất trong lòng chàng hóa ra lại tôn quý đến mức ấy sao? Vậy thì xin miễn thứ cho kẻ bất tài này.”

Mai Văn Tuấn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một câu cũng không nói. Hắn càng trăn mặc, Tô Tư Ngưng càng tức giận bưng bưng phẫn chấn, “Nếu chàng không đón nàng ấy về, thì định an trí nàng ấy thế nào? Chàng muốn cứ thế mà vứt bỏ nàng sao? Chàng đây là muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết!” Mai Văn Tuấn trăn giọng nói: “Ta biết nàng ấy có thể sống tốt.” “Chàng vứt bỏ người ta, nàng ấy như thế nào có thể.....” Tô Tư Ngưng bỗng nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra thần sắc chấn động, chần chờ một chút, mới nói: “Chàng không phải nghe được lời đồn đãi gì đó chứ?” Mai Văn Tuấn chăm chú nhìn nàng, muốn nói lại thôi, lắc lắc đầu, “Không liên quan tới nàng ấy, là ta phụ lòng thôi.” Tô Tư Ngưng thấy thần sắc hắn quái dị, bất giác hỏi: “Chàng đã gặp nàng ấy sao?” “Ta hôm nay có đến gần Thủy Nguyệt am nhưng chưa từng ra mặt gặp nàng ấy.” “Chàng.....” Tô Tư Ngưng còn muốn hỏi nhưng Mai Văn Tuấn đã đánh gãy lời của nàng: “Ta nói rồi, chuyện này không liên quan tới nàng ấy, là chính ta thay lòng, ta cũng không thể lại lừa mình dối người. Là ta phụ nàng ấy, thực xin lỗi nàng ấy, nhưng nếu ta đã đổi lòng, lại làm bộ không có gì thì càng đáng giận hơn. Ta cũng có lỗi với nàng, cũng có lỗi với chính mình! Cái khác nàng đừng hỏi nữa.” Tô Tư Ngưng không nói nữa, lặng lẽ xuống. Trong phòng nhất thời tĩnh lại, chỉ có nến đỏ đang cháy lay động. Hai người cứ ngẩn ngơ đó, thật lâu sau, nến đỏ tắt mất, Tô Tư Ngưng vẫn ngẩn ngơ đó bất động. Mai Văn Tuấn nhẹ nhàng nói: “Đêm khuya rồi, cứ ngẩn ngơ đây sẽ cảm lạnh, nàng đi nghỉ sớm đi.” Tô Tư Ngưng không để ý đến hắn. Mai Văn Tuấn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hướng nàng đến gần. Tô Tư Ngưng lập tức cảnh giác, trong bóng đêm ngẩng đầu nói, “Chàng đừng tới gần ta.” Nghe được sự chán ghét cùng khinh thường trong giọng nói của nàng, tim của hắn đau đớn nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười, “Đã trễ thế này, cho dù bên ngoài có người nhìn lên thì cũng đã về rồi. Ta đi ra ngoài tùy tiện tìm một chỗ qua đêm, ngày mai ta sẽ trở về phòng trước khi bọn họ tỉnh. Như thế vừa không kinh động cha mẹ, mà nàng cũng không cần miễn cưỡng chính mình ở chung với ta, tự nghỉ ngơi đi.”

Tô Tư Ngưng không để ý đến hắn.

Hắn lại im ắng đi ra ngoài, nhẹ nhàng mở cửa lại đóng lại.

Trong bóng đêm, Tô Tư Ngưng ng ồi đó thật lâu, rồi mới lén lút đi đến trước cửa, xuyên qua khe hở trên cửa nhìn ra ngoài. Hắn quả nhiên đứng ở cách đó không xa, dưới ánh trăng, ánh mắt hắn thật sâu nhìn ra xa, không hề nhúc nhích.

Hắn căn bản không có đi chỗ khác ngủ mà chỉ đứng ngoài cửa trong thời tiết lạnh như vậy, lẳng lặng chờ đợi. Sau đó đến sáng sớm sẽ làm bộ mình đã ngủ rất ngon trở về, cũng không nói đêm qua hắn đã ngủ ở đâu.

Như vậy nam nhi, như vậy nam nhi, vì sao..... Tô Tư Ngưng ở trong bóng đêm cười thầm ra tiếng. Lúc nàng đem một mảnh tình cảm cho hắn thì hắn lại bỏ nàng mà đi. Lúc nàng ki ềm chế đau đớn trong lòng, cố gắng thành toàn cho hắn thì hắn lại nói người hắn thích nhất là nàng.

Việc nực cười này tại sao lại khiến nàng cười ra nước mắt chứ?

Đưa tay đặt lên then cửa, nàng không nỡ để hắn đứng một đêm trong sương lạnh như vậy, như thế quá mức tổn thương thân thể. Nhưng nàng lại ch ần chừ, vì đau lòng.

Nàng vô lực ng ồi ở cạnh cửa, trong bóng đêm không tiếng động khóc nỉ non.

Thời gian trôi qua thong thả, một đêm này giống như kéo dài mãi, nàng đợi lại chờ, đợi lại chờ, cũng chưa thấy ánh mặt trời, chỉ thấy tiếng bước chân khe khẽ tiến đến.

Nàng hoảng sợ xoay người, từ khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Mai Văn Tuấn đã đi đến trước cửa. Tim Tô Tư Ngưng đột nhiên nảy lên, hắn muốn vào sao?

Nhưng hắn chỉ đưa tay chạm lên cửa, thấp giọng gọi: “Tư Ngưng.”

Tiếng hắn rất nhỏ, rất nhẹ, không phải muốn gọi ai mà chỉ là ở trong lòng một lần lại một lần gọi tên nàng.

Trong đêm lạnh, hắn ở bên ngoài nhẹ nhàng từng tiếng nói nhỏ: “Tư Ngưng, Tư Ngưng, Tư Ngưng.....”

Tô Tư Ngưng cả người run run, nàng không biết khi hắn gọi tên nàng lại mang theo nhi ều tưởng niệm, nhi ều thâm tình, và vương bận như vậy.

Nếu là trong đêm tân hôn cùng với trong những ngày tháng chờ đợi hắn, nàng được nghe hắn gọi tên như vậy thì nàng sẽ cảm thấy cho dù phải chết ngay thì cũng vô cùng vui vẻ. Nhưng hiện tại..... Nàng quay người bỏ nhào vào trên giường, dùng gối đầu ngăn miệng mình lại, để tiếng khóc

không kinh động tới người ở ngoài cửa.

Quá muộn rồi, Mai Văn Tuấn, quá muộn rồi. Tất cả đều đã quá muộn. Vết thương trong lòng không thể lành lại như cũ, gương vỡ làm sao lành, cho dù gắn lại thì vết nứt vẫn đập vào mắt. Càng là những đi ều tốt đẹp thì càng không thể chấp nhận được sự khiếm khuyết, hay tỳ vết nào, Văn Tuấn, quá muộn rồi

Đêm hôm đó, hắn ở ngoài cửa, đứng trong sương lạnh, còn nàng ở trong phòng, lệ rơi ướt gối..... Nhưng lúc bình minh, cửa mở, hai người vẫn cười. Hắn nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của nàng lại chỉ muốn tin rằng đêm qua nàng ngủ rất ngon. Nàng thấy sương đọng trên áo hắn thì cũng không hỏi một câu hắn đêm qua ngủ nơi nào.

Chương 18

Tô Tư Ngưng đi vào Thủy Nguyệt am, nhìn thấy Liễu Tương Nhi thì câu đầu tiên chính là: “Văn Tuấn đã trở lại.”

Liễu Tương Nhi chấn động toàn thân, nhưng lập tức liêu mạng khiến cho chính mình trấn định lại, đợi Tô Tư Ngưng nói tiếp.

Nhưng Tô Tư Ngưng lại trềnh trềnh.

Liễu Tương Nhi đợi lại chờ, cuối cùng, nhẹ nhàng nói: “Chàng không muốn đón ta trở về đúng không? Bởi vì chàng phát hiện, người mới xứng đôi với chàng, mới là người chàng yêu đúng không?”

Giọng nói của nàng ta rất mềm nhẹ, bình tĩnh, nhưng Tô Tư Ngưng nghe được lại giống như dao cắt vào tim, “Tương Nhi, chàng chỉ nhất thời hồ đồ, nghe nói ta từng vì Mai gia mà làm nhiều chuyện như vậy, cho nên cảm động, chàng chỉ là muốn báo ân thôi.....”

Liễu Tương Nhi chỉ mỉm cười nghe, tỷ tỷ hồ đồ, người vì Mai gia làm nhiều như vậy, ai có thể không cảm động, ai có thể không báo ân chứ?

Nhưng hẳn đối với người đâu phải chỉ có lòng báo ân đâu? Ta còn nhớ rõ có bao nhiêu lần hẳn chăm chú nhìn ánh mắt của người, trong mắt hẳn tràn ngập thống khổ cùng luyện kiếp. Chỉ cần nhắc tới tên của người, hẳn liêu thờ dài. Một lần người hồi kinh kia, nếu không phải ta nắm tay hẳn, có lẽ hẳn sẽ xúc động mà đuổi theo người. Lúc người không ở đó, đã bao lần hẳn ở trước cửa phòng người bối bối. Khi ta tưởng người bán đứng Mai gia thì hẳn dù bị xiềnh xích nhưng vẫn lớn tiếng biện bạch cho người trước mặt mọi người.

Tỷ tỷ, người không biết những chuyện này nhưng ta lại xem ở trong mắt. Ta từng xem người là địch nhân lớn nhất, uy hiếp lớn nhất, nhưng nay ta chỉ cầu mong phạt tử cho người và Văn Tuấn có thể khoái hoạt bình yên. Tô Tư Ngưng thấy nàng thản nhiên mỉm cười, chỉ có chút đăm chiêu chứ không thấy quá nhiều thương tâm khổ sở, thì trong lòng nhớ tới chuyện đêm qua, đột nhiên nói: “Ngày hôm qua, bên này của người có phát sinh chuyện gì sao?”

Liễu Tương Nhi khẽ run lên, không có trả lời.

“Văn Tuấn nói chàng ngày hôm qua đã tới, nhưng không có gặp người.”

Liễu Tương Nhi nhắm mắt lại, một hồi lâu mới nhẹ nhàng nói: “Chàng chắc là đã thấy Triệu quan nhân?”

Tô Tư Ngưng trong lòng trầm xuống, “Triệu quan nhân là ai?”

“Hắn là một thương nhân từ phía đông đến, nhà giàu có, ngẫu nhiên nhìn thấy ta ở gần đây, từ đó mỗi ngày hắn đều đến ngoài Thủy Nguyệt am đợi, chỉ cần ta xuất môn, hắn sẽ tới nói chuyện với ta.”

Tô Tư Ngưng lập tức nhíu mày nói: “Bất quá chỉ là một kẻ tham luyến sắc đẹp thôi.”

“Hắn thật ra người thật thành, chưa bao giờ có cử chỉ phi lễ với ta, chỉ thành tâm thành ý muốn cưới ta về. Hắn không biết ngâm thơ vẽ tranh, cũng không múa thương múa kiếm, chỉ là có chút tiền, nhưng cũng không hề khoe khoang, chỉ thường mua chút đồ quý giá đến tặng ta. Ta vốn cũng không để ý tới hắn, nhưng hôm qua ta lại nhận được hắn tặng.”

Tô Tư Ngưng vô cùng khiếp sợ, kinh ngạc ngậy người không nói gì.

Liễu Tương Nhi ngẩng đầu nhìn nàng, “Tỷ tỷ, sao người không nói lời nào? Sao người không mắng ta là đồ trắng hoa, tham luyến tiền tài?”

Tô Tư Ngưng nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao trước kia người không nhận quà của hắn, ngày hôm qua ta nói cho người là Văn Tuấn sắp về, mọi việc sắp tốt đẹp thì người lại nhận quà?”

Trên mặt Liễu Tương Nhi toát ra vẻ thê lương, “Ta hôm qua mới quyết định.....”

“Người còn muốn gạt ta!” Tô Tư Ngưng đột nhiên lạnh lùng nói, “Người là vì Văn Tuấn, vì ta, đúng hay không?”

Liễu Tương Nhi kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu sau, rốt cục khóc nói: “Tỷ tỷ, người thành tâm tính cho ta và Văn Tuấn, nhưng nay chàng công to, vinh quang phi phạm, ta chỉ là một đứa con gái nhà thương nhân, khắc phụ khắc mẫu khắc phu làm sao có thể ở một chỗ với chàng chứ?”

“Văn Tuấn không phải người như thế.....”

“Chàng xác thực không phải người như thế, nhưng ta khiến Mai gia rước lấy họa lớn như vậy, nhị lão căn bản sẽ không tha thứ cho ta, thế nhân không chê cười thì cũng không chấp nhận. Ta vào cửa Mai gia, người ngoài sẽ nói Văn Tuấn bị nữ sắc mê hoặc, nhị lão cũng sẽ không đồng ý. Ngay cả khi ta không sợ chịu khổ, nhưng Văn Tuấn lại không thể ngửi xem ta chịu khổ, đến lúc đó chàng hoặc phải làm kẻ bạc tình gạt ta không đoái hoài

hoặc phải làm đũa con bất hiếu, ngộ nghịch cha mẹ. Ta đã hại chàng một lần, không muốn hại chàng lần nữa. Dù sao hấn hiện tại vừa lập công, tì ền đ ờ rộng lớn, ta là vết nhơ v ĩnh viễn của hấn, khiến hấn phải làm đào binh. Nếu ta vào cửa thì t iền đ ờ của hấn nhất định sẽ bị ảnh hưởng lớn.”

“Còn có, t ỷ t ỷ, ta về Mai gia thì người ở đâu đây? Người có thể cam tâm, tình nguyện cùng ta thế thiệp hài hòa, cùng h ầu một ch ờng sao?”

Tô Tư Ngưng l ảng l ảng nói: “Ta không cam lòng, ta không tình nguyện, nhưng ta sẽ có chỗ để đi.”

“T ỷ t ỷ đi chỗ nào chứ? Trở lại nhà mẹ để ở kinh thành sao? Ta nhớ rõ người cũng không có cha mẹ. Hay người định ở Thủy Nguyệt am này cắt tóc, cả đời niệm phật? Hay người định tự lập môn hộ, một mình sống qua ngày?” Liễu Tương Nhi l ắc l ắc đ ầu, “T ỷ t ỷ, không nói cái thế đạo này, một nữ tử xinh đẹp có thể sống một mình hay không, hay chỉ khiến người ta nói lời đ ờn đ ại, ta chỉ hỏi người, người đi r ồi thì Mai gia làm sao mà Văn Tuấn phải làm người thế nào chứ?”

Tô tư ngưng cúi đ ầu “A” một tiếng, nhưng lại nói không ra lời.

“Văn Tuấn vì ta mà phụ người, thế nhân đ ầu biết. Người không ghi lòng chuyện cũ, lại vẫn chống đ ỡ cả nhà Mai gia, mọi người cũng đ ầu biết, cả thành đ ầu ca tụng người hi ền đức. Văn Tuấn nếu thú ta vào cửa mà người lại đi thì người trong thiên hạ sẽ nhìn Mai gia và Văn Tuấn thế nào chứ? Cho dù người vì Văn Tuấn mà biện bạch thì người bên ngoài cũng chỉ nghĩ đến người quá mức hi ền đức, bị ủy khuất, còn muốn che chở trượng phu. Tới lúc đó, cả thành cao thấp, có ai không đem Văn Tuấn ra mà mắng chàng là kẻ vô sỉ, nhẫn tâm, tiểu nhân. Khi đó ngàn người nói, vạn người xem, có thể khiến người ta không chịu được mà chết a. Huống chi, trong tri ều còn có Ngự Sử, giám sát bách quan, một kẻ h ư thế nạp thiệp, phụ nghĩa phụ tình thì ai chấp nhận, r ồi Mai gia sẽ lại bị hủy hết.”

Tô Tư Ngưng nhất thời chỉ có thể ng ầu người, một lúc lâu không nói nên lời. Nghe Liễu Tương Nhi phân tích, nàng đúng là tiến thoái không được.

“Ta biết, ta không thể g ả cho Văn Tuấn, không thể cùng chàng ở một chỗ, ta cũng hiểu được, chàng thích người. Ta ngược lại còn vì chàng mà cao hứng. Chỉ là nếu ta không thể tự dàn xếp cho chính mình thì Văn Tuấn cả đời sẽ không yên tâm, mà ta thì không muốn chàng vì mình mà phải khó xử, cho nên, ta phải tìm một trượng phu cho mình. Chỉ là, Văn Tuấn ở biên quan chịu khổ, ta cho dù cả đời không thể làm người Mai gia thì cũng không thể không quan tâm tới chàng, không nghĩ cho chàng. Giờ chàng đã

tìm lại vinh quang, thì ta cũng nên tính chỗ để đi. Triệu quan nhân làm người thành thật, lại là thương nhân, mối quan hệ cũng là thương nhân, những người bên cạnh hẳn sẽ không khinh thường ta. Hơn nữa, hẳn chính là thương hành, tương lai có thể đem ta tới những nơi khác, người ngoài không biết chuyện cũ của ta, cũng sẽ không chỉ trở hay làm khó dễ ta. Ta rời đi thì tỷ tỷ và Văn Tuấn cũng ít cố kỵ, có thể tự tại rất nhiều.”

Tô Tư Ngưng âm đạm rơi lệ, “Người gốc, người nghĩ vì người khác như thế sao không nghĩ cho mình chứ?”

Liễu Tương Nhi nhẹ nhàng cười, “Tỷ tỷ, ta cũng vẫn muốn hỏi người, người khắp nơi nghĩ cho người khác, tại sao lại không nghĩ cho mình chứ?”

Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ có thể ng ẩng đầu rơi lệ.

Thế gian nữ nhi đều bạc phận, đâu số khổ? Sai là nam nhân, nhưng tổn thương lại là nữ nhân. Phụ lòng là nam nhân nhưng gánh tội hết thủy lại là nữ nhân.

Một hồi lâu sau Tô Tư Ngưng mới miễn cưỡng ức chế bi thương, ôn nhu khuyên nhủ: “Tương Nhi, chuyện của người và Văn Tuấn vẫn còn có thể thương lượng, có lẽ còn có thể lưỡng toàn hai bên. Người trăm ngàn không cần đem chung thân đại sự như trò đùa mà dễ dàng đáp ứng người kia.”

“Ta còn chưa có đáp ứng hẳn.” Liễu Tương Nhi khó khăn chế bi thương, “Ta thật sự là nữ nhân vô dụng, vốn đã hạ quyết tâm, lại thật sự nói không được hai chữ đồng ý đó. Triệu quan nhân cũng là người tốt, ta không muốn phụ hay lợi dụng hắn. Ta nếu giả làm vợ hắn thì không thể nghĩ tới nam nhân khác, nhưng là.....” Nàng khóc rống nói, “Ta luyến tiếc a! Tỷ tỷ, ta luyến tiếc không muốn quên Văn Tuấn. Ta luyến tiếc từ nay về sau không được nhớ không được gặp hắn. Tỷ tỷ, ta thật sự là vô dụng, ta luyến tiếc a.....”

Trở lại Mai gia rồi nhưng tiếng khóc đau đớn vô hạn của Liễu Tương Nhi vẫn quanh quẩn bên tai Tô Tư Ngưng: “Tỷ tỷ, ta luyến tiếc a.....”

Tô Tư Ngưng chỉ cảm thấy một loại đau khổ tuyệt vọng, so với chết càng thêm đáng sợ, càng thêm đau đớn. Như vậy luyến tiếc lại muốn nhịn đau dứt bỏ, chỉ vì nam tử kia quá tốt, không hơn.

Nữ tử trong thiên hạ di tình nhưng nam tử ai có thể thật sự biết được tình nghĩa này.

Mai Văn Tuấn thấy nàng sắc mặt tái nhợt về nhà, nhịn không được thân thiết hỏi: “Nàng làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Tô Tư Ngung nhẹ giọng hỏi: “Ngày hôm qua, chàng có phải đã ở chỗ Tương Nhi nhìn thấy gì đó không?”

Mai Văn Tuấn lạnh nhạt cười, “Ta đã nói rồi, vô luận nhìn đến cái gì, đều chính là ta thực có lỗi với nàng ấy. Nàng là một thiếu nữ, muốn tồn tại trên đời này là vô cùng khó khăn, cũng lắm bất đắc dĩ. Là ta chính mình thay lòng đổi dạ, nàng cứ trách ta.”

Tô Tư Ngung cười đến thê lương. Hắn thật sự thấy được, nhưng hắn cái gì cũng không nói. Hắn chỉ cần nói chuyện Liễu Tương Nhi cùng Triệu quan nhân thì vô luận hắn đối xử với Liễu Tương Nhi thế nào, nàng cũng không thể chỉ trích hắn một chữ. Nhưng hắn lại không nói gì. Mặc kệ nàng trách cứ nhục mạ thế nào hắn cũng chưa bao giờ nói Liễu Tương Nhi dù chỉ một lời.

Hắn là quân tử chân chính. Nhưng vì sao nam nhân tốt như vậy lại đã thương lòng, khiến nữ nhân mệt mỏi đến thế?

Nàng lắc đầu, không thềm nhắc lại nữa mà xoay người tự đi.

Mai Văn Tuấn ở phía sau nói: “Tư Ngung, ta thích nàng, nghe có vẻ nực cười nhưng ta biết rõ người ta yêu nhất chính là nàng. Ta từng thực sự cảm thấy có lỗi với nàng, cũng từng làm tổn thương nàng, nhưng từ nay ta sẽ đem toàn bộ sức lực để đối tốt với nàng. Ta tin tưởng một ngày nào đó, nàng cũng sẽ nguyện ý thích ta.”

Tô Tư Ngung thản nhiên nói: “Ta thích chàng người, vẫn luôn thích.”

Mai Văn Tuấn toàn thân chấn động, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, “Tư Ngung.”

Tô Tư Ngung xoay người, lạnh lùng nhìn hắn, “Lúc ta biết chàng là trượng phu của ta thì ta từng hỏi thăm mọi chuyện về chàng, lúc đó ta liền thích chàng. Cho tới bây giờ tình cảm của ta vẫn không thay đổi. Nhưng ta cứu Tương Nhi, ta giúp cha mẹ, báo thù cho chàng cũng không phải chỉ vì thích chàng mà bởi vì, đó là chuyện ta phải làm. Mai Văn Tuấn, ta thích chàng, lại vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chàng. Ta thích chàng, nên nguyện ý thành toàn cho chàng và người khác nhưng không phải chàng gọi là tới, đuổi là đi. Tô Tư Ngung không phải người dễ dãi. Vì sao ngày đó chàng phụ ta mà nay còn tới đây trêu chọc?!”

Thần sắc Mai Văn Tuấn vốn mừng như điên lại đột nhiên như rơi vào hầm băng, từng chút một lạnh buốt. Trong lúc đó Tô Tư Ngung đã quay đầu phẩy tay áo bỏ đi.

Mai Văn Tuấn đứng thật lâu một mình, mới chậm rãi đuổi theo, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Tô Tư Ngưng ra nhưng không bước vào.

Chương 19

“Tur Ngưng, ta phụ nàng rất nhiều, nàng đối xử với ta thế nào cũng là đi đâu đương nhiên. Lúc trước nàng chống đỡ Mai gia, bảo hộ Tương Nhi cũng không phải như người ngoài nói nàng vì lấy tiếng hiên, văn hũ tâm của trượng phu mà là sự chính trực, khí khái và nàng cũng không thể quay lưng bỏ mặc Mai gia. Nay ta đã trở về vô luận nàng muốn đi đâu, muốn làm cái gì, ta cũng không ngăn cản, nhưng ta sẽ đi theo bên cạnh nàng, tận tâm tận lực chiếu cố nàng. Ta sẽ chậm rãi dùng hành động để cho nàng biết ta không phải nhất thời xúc động, không phải kẻ vô ơn bạc nghĩa đùa bỡn nữ tử, cũng không phải vì cảm kích những việc nàng đã làm mà là ta thật sự, thật sự, đem nàng để ở trong lòng.”

Lời nói của hắn vô cùng thành khẩn, làm cho người ta không thể hoài nghi sự chân thành của hắn. Tô Tur Ngưng nghe vào lại không biết là buồn hay vui. Hắn biết rõ nếu nàng rời đi, chính mình sẽ phải chịu nhiều áp lực cùng chỉ trích nhưng không nói gì, cũng không dùng thân phận vợ chồng mà trói buộc nàng, áp bách nàng, cũng không mượn mặt mũi của nhị lão mà khó xử nàng.

Nàng chua sót cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không rời đi. Ở trước mặt cha mẹ hoặc người khác sẽ không làm khó chàng.”

Mai Văn Tuấn cảm thấy buồn bã trong lòng, nàng không chịu tha thứ hắn nhưng vẫn nghĩ cho hắn, không muốn khó xử hắn. Dù cả đời cô tịch, nàng cũng tình nguyện lưu lại, giữ cái hư danh thiếu phu nhân của Mai gia, làm cho hắn không bị người ta quở trách.

Tur Ngưng, Tur Ngưng, sao nàng phải thế chứ?!

Hai người một phen giải bày, tâm tư ngổn ngang nhưng trong nhà lại chẳng ai biết, chỉ thấy bọn họ hòa thuận trước mặt, Mai Văn Tuấn cũng không đề cập tới chuyện của Liễu Tương Nhi thì đầu vui vẻ. Đến buổi tối, mọi người đều cười nhìn hai vợ chồng trẻ về phòng.

Mai Văn Tuấn nhẹ giọng nói: “Chờ mọi người bên ngoài đi hết, ta liền đi ra ngoài.”

Tô Tư Ngưng không nhìn hấn, đi đến phía sau giường lôi ra một cái chăn, ném sang phía Mai Văn Tuấn.

Mai Văn Tuấn ngẩn ngơ, hai tay tiếp được, nhất thời kinh ngạc không thể nói gì.

Tô Tư Ngưng vẫn không thèm nhìn hấn một cái, chỉ buông màn, tự đi nghỉ ngơi.

Mai Văn Tuấn sững sốt nửa ngày, mới ngậy ngốc trải chăn, thổi tắt ánh đèn, nằm xuống, cũng không ngủ mà chỉ ôm chăn cười ngậy ngô.

Tư Ngưng a, nàng oán ta không chịu tha thứ nhưng vẫn quan tâm ta ấm hay lạnh.

Tô Tư Ngưng nằm ở trên giường, làm sao cũng không ngủ được. Mai Văn Tuấn, nếu là người khác có trượng phu h ỡ tâm chuyển ý chắc phải vô cùng mừng rỡ chứ không phải không biết tốt xấu gì như ta phải không? Chỉ tiếc, ta chưa bao giờ là hi ền phụ trong mắt thế nhân. Ta tuy là nữ tử, cũng có tôn nghiêm của mình. Chàng từng phụ ta nay lại muốn quay đ ầu, ta chính là không cam lòng nguyện ý. Mai Văn Tuấn, hết thủy đ ầu đã quá muộn!

Một đêm này, bọn họ một người ôm chăn, ng ỡ chờ bình minh. Một người khác nằm ở trên giường, trợn mắt đến bình minh.

Hấn biết nàng không ngủ, nàng biết hấn chưa ngủ, cả đêm bọn họ nghe tiếng hít thở của nhau, nhưng ai cũng không gọi người kia.

Ngày cứ như vậy trôi qua, Mai Văn Tuấn cùng Tô Tư Ngưng trước mặt người khác là đôi vợ chồng tương kính như tân, nhưng sau lưng lại lãnh đạm xa cách.

Mai Văn Tuấn cũng không phải mỗi ngày quẩn quít lấy Tô Tư Ngưng th ờ lộ tâm tình mà đ ầu là quen tâm th ần lặng.

Căn phòng vô cùng đơn giản của Tô Tư Ngưng bắt đ ầu có thay đổi. Bàn bằng gỗ hoa lê có mặt đá cẩm thạch được thay bằng bàn gỗ đơn giản, trên đó có sách của các danh nhân, hơn mười nghiên mực quý, ống đựng bút các màu, trong đó có cơ man các loại bút khác nhau.

Giữa án còn có một bình hoa lớn mà ngày nào Ngưng Hương cũng đem hoa còn ngậm sương mai tới để trang trí.

Trong phòng chính có treo một bức Tương Dương mưa bụi đ ờ, trên giá sách tử đàn cũng có rất nhi ều loại sách được đặt lên. Trên bàn ở bên phải cũng có bày bàn cờ bằng bạch ngọc, và đàn thất huy ền c ần.

Một phen trang hoàng lại này đúng là ti ền tiêu như nước, Mai gia nhị lão

mừng đến cười toe tóe, còn cho thêm tí ền để dùng.

Tô Tư Ngưng âm thầm buồn bực nhưng căn phòng bố trí lịch sự tao nhã lại rất hợp ý nàng, khiến nàng không nhẫn tâm bỏ đi. Hoa tươi, bàn cờ cùng với đàn đặt trong phòng cũng đều là thứ nàng yêu thích, cho dù âm thầm tức giận, cũng không thể không đi thưởng thức những cuốn sách chất đầy trên giá. Chúng đa số đều là những cuốn trước nàng thích nhưng tìm không được mà âm thầm phàn nàn. Thế nên đôi lúc nàng thật muốn mang sách đập vào cái bản mặt tươi cười của Mai Văn Tuấn nhưng lại luyến tiếc a. Đồ trang sức trước kia nàng bán để cứu Liễu Tương Nhi nay cũng lần lượt xuất hiện trên bàn trang điểm của nàng.

Mỗi ngày trên bàn cơm, những món nàng yêu thích cũng càng ngày càng nhiều.

Mai gia trọng vinh quang, việc xã giao lui tới so với ngày xưa càng nhiều, gia nghiệp cũng lớn và nặng nề hơn trước. Mỗi khi đêm đến, nàng tính toán sổ sách, lo lắng gia sự là hẳn lại kiên định để lại sổ sách, tắt đèn, nói: “Khuya rồi, nàng nên ngủ thôi.”

Ngay cả khi Tô Tư Ngưng tức giận, hẳn cũng chỉ để mặc nàng chỉ trích mà không thay đổi ý kiến muốn nàng đi nghỉ ngơi sớm.

Vốn nam tử khinh thường quản lý việc trong hậu trạch nhưng Mai Văn Tuấn lại bắt đầu hỏi đến gia sự, lặng yên không một tiếng động đem trọng trách trên người Tô Tư Ngưng tiếp nhận.

Tô Tư Ngưng bận rộn quen rồi, đột nhiên nhàn hạ hơn lại không biết phải dùng thời gian vào việc gì. Lại thấy Mai Văn Tuấn an bài mỗi việc đều theo đúng ý mình thì âm thầm kinh dị, nhin không được hỏi: “Sao chàng biết ta thích bố trí phòng ốc thế nào, muốn xem sách nào chứ?”

Mai Văn Tuấn mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một bao giấy dầy. Dùng vải dầy gói lại có thể chống nước, chống ẩm, có thể thấy được người bảo quản đối với vật này coi trọng đến thế nào.

Mai Văn Tuấn mở một tầng ra, Tô Tư Ngưng thấy được bên trong là vài lá thư.

“Là thư nhà sao?”

“Đúng, mỗi một phong thư nàng viết ta đều vẫn cẩn thận bảo quản, để bên người.”

Tô Tư Ngưng tiện tay cầm lấy một phong thư, rút ra giấy viết thư, mới thấy giấy được gấp lại đến mềm ra nhưng vẫn vô cùng chỉnh tề. Có thể thấy phong thư này đã được đọc vô số lần, lại vô số lần được gấp lại chỉnh

t ề

“Ta đ ầu đ ọc m ỗi m ột phong thư của nàng vô số l ần, quen thuộc đ ến n ỗi có thể đ ọc thuộc toàn bộ.”

Tô Tư Ngưng im l ặng không nói gì.

Mai Văn Tuấn đ েম thư lấy ra toàn bộ, bên d ưới lộ ra m ột cu ối sách.

Tô Tư Ngưng cúi đ ầu “A” m ột tiếng, mặt lộ th ần sắc kinh hãi. Lúc tr ước nàng rời nhà hết sức vội vã, nóng lòng đ ến kinh thành, lúc tới nơi mới phát hiện nhật ký nàng viết từ nhỏ không thấy đ ầu. Lúc đ ó trong lòng nàng có chút ảo não, lại không thể về nhà tìm lại. Sau này Mai gia xảy ra biến, gia nghiệp bị niêm phong nên càng không thể về tìm, không nghĩ tới, sách này cư nhiên lại ở trong tay Mai Văn Tuấn.

Mai Văn Tuấn nhẹ nhàng nói: “Tư Ngưng, nàng cũng biết, không có m ột nam tử nào đ ọc qua những lời nàng viết trong này mà lại không đ ộng tâm với nàng.”

Tô Tư Ngưng không nói gì, yên l ặng c ần lấy sách, tiện tay gi ở đ ến trang cuối cùng, lại thấy nhi ều đ iểm đỏ s ậm ở trên thì hỏi, “Đ ây là cái gì?”

Mai Văn Tuấn cười nhẹ, “Thật có lỗi, lúc ta xem thì nh ịn không đ ược ói ra m ột búng máu, làm d ư sách của nàng.”

Ngữ khí của h ắn đ ạm mạc như vậy nhưng Tô Tư Ngưng lại như bị m ột quy ền, toàn thân run lên, cu ốn sách trong tay đ ột nhiên rơi xu ống đ ất.

Tô Tư Ngưng kinh ngạc nhìn Mai Văn Tuấn m ột lúc rồi mới cúi lưng, nh ặt sách lên, không tiếng đ ộng đi qua bên người h ắn. Th ẳng đ ến khi đã đi rất xa mới ng ừa mặt lên trời, gi ật mình thấy mình đã không khóc không ra tiếng.

Mai Văn Tuấn thấy nàng th ần sắc lúc vui lúc buồn, lúc thương lúc đau thì trong lòng cũng là m ột trận chua xót, bản năng muốn đ ổi theo nhưng lại nghe tiếp gọi liên tiếp: “Thiếu gia, thiếu gia.”

Mai Lương m ột bên kêu m ột bên đã chạy tới, “Thiếu gia, Thái Thú đ ại nhân tới, còn cung kính đi theo vài vị đ ại nhân, xem ra là quan không nhỏ.”

Mai Văn Tuấn lại nhíu mày, xoay người đi ra ti ền viện.

Tô Tư Ngưng cũng rất nhanh biết đ ược tin tức này. Nay Mai gia cũng coi như có uy tín danh dự, nàng là nữ tử, không tiện đi ra ti ền đ ường gặp khách nhưng trong lòng lại âm thầm ưu tư, không biết đã xảy ra chuyện gì, không khỏi ở phía sau b ối h ối lo lắng. Qua chừng nửa canh giờ, nàng thấy Mai Văn Tuấn mặt mang mỉm cười mà đ ến, cảm thấy hơi trấn đ ịnh lại hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Có ý chỉ, phái ta đi sứ Phù Dư quốc, hỗ trợ t ần hoàng đăng cơ.”

Tô Tư Ngưng ngần ra, “Chàng là võ tướng, làm sao có thể tuyển chàng làm sứ th ần chứ?”

“Bởi vì thê tử của ta và vị hoàng hậu mới sắc phong của Phù Dư quốc kia là tỷ muội a.”

Tô Tư Ngưng bật thốt lên nói: “Phượng Nghi!”

Mai Văn Tuấn mỉm cười gật đầu, “Tư Ngưng, sứ th ần theo lệ là không được mang theo người nhà nhưng nàng cùng hoàng hậu của Phù Dư tình nghĩa bất đ ồng, cho nên, Hoàng Thượng đặc biệt khai ân để nàng đi cùng.” Khoảnh khắc đó, Tô Tư Ngưng lệ nóng tràn mi, vô số chuyện cũ trào lên, thân mình một trận lay động, kinh hãi mừng rỡ hết sức, cơ h ồ đứng không được.

Mai Văn Tuấn tiến lên từng bước, đem nàng nhẹ nhàng đỡ lấy, động tác ôn nhu giống như nàng là nước, nhẹ chạm vào cũng tan ra.

Tô Tư Ngưng cũng quên không đẩy hấn ra, thuận thế ngã vào trong lòng hấn, khóc làm ướt áo hấn, “Ta còn tưởng rằng, kiếp này không bao giờ có thể gặp lại nàng ấy nữa.”

Mai Văn Tuấn cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lạng ôm nàng, dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp của hấn để sưởi ấm nàng, cho nàng chỗ dựa vững chắc trong ngực.

Việc chuẩn bị cho sứ đoàn rời bến dần dần được hoàn thành, Tô Tư Ngưng cùng Ngưng Hương cũng chuẩn bị hành trang thỏa đáng.

Nhưng Mai Văn Tuấn lại cảm thấy tâm th ần không yên, lần này đi thì cũng không biết khi nào mới về Trước khi rời bến hấn rất cục cững đi gặp người hấn sớm nên gặp, nhưng vì nỗi lòng vẫn phức tạp nên tránh gặp — Liễu Tương Nhi.

Lúc nhìn thấy hấn đến, Liễu Tương Nhi cũng không có giật mình, nàng chỉ mỉm cười đứng lên, mỉm cười nói: “Ta nghe nói chàng sắp đi sứ, cũng đoán mấy ngày nay chàng có thể sẽ tới.”

Nàng ta tr ần tĩnh và ôn nhu như vậy. Trải qua hoạn nạn, nàng từ một nữ tử thiên chân, luôn dựa vào người khác mà sinh tồn đã trong khoảng thời gian ngắn mà trưởng thành lên.

Mai Văn Tuấn dừng ở trước mặt nàng, nhất thời cũng không biết thế nào mới tốt.

“Tương Nhi, thực xin lỗi, ta thay lòng đổi dạ, bất quá, may mắn, nàng tựa h ồ cũng không thích ta.” Thật nực cười!

“Tương Nhi, chúng ta đều sai lầm rồi. Năm đó, ta là y vào nghĩa khí nên mới cứu nàng, nếu không phải cha mẹ dốc hết sức phản đối, nếu không phải bỗng nhiên việc hôn nhân với Tô gia áp xuống khiến ta liêu mạng phản kháng, không thể cùng nàng song túc song kê thì không được thì có lẽ, chúng ta có thể sớm phát hiện, chúng ta căn bản hiểu sai tình cảm của mình rồi. Tương Nhi, có lẽ nàng cũng trong lúc cấp bách, bên người chỉ có ta, lại chịu ơn của ta nên mới muốn lấy thân báo đáp, nhưng chưa từng có nghĩ lại liệu nàng có muốn thật sự muốn cùng ta đi hết đời này hay không?” Vô luận những phân tích này là lý tính hay không, có hợp lý hay không thì lúc này nói đến, cũng chỉ còn lại sự tàn nhẫn cùng vô tình .

Chương 20

“Tương Nhi, ta vì nàng mà chịu nhiều khổ như vậy nhưng nàng lại cùng nam nhân khác thông đồng. Ta thích nàng thật sự là ta bị mù, về sau nàng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.” Có lẽ lời này mới là thích hợp mà một nam nhân bình thường nên nói, lại có thể nói lý với mọi người. Nhưng thay lòng đổi dạ rõ ràng là chính mình, hấn làm sao lại đổ lỗi cho người khác được.

Trong lúc nhất thời, hấn lại chỉ có thể trăn mặc.

Liễu Tương Nhi mỉm cười, “Chàng đã đến rồi cũng tốt, nguyên bản ta còn nghĩ, nếu chàng không đến, ta sẽ nhờ người đi đưa thiệp cưới cho chàng.”

Mai Văn Tuấn thẫn sắc hơi động, “Thiệp cưới?”

“Đúng, một thương nhân họ Triệu luôn luôn hướng ta cầu thân. Ta nghĩ thật lâu, rốt cục đáp ứng rồi.” Nàng trả lời đạm mạc như vậy, lại bình thường và thản nhiên như vậy.

Mai Văn Tuấn trăn mặc một hồi, mới nhẹ nhàng nói: “Hấn đối đãi với nàng có tốt không?”

“Tốt lắm, hấn là người tốt. Hơn nữa, quê hấn không ở đây, tương lai ta sẽ rời khỏi đây, rời xa những lời đồn đãi, những chỉ trích, làm lại cuộc đời một lần nữa.”

Mai Văn Tuấn rũ mắt, thật lâu sau mới nói: “Là ta rất vô dụng, thủy chung không thể bảo hộ nàng, cho dù là hiện tại, ta cũng không có năng lực để nàng không phải chịu ánh mắt xem thường của người khác.”

Liễu Tương Nhi chỉ mỉm cười, “Chàng đã làm nhiều việc cho ta rồi, nhiều đến nỗi kiếp này ta cũng không thể trả hết. Về sau chàng hãy suy nghĩ cho tỷ tỷ nhiều một chút đi.”

Mai Văn Tuấn chua sót cười cười, chung quy nhịn không được nói, “Tương nhi, từ đầu tới đuôi, là ta phụ lòng.....”

Liễu Tương Nhi đột nhiên lớn tiếng đánh gãy lời hấn nói: “Thời gian không còn sớm, chàng nên về nhà đi, ta đã đáp ứng việc hôn nhân với Triệu quan nhân, nên nơi này không tiện lưu nam nhân.”

Mai Văn Tuấn chần chừ một chút, nhưng chung quy cũng không thể dừng lại. Nếu đã quyết tâm phụ nàng thì nếu còn chần chừ, nếu còn ôn nhu hay nói lời xin lỗi thì cũng chỉ là dối trá.

Hắn đứng lên, thật sâu nhìn Liễu Tương Nhi một lần, “Tương Nhi, là ta phụ nàng.” Hắn không hề chờ Liễu Tương Nhi trả lời mà xoay người rời đi.

Thế gian lấy đây ra chuyện hai bên cùng hoàn mỹ, không phụ người cũng không phụ mình chứ? Nếu không có khả năng cho Liễu Tương Nhi toàn bộ tình yêu, sự chân thành tuyệt đối thì chẳng bằng buông tay ra, gánh lấy ác danh nhưng để nàng có thể tìm được nhân duyên mới cho mình.

Hắn cũng có thể lưu Liễu Tương Nhi lại, tiếp tục chăm sóc nàng, trân trọng nàng, nhưng đối với một nữ tử thì nếu chỉ có ăn ngon mặc tốt là chưa đủ. Nếu không thể cho nàng thật tình, thì sự chiều cố đó cũng chỉ như một sự hãm hại tàn nhẫn.

Năm đó hắn cùng với nàng, đều còn trẻ, không hiểu được cái gì là thật tâm, đợi đến lúc hiểu được thì đều đã quá muộn.

Mai Văn Tuấn ngửa mặt lên trời thở dài, Tương Nhi, Tương Nhi, cuộc đời này ta quá có lỗi với nàng. Hắn thật tình mong Liễu Tương Nhi có thể có được năm tháng hạnh phúc bình yên, nếu không, vô luận là hắn, hay là Tô Tư Ngưng cũng sẽ không thể có được khoái hoạt chân chính.

Liễu Tương Nhi nước mắt rưng rưng nhìn thân ảnh đi xa của Mai Văn Tuấn. Có lẽ hắn thủy chung không thể biết được hắn đúng là mơ mơ màng màng không hiểu tình cảm nhưng nàng lại rất rõ ràng mà thích hắn. Nàng thích hắn đến chết đi sống lại, cũng vì hắn mà có thể nhịn đau gả cho một người khác.

Nàng biết, nàng vĩnh viễn sẽ không quên, rất nhiều rất nhiều năm trước có một nam hài mặt bần hờ hờ ở trên cây cao, dưới ánh mặt trời sáng lạn mà gọi tên nàng. Lúc đó nàng sợ tới mức khóc lớn lên, nam hài bị tiếng khóc của nàng làm sợ tới mức cũng ngã từ trên cây xuống, hắn ở bên người nàng, vừa nhảy vừa múa máy, luống cuống tay chân, mặt mày nhăn nhó để dỗ nàng.

Nàng vĩnh viễn nhớ rõ, chính mình lặng lẽ đem đồ ăn và đồ chơi phụ thân mang từ bên ngoài về, mà đến chính mình cũng không dám chơi, không dám ăn, vụng trộm đưa cho hắn.

Nàng vĩnh viễn không thể quên, lúc cha mẹ đầu qua đời, lúc nàng tuyệt vọng nhất thì hắn như thiên thần đến bên người nàng, dùng cánh tay cứng

rắn bảo hộ nàng, lớn tiếng nói: “Tương Nhi, ta sẽ chiêu cố nàng, ta sẽ không để nàng không nơi nương tựa.”

Có rất nhiều điếu nàng không thể quên, cho nên nàng muốn ở một khắc này ngóng nhìn bóng dáng hắn, đem hắn một lần cuối khắc vào trong lòng, coi như kỷ niệm quý giá nhất trong cuộc đời nàng. Nàng sẽ đặt nó ở nơi sâu nhất trong lòng, lại khóa chặt lại, từ nay về sau nàng sẽ không cho phép mình nhớ hay hoài niệm nữa.

Từ nay về sau, nàng muốn hết sức chuyên chú làm Triệu gia phu nhân, toàn tâm toàn ý, đối tượng phu của nàng trung thành, săn sóc, tuyệt đối, tuyệt đối, không thể lại tưởng niệm hắn.

Người chưa từng ra biển thì vĩnh viễn không thể tưởng tượng biển khơi lại hùng tráng rộng lớn như vậy. Người chưa từng ra biển thì vĩnh viễn sẽ không biết biển lớn lại cường đại khó lường như vậy.

Rời bến mới hai ngày mà Tô Tư Ngưng đã bị say tàu đến choáng váng, hỗn loạn. Cảnh trên biển nàng không xem được bao nhiêu thì người đã nằm liệt không dậy được.

Mà Ngưng Hương cũng chả khá hơn tiểu thư nhà mình bao nhiêu.

Mai Văn Tuấn cực nhọc cả ngày cả đêm canh giữ ở bên người Tô Tư Ngưng. Có những lúc hỗn loạn nàng còn phun đờ đờ người hắn, nhưng hắn chỉ bình tĩnh đổi quần áo rồi lại tiếp tục ở bên cạnh đút nàng uống nước, đấm lưng, ăn chút đồ ăn chua ngọt giúp giảm choáng váng.

Qua mấy ngày, Tô Tư Ngưng dần dần thích ứng sóng gió trên biển, nhưng vẫn không thể đứng dậy. Khi nàng thấy mắt Mai Văn Tuấn tràn đầy tơ máu thì trong lòng áy náy, thúc giục hắn đi nghỉ ngơi.

Mai Văn Tuấn chỉ mỉm cười nói, “Lúc đánh giặc, mấy ngày mấy đêm ta không hợp mắt đâu là chuyện thường, như này đã là gì, nàng đừng quá kinh ngạc.”

Tô Tư Ngưng nhẹ nhàng nhú mày, “Đánh giặc khổ như vậy sao?”

“Cũng không tính là khổ, bất quá, cũng có chút mạo hiểm.” Mai Văn Tuấn thấy Tô Tư Ngưng không thể đứng dậy, chỉ có thể buồn bực ở trong khoang thuyền thì liền kể chuyện xưa cho nàng giải buồn.

Vì thế, hắn bắt đầu giảng lại cho nàng nghe chuyện biển động phong ba, địch ta giao chiến trong gió mưa mù mịt. Hắn cũng kể chuyện chiến hữu sống chết bên nhau, chí khí ngất trời, dù chết không sợ, còn có nhiệt huyết nam nhân kích động trong lồng ngực.

Tô Tư Ngưng lặng lẽ lắng nghe, kìm lòng không được mà bị hấp dẫn,

mỗi khi nghe đến chỗ nguy hiểm thì đầu phát ra tiếng kêu sợ hãi nho nhỏ, có chút hoảng hốt muốn nắm chặt lấy cái gì, lại chẳng biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy tay hắn.

Nàng chú ý tới, trong câu chuyện hắn kể thì không nhắc nhiều đến bản thân mình. Trong chiến đấu khốc liệt đó hắn chỉ kể tóm lược một hai câu về mình thôi khiến nàng nhìn không được mà ngưng mắt nhìn hắn. Nhiều trận chiến như vậy, trên người hắn có phải vết thương chằng chịt hay không? Mỗi lúc có phải hắn đã phải chịu nhiều đau đớn vất vả hay không?

Nàng cùng hắn chưa bao giờ từng trải qua sinh hoạt vợ chồng nên không biết trên người hắn có bao nhiêu vết thương, cũng không dám suy nghĩ về vấn đề này, chỉ có ánh mắt là vẫn lưu luyến thật lâu trên người hắn.

Mai Văn Tuấn bị nàng nhìn như vậy thì liền thấy bất an, “Làm sao vậy, trên người ta có cái gì không đúng sao?”

Tô Tư Ngưng cười một cái, không dám hỏi trên người hắn có bao nhiêu miếng vết thương, nay có còn đau đớn hay không. Nàng chỉ không nhìn được nhẹ nhàng nắm tay hắn, sau đó, nàng bắt đầu kể rõ.

Không biết vì sao nàng lại muốn kể rõ, chỉ là vừa nói là không ngừng lại được.

Nàng bắt đầu nói với hắn về chuyện cũ của mình.

Nhớ rõ lúc ấy tuổi còn nhỏ, ở trong hoa viên của Tô gia, các tỷ muội đều đuổi bướm ngắm hoa, ở trong thư phòng đọc sách viết chữ, nếu gặp ngày đẹp trời thì mọi người cũng thích ở cùng một chỗ ngâm thơ, tán gẫu.

Lúc nhỏ đó các nàng còn không biết phân biệt cao thấp, không biết nhìn ấm lạnh, không hiểu tình đời, không hiểu nhân tính.

Dần dần lớn lên, dần dần biết nàng là một cô nhi không cha không mẹ không chỗ nào dựa vào, tuy nói là tiểu thư, nhưng hạ nhân cũng dám bày sắc mặt cho nàng xem, mà các tiểu thư khác phạm sai lầm lại phạt trên người nàng. Các tỷ muội khác phòng cùng với các huynh đệ và di nương phân chia các nhóm, tranh đấu đến khói lửa mù mịt.

Người duy nhất trong nhà vẫn duy trì tình cảm với nàng là đường tỷ Tô Phụng Nghi. Các nàng đều thích đọc sách, một người thích xem thi từ ca phú, một người khác lại thích đọc sách cổ kim. Một người thích gió nhẹ mây trắng, bầu trời trong xanh, một người kia lại thích xe cả nhà náo nhiệt, ngày ngày đấu đá.

Các nàng đều là cảm thán nói với nhau, đáng tiếc người không phải thân nam nhi nếu không có thể ra làm quan làm nên sự nghiệp. Người kia lại nói

người luôn không mang thù oán mà chỉ như ân, bị người khi dễ cũng không để ý, đáng tiếc là một nữ lưu, nếu không có thể thành thánh nhân lưu sử sách.

Những ngày vui vẻ luôn trôi qua vùn vụt, một đạo thánh chỉ hòa thân chỉ đổi lấy trọn đời chia lìa. Từ nay về sau bên người không có ai hiểu mình, không có người cùng thưởng thức hoa rơi, xem nắng chiều, không người cùng thi đấu thơ văn, tranh đánh đàn, thắp đèn.....

Thắp đèn khi hôn sự của nàng được định, khiến nàng đem tình cảm cô nương để trên người một nam tử chưa từng gặp.

Nàng kể rõ, mà hắn cũng lắng nghe.

Nàng cũng không biết, đem mọi thứ trong lòng, ở trong khoang thuyền bình lặng này kể ra lại là một chuyện khoái hoạt như thế. Hắn cũng không biết, cứ như vậy im lặng lắng nghe một người khác thổ lộ những kỷ niệm trong lòng lại hạnh phúc đến thế.

Cứ như vậy, không biết thời gian trôi qua bao lâu, không biết ngày lên trăng hạ thế nào thì đoàn người cũng tới Phù Dư quốc.

Tỷ muội gặp lại trên điện, nói không nên lời kinh ngạc. Hai nữ tử ôm nhau khóc rống lên mà hai nam nhân đều cảm thấy tâm cũng đau.

Sau đó hai người đến hậu cung ôn chuyện, tán gẫu riêng tư, cũng không để người khác bước vào. Đừng nói Mai Văn Tuấn không thể bước qua cửa vào mà cả bị quốc chủ Phù Dư quốc cao cao tại thượng kia cũng bị cấm cửa nhất ở ngoài.

Mấy ngày sau, Tô Tư Ngưng vẫn bị giữ lại trong cung, cùng Phù Dư hoàng hậu sớm chiều làm bạn. Mai Văn Tuấn lại bị vắng vẻ một bên. Ban đầu hắn có thể nhẫn nhưng sau đó đúng là gấp đến đứng ngửi không yên, một ngày chiều kiến hơn mười lần. Mỗi lúc như vậy hắn đều bị ngăn ngoài phòng kín cổng, nửa bước cũng không vào được. Mỗi buổi tối, nhìn tường thành cao vút, nếu không phải vì hòa khí hai nước thì hắn đã trốn vào trong cung rồi.

Nhưng dù sao thời gian gặp gỡ cũng ngắn ngủi, Phù Dư hoàng hậu cũng chẳng thể lưu sứ thần nước khác quá lâu, cuối cùng cũng đến ngày hai người phải rời xa.

Ngày đoàn sứ thần lên đường, Phù Dư hoàng hậu cầm tay đưa tiễn, đem Tô Tư Ngưng ở bên người, còn trượng phu như Mai Văn Tuấn chỉ có thể hai mắt bốc hỏa, vì lễ nghi, pháp quy mà phải đứng ở mãi tận đằng xa.

Chương 21

Tô Phượng Nghi từ xa nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Mai Văn Tuấn thì bất giác buồn cười, “Mấy ngày nay, ta cố ý đem hai người tách ra, quả là khiến hấn biến thành kiến bò trên chảo nóng.”

Tô Tư Ngưng không đáp lời, cũng không quay đầu nhìn Mai Văn Tuấn. Tô Phượng Nghi cười nhẹ, không chút để ý nói: “Hôm qua ta triệu kiến hấn nói muốn lưu người lại cùng ta làm bạn.”

Tô Tư Ngưng cúi đầu “A” một tiếng.

“Hấn gặp đến độ chỉ kém không xông lên cùng ta liều mạng. Ta đem hấn mắng đến thông suốt, nói hấn đối đãi người không tốt, nếu người vui vẻ thì tốt nếu không thì ta liền liền viết tấu chương, bẩm báo lên phụ hoàng nói sứ thần vô lễ với ta, quốc chủ vô cùng tức giận, bang giao giữa hai nước chỉ sợ không giữ được.”

Tô Tư Ngưng chán nản nói: “Người như thế nào có thể ra chủ ý xấu xa như vậy, đó không phải là muốn mạng của hấn sao? Đang êm đẹp mà người lại đem việc này ra dọa người.”

Tô Phượng Nghi cười, “Ta là xả giận cho người, thế mà người còn mất hứng.”

Tô Tư Ngưng giận, trừng nàng liếc mắt một cái, cũng không nói gì.

Tô Phượng Nghi cười nói: “Hấn là người kiên cường, tình nguyện bị oan trở về có thể bị chém đầu cũng không đem người lưu lại. Có thể thấy được hấn đối đãi với người là thật tình.”

Tô Tư Ngưng cười lạnh một tiếng, “Phải không?”

Tô Phượng Nghi nhẹ nhàng thở dài, “Mới trước đây, người khác cho dù bạc đãi người thế nào thì người cũng không để ở trong lòng cơ mà.”

Tô Tư Ngưng thản nhiên nói: “Những người đó, không phải trượng phu của ta. Những người đó, không phải Mai Văn Tuấn.”

Tô Phượng Nghi ôn nhu khuyên nhủ: “Không bao lâu trước chúng ta thấy người nhà đấu đá với nhau còn buồn cười, nhưng chúng ta cũng chẳng thể kéo bản thân ra khỏi những chuyện đó, vô dục vô cầu được. Con người đôi

khi không thể yêu cầu quá nhiều, nếu không sẽ chỉ tự rước phiền não thôi.” Đôi mắt Tô Tư Ngưng sáng như nước, ngó nhìn nàng, “Người chỉ biết khuyên ta, vì sao chính mình vẫn tự chuốc lấy phiền não, không thể thoải mái? Người có phải hay không cũng yêu cầu quá nhiều?”

Tô Phượng Nghi nghẹn lời, im lặng thật lâu rồi cuối cùng thở dài, “Thôi, mọi người đều có duyên phận riêng, chúng ta tự biết trân trọng vậy.”

Tô Tư Ngưng cũng bị nỗi buồn ly biệt chiếm cứ nên chỉ nhẹ nhàng thở dài, một lát sau mới hỏi: “Lúc này đây trở về, người có muốn nhắn gì với nhị thúc và nhị thẩm không? Có cần ta phái người chiếu cố nhiều hơn không?”

“Không cần.”

“Cái gì?”

Tô Phượng Nghi cười nói: “Năm đó Tô gia bị xử tội, vì ta là công chúa nên cha mẹ chỉ bị xử nhẹ. Nay ta đã là hoàng hậu một nước, vị phụ hoàng ta chưa từng gặp một lần kia tất nhiên sẽ phải cho ta mặt mũi. Ta tin rất nhanh cha sẽ được xá tội trở về, lại được phong một chức quan nhàn tản nào đó, hưởng thụ phú quý. Người yên tâm, nếu có rảnh thì.....” Ánh mắt nàng nhìn ra xa, thấy Mai Văn Tuấn đang gấp đến độ thiếu chút vò đầu bứt tai thì cười trộm một tiếng, “Lo cho chính mình đi.”

Tô Tư Ngưng vừa tức vừa vội, vừa then vừa giận, phun ra một câu không thêm quan tâm với nàng.

Phù Dư hoàng hậu không dừng lại ở cửa cung mà tiến tới tận bến tàu. Phù Dư quốc chủ, cũng không có ý ngăn cản chuyện này. Đối với vị thế tử luôn làm trái đủ loại lễ pháp cũng như không hợp phong phạm hành vi của quốc mẫu này thì vị quân chủ cao cao tại thượng đó luôn dùng một ánh mắt thâm tình cùng thương tiếc mà nhìn. Hẳn cứ để cho nàng làm, tuyệt không can thiệp.

Ngay cả khi đã lên thuyền thì hai người các nàng vẫn lệ lửng lơ. Tô Tư Ngưng vẫn đứng ở đầu thuyền, nàng dựa vào lan can nhìn về thân nhân cốt nhục mà có khi cả đời này sẽ phải chia lìa.

Thẳng đến khi thân ảnh người nọ xa đến không thể nhìn rõ thì nước mắt của nàng mới không tiếng động rơi xuống biển xanh.

Có một cánh tay ấm áp ôm lấy nàng từ phía sau, giọng nói ôn nhu ở bên tai nàng nói: “Muốn khóc, liền khóc đi.”

Vì thế, nàng khóc rống lên, rúc trong lòng hắn, khóc ra hết những bi thương, luyến tiếc và ủy khuất.

Chưa bao giờ nàng biết mình lại cần một bả vai để dựa vào mà khóc như

thế. Hóa ra nàng cũng khát vọng có một lòng ngực để nàng có thể trốn vào đó, dù nàng qua năm tháng vô tận phía trước.

Chưa bao giờ nàng biết, hóa ra cánh tay hấn lại hữu lực như vậy, vòm ngực của hấn lại ấm áp đến thế.

Tuấn, Văn Tuấn.....

Lúc đoàn sứ thần vào kinh diện thánh, Mai Văn Tuấn cùng Tô Tư Ngưng lại chỉ nhớ tới trong nhà. Lúc về đến thành, bá quan cùng nhân dân cả thành đều ra đón. Mai gia cũng mở tiệc, khách khứa tới lui không ngừng. Chính là có một vị cố nhân đã đi mất không quay về nữa.

Trong Thủy Nguyệt am không còn bóng dáng Liễu Tương Nhi nữa, nàng ấy chỉ để lại một phong thư nói nàng đã thành thân, và cùng trượng phu rời đi. Nàng không biết sẽ đến nơi nào, cái nàng để lại chỉ có mong ước chân thành dành cho hai người.

Xem xong thư, Mai Văn Tuấn cùng Tô Tư Ngưng đều trăn trăn thật lâu. Thật lâu thật lâu sau, Tô Tư Ngưng mới nói: “Tương Nhi ở Thủy Nguyệt am đã làm một việc rất tốt. Nàng đem những đứa nhỏ nhà nghèo không có tiền đọc sách tập hợp lại, dạy chúng học chữ. Nay Tương Nhi đi rồi, ta muốn thay thế nàng dạy bọn nhỏ.”

Ánh mắt Mai Văn Tuấn hơi hơi động. Muốn dạy bọn nhỏ học thì chỉ cần tìm một trường, làm sao lại để Mai gia thiếu phu nhân tự mình xuất đầu lộ diện chứ? Nàng chính là muốn tránh mặt hấn không muốn ngày ngày ở nhà đối mặt với hấn thì đúng hơn.

Hấn cười một cái, gạt đầu, “Đây là chuyện tốt, nàng muốn thì làm đi.”

Tô Tư Ngưng không nghĩ đến hấn sẽ nói thế, bất giác ngần ngại nói: “Cha mẹ yêu thương ta nên chắc sẽ ngăn cản. Nhưng Mai gia cũng là gia đình bề thế, nếu ta ngày ngày dạy một đám trẻ học, trong đó có nam có nữ thì chỉ sợ sẽ có chút không hay.”

“Nàng chỉ cần làm việc mình thích là được, những lời nhàn thoại này thì không cần để ý tới. Nếu có người nói đi đâu gì ác ý với nàng thì ta đâu sẽ có biện pháp đến đối phó.” Mai Văn Tuấn hơi hơi nhướn mày, trong phút chốc, dường như có kiếm khí bốc lên.

Tô Tư Ngưng thật sâu liếc hấn một cái, không thêm nhắc lại. Nam tử này cứ như vậy mà dung túng nàng, để nàng làm chuyện không hợp lẽ pháp, để nàng dùng phương thức của mình mà đẩy hấn ra xa. Mà hấn, chỉ yên lặng dùng sức của mình để che chở, tạo cho nàng một khoảng trời tự do.

Tô Tư Ngưng ở bên ngoài Thủy Nguyệt am, chọn một nơi dựng máy

phòng học, thật sự bắt đầu dạy bọn nhỏ đọc sách biết chữ. Nhìn những gương mặt trẻ em vô tư, ánh mắt sáng ngời, lại nghe tiếng đọc sách lanh lảnh vang lên, bao nhiêu ưu phiền lo lắng, đầu theo gió mà đi.

Mấy ngày sau, ở đối diện lớp học của nàng, có người tới đóng cọc gỗ, dùng đá lớn san bằng một khoảnh đất, ở trong đó làm bao cát, tạ đá, kiếm gỗ, đao gỗ.

Tô Tư Ngưng giật mình ra khỏi phòng, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nàng chỉ thấy Mai Văn Tuấn đang trông coi mọi người làm việc, thấy nàng đi ra thì cười dài quay đầu tiếp đón.

Tô Tư Ngưng ngăn người hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

“Không có gì, ta cảm thấy bọn nhỏ học văn biết chữ là chuyện tốt, nhưng cũng nên cường thân kiện thể, học tập võ công mới tốt. Nàng dạy tui nhỏ biết chữ còn ta sẽ dạy tui nó luyện võ.”

Tô Tư Ngưng cứng họng, “Chàng, chàng, chàng là tướng quân, còn có quân vụ, sao có thể không làm việc đàng hoàng, mà lại.....”

Mai Văn Tuấn mỉm cười nói: “Biên cương đã bình định, chư quốc trên biển cũng đều hướng Trung Nguyên xưng thần, Mấy năm nay chắc sẽ không có hải chiến. Nếu ở trong quân lấy không bổng lộc triêu đình còn không bằng ở đây làm chút chuyện có ý nghĩa, giúp đỡ những người này. Biết đâu trong này lại có vài đứa nhỏ sau này sẽ là nhân tài vì quốc gia xuất lực.”

Tô Tư Ngưng kinh ngạc nhìn hắn, muốn mắng hắn điên cuồng hờn háo, muốn mắng hắn làm xằng làm bậy, muốn một tát đánh tỉnh cái kẻ đem tiền đồ quan tước này ra làm trò đùa. Nhưng cuối cùng nàng chỉ có thể quay đầu, trốn vào trong lớp học.

Vì thế, ở mảnh đất nhỏ ngoài ngoài ô, dần dần có vô số đứa nhỏ tụ tập. Mỗi ngày tiếng đọc sách lang lảnh, cùng tiếng hô khi luyện võ, liên tiếp vang lên. Bọn nhỏ thực tự nhiên phân làm hai nhóm, thay phiên nhau học ở hai nơi.

Nàng ở trong phòng, dạy mọi người chấp bút viết chữ. Hắn ở bên ngoài chỉ điểm bọn nhỏ về quyên cước bộ pháp. Nàng chưa bao giờ đi ra nói chuyện với hắn nhưng hắn cũng chẳng đi quấy rầy nàng.

Chỉ là đôi khi, lúc bọn nhỏ cúi đầu viết chữ, nàng sẽ nhẹ nhàng buông sách trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bộ dáng nam tử kia dạy bọn một từng chiêu, từng thức. Sau đó, lúc hắn cảm ứng được ánh mắt nàng, quay đầu trông lại thì nàng lại lập tức cúi đầu đọc sách, làm bộ cái gì cũng không có

làm.

Đôi khi, hấn sẽ nhân lúc bọn nhỏ tự do luyện tập, lảng lạng từ cửa sổ chăm chú nhìn nàng dạy bọn nhỏ đọc sách, bộ dáng ôn nhu văn tĩnh. Sau đó, lúc nàng nhìn lại thì hấn càng thêm thâm tình chăm chú nhìn nàng, thẳng đến khi mặt nàng đỏ lên, chân tay luống cuống chuyển ánh mắt sang chỗ khác. Thời gian cứ như vậy trôi qua như nước.

“Sao lại thế này?” Tô Tư Ngưng cứng họng. Nàng mới ra ngoài dạy học buổi sáng mà sao tối về nhà đã thay đổi.

Trước cửa Mai phủ, bày đầy bàn tiệc, mọi người đi đường đâu có thể tự nhiên ngẩng xuống ăn uống. Cách thật xa, chợt nghe tiếng chiêng trống đình tai nhức óc. Cao cao còn có sân khấu kịch, mà tám phương, bốn hướng mọi người đâu tụ tập tới Mai phủ.

Tô Tư Ngưng không thể tin được vào hai mắt của mình, “Này là rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Một giọng nói ôn nhu vang lên bên tai nàng: “Tư Ngưng, nàng quên hôm nay là sinh nhật nàng ư?”

Tô Tư Ngưng kinh ngạc quay đầu, Mai Văn Tuấn đang mỉm cười nhìn nàng.

Nàng ngạc nhiên nói: “Chàng điên rồi, sao lại làm lớn, xa hoa như thế, chàng.....”

Mai Văn Tuấn nhẹ nhàng nói: “Ta biết, nàng muốn trong ngày sinh nhật có người tri kỷ ở bên cạnh, mà ta chỉ là kẻ thất phu không dám xưng là tri kỷ của nàng. Ta cũng không hiểu nhiều lắm những chuyện văn nhã, cái ta có thể làm chỉ có những việc này. Ta chỉ là muốn cho nàng một sinh nhật náo nhiệt một chút, cũng muốn nói cho mọi người, hôm nay là sinh nhật của phu nhân của ta. Kể cả có bị người ta chê là nông cạn thì cũng chẳng có vấn đề gì!”

Hấn bỗng nhiên có chút không chế không được tiến đến từng bước, nâng tay ôm lấy vai nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào nơi sâu nhất trong lòng nàng, “Tư Ngưng, ta chính là kẻ điên như vậy, muốn khoe khoang hồ nháo một phen. Tư Ngưng, ta chỉ là muốn cho nàng một sinh nhật nông cạn nhưng náo nhiệt. Tư Ngưng, ta.....” Hấn đột nhiên nói không được, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy đau là chua xót.

Thật lâu thật lâu trước kia, cũng ngày này, Tô gia có vị chủ tử vì tiểu thiếp của mình mà tổ chức một buổi sinh nhật oanh động, còn mời cả gánh hát, bày tiệc vô số, nhưng lại chẳng ai nhớ rõ Tô gia cũng có một vị tiểu thư,

mà ngày đó cũng là sinh nhật nàng. Nàng chỉ có thể ở dưới cây hoa đào, lấy trà làm rượu, tự kính tự hạ.

Chương 22

Như vậy phong nhã, như vậy tình thú nhưng lại làm cho hắn chua xót trong lòng. Hắn nên vì nàng mở tiệc bốn phía. Hắn muốn cả thành đều biết, hắn muốn làm một kẻ thất phu nông cạn. Hắn muốn ngày sinh nhật này của nàng mà làm đến trong nhà náo nhiệt, mãi không ngừng.

Tô Tư Ngưng chậm rãi quay đầu, nhìn về phía sân khấu kịch cao cao ở kia, nghe được kia vô số tiếng cười hoan hô, sau đó, ánh mắt chậm rãi mờ đi. Thật lâu thật lâu trước kia, vị tiểu cô nương thích ngâm thơ, ngắm gió đợi trăng kia chỉ có thể tự mỉm cười dưới tàng cây hoa đào. vì sinh nhật của chính mình, nghe tiếng kịch từ xa xa, trong lòng luôn mong đợi có một người có thể vì nàng mở một buổi tiệc long trọng như vậy. Nàng tự cho là mình không có cái gì mong gì, cũng không thực thích nghe kịch, càng không muốn cùng khách khứa nói cười, nhưng trong lòng vẫn mang một nguyện vọng hư vinh như thế.

“Tiên sinh, tiên sinh.” Giọng nói thanh thúy vang lên, khiến Tô Tư Ngưng bừng tỉnh từ trong hồi tưởng.

Bọn nhỏ trong lớp học không biết từ chỗ nào đi ra, vây lại đây, đem Tô Tư Ngưng vây quanh ở giữa.

“Tiên sinh, nương ta để giành trứng gà cả tháng để ta mang tới tặng cho tiên sinh nhân ngày sinh nhật đó.”

“Tiên sinh, cha ta để ta ôm gà mình tự nuôi tới đây.”

“Tiên sinh, đây là ta nương ba thức ba đêm làm gì ấy cho ngài đó.”

“Tiên sinh, chúng ta mỗi người đều viết bảng chữ mẫu chúc thọ cho ngài, tiên sinh muốn xem sao?”

Bọn nhỏ như đang hiến vật quý, người một lời, ta nhất ngữ, nói đến không ngừng.

Tô Tư Ngưng ngẩn ngơ xồm xuống, vuốt ve đầu bọn nhỏ, mỉm cười, sau đó là rơi lệ.

“Tiên sinh, sao ngài lại khóc?” Bọn nhỏ kinh hoảng đứng lên.

Tô Tư Ngưng vội cười nói: “Là cát bụi bay vào mắt ta.”

“Thiếu phu nhân ở nơi nào!” Những khách khứa đang nghe kịch, hoặc ăn uống cũng đã nhìn thấy Tô Tư Ngưng đứng ở xa.

Theo sau tiếng gọi này, một đám người như thủy triêu kéo đến đây.

“Chúc mừng chúc mừng.....”

“Thiếu phu nhân.....”

Tô Tư Ngưng tái mặt lại, suýt thì chạy mất dép.

Chợt nghe tiếng ai đó gọi liên tiếp: “Tư Ngưng.....”

Theo tiếng gọi, người nhà Mai gia, tách dòng người, che chở một đôi lão niên vợ chồng hướng nàng đi tới.

Tô Tư Ngưng chấn động toàn thân, đi qua đón, “Nhị thúc, nhị thẩm.”

Tô phu nhân cầm tay nàng, “Đứa nhỏ, chúng ta ngày đuổi đêm đuổi, cũng tới được đây.”

Tô Hài gia cũng mỉm cười ngóng nhìn chắt nữ mình trước đây không quan tâm này, trong mắt chứa đầy tình cảm.

Tô Tư Ngưng cả kinh nói: “Nhị thúc, nhị thẩm, kính thành đường xa, như thế nào mà hai người lại lặn lội tới tận đây?”

“Từ lúc Hoàng Thượng khai ân, thả Nhị thúc cháu còn phong làm Hài gia, mọi thứ đều đầy đủ, hai chúng ta ở nhà cũng vô cùng thanh nhàn. Mai Văn Tuấn phái người đến đưa tin, mời chúng ta tới tham gia tiệc sinh nhật của cháu liễn làm chúng ta vui mừng hồng rỗi. Cuối cùng chúng ta cũng có thể gặp lại thân nhân cốt nhục.” Tô phu nhân cười dài nói xong, lại hết nhìn đông tới nhìn tây, “Văn Tuấn đâu? Như thế nào không lại đây?”

Mai Văn Tuấn vội vàng hành lễ. Tô phu nhân cười dài liên tục gật đầu, vẻ mặt đầu là biểu tình mẹ vợ vừa lòng con rể.

“Lão gia, ngài cả đời hồ đồ phạm không ít việc, nhưng chọn cho Tư Ngưng vị phu quân này đúng là quá tốt.”

Tô lão gia vuốt râu mỉm cười, sau khi chịu tội, gặp biết bao khổ sở, nhìn thấu tình người biến ảo, lòng người dễ thay đổi, ông mới biết trên thế gian này cái gì cái gì mới là tối trân quý khó cầu nhất. Cho nên người từng là quyên thân hiền hách này giờ đây nhìn một đôi giai nhân trước mắt thì thấy vô cùng mỹ mãn.

Hai vị trưởng bối đầu nhìn khiến Tô Tư Ngưng thấy người đổ mồ hôi lạnh, trong lòng co quắp bất an.

Nhưng Mai Văn Tuấn vẫn cười nói: “Thúc thẩm mau ngồi vào vị trí, cha mẹ cháu đang ở bên trong sốt ruột chờ rỗi.”

Một câu này giải vây cho nàng. Mấy người cũng cùng nhau đi vào.

Trong nhà tự nhiên vẫn là yến hội không dứt, khúc nhạc không ngừng. Bốn vị lão nhân, thân gia đến, thân gia đi, một mảnh hoà thuận vui vẻ, người người dùng ánh mắt vui mừng nhìn Mai Văn Tuấn cùng Tô Tư Ngưng. Tô Tư Ngưng âm thầm thở m ò h ôi như mưa. Sau khi tiệc tan, cả người nàng đều nhũn ra.

Mai Văn Tuấn tiến vài vị trưởng bối đi nghỉ r ồi lại tiến khách, lúc trở về phòng nhìn thấy Tô Tư Ngưng mệt m ỏi ng ồi phịch ở trên giường thì bất giác có chút đau lòng, “Là ta suy nghĩ không đủ chu đáo, vốn là muốn cho người vui mừng, nhưng lại khiến nàng mệt như thế.”

Tô Tư Ngưng không có trả lời.

Mai Văn Tuấn đối với sự tr ần m ặc của nàng cũng tập m ãi thành thói quen, kh ẽ thở dài một cái. Bên ngoài tiệc rượu tan hết, còn có tàn cục phải thu thập, h ắn xoay người li ền muốn ra khỏi phòng, phía sau lại truy ền đến một tiếng nói nhẹ đến m ơ h ồ không nghe thấy được.

“Cám ơn.”

Mai Văn Tuấn ng ẩn ra, không dám tin tưởng vào tai chính mình. Đây là lời đẹp nhất h ắn nghe được hôm đó.

“Ta hôm nay rất hạnh phúc, thật sự.”

Mai Văn Tuấn mỉm cười, đi nhanh ra cửa, bước chân nhẹ nhàng hơn bao giờ hết. Cả đêm, người nhà Mai phủ đ ều có thể nhìn thấy thiếu gia nhà họ m ặc kệ là đang làm gì đ ều mỉm cười, tự chìm đắm trong tâm trạng của chính mình mà chẳng thèm đ ể ý đến ai hết.

Tô Tư Ngưng kiệt sức nằm ở trên giường, thân thể rất mệt m ỏi, tinh th ần rất kh ản trương, nhưng lại vô cùng khoái hoạt.

Nàng chung quy cũng là người thô tục, nàng th à là bận rộn chân không ngừng chuyển nhưng nghe được tiếng cười, lại được các trưởng bối l ải nh ại không ngừng bên tai, còn hơn phải một mình tự trải qua sinh nhật.

Nàng chính là một nữ nhân chỉ vì như thế mà có thể vui mừng rơi lệ.

Nàng nhắm mắt lại, trong lòng thật yên tĩnh. Nàng biết, thời gian dài như vậy tới nay, Mai Văn Tuấn bỏ qua vinh quang và trọng trách mà cùng nàng dạy bọn nhỏ là khó cỡ nào.

Nàng biết chuyện nàng cùng h ắn không cùng giường hàng đêm, trong phòng cũng có thêm một bộ chăn đệm sẽ không thể giấu được lâu. Nhưng bà bà không đến tìm nàng tâm sự, công công cũng không tìm cơ hội trước mặt mình m ắng Mai Văn Tuấn, trong nhà cũng không có một chút lời ra tiếng vào nào. Tất cả là vì h ắn đã mất nhi ều công sức đ ể giải quyết. H ắn

dùng phương pháp của mình, đem toàn bộ áp lực nàng phải chịu đem đi. Nàng biết Mai Văn Tuấn có quen biết với không ít thiếu niên công tử, tướng lĩnh trong quân, phần lớn cũng đều đã có thể thất nhưng vẫn làm việc bậy bạ, rủ rê hắn tới nơi yên hoa, hoặc xem mỹ nhân nhưng hắn đều cự tuyệt. Cho dù bị cười là sợ lão bà, hắn cũng chẳng để ý. Dần dần bên ngoài có lời đồn Mai thiếu gia sợ vợ, nhưng hắn chẳng những không khó chịu mà còn nhân lúc không có ai ở trước mặt nàng nói lời nhàn thoai cho nàng biết.

Hắn luôn như vậy không tiếng động ở sau lưng vì nàng làm hết thảy, lại cũng không nói cho nàng. Mai Văn Tuấn, vì sao, chàng lại có thể ôn nhu như vậy, làm cho ta muốn đẩy chàng đi cũng lực bất tòng tâm?

Không biết đã canh mấy, cửa phòng mới bị cẩn thận đẩy ra. Mai Văn Tuấn nhẹ tay nhẹ chân tiến vào, tận lực lặng yên không một tiếng động nằm xuống nghỉ ngơi.

Tô Tư Ngưng vẫn chìm trong suy nghĩ lúc này mới trợn mắt trong bóng đêm cố gắng nhìn xung quanh, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh cao lớn của hắn ở trước giường của nàng nằm xuống.

Sau đó, nàng không hiểu sao cũng mỉm cười. Nhắm mắt lại, trong lòng nàng bỗng nhiên yên tĩnh xuống, trong tiếng hít thở của hắn, nàng thấy một sự yên tâm chưa từng thấy, sau đó lại nặng nề tiếp đi.

Ba năm sau, vào sáng sớm, bên trong Mai phủ.

“Sinh, sinh, sinh! Là một tiểu tử béo mập!” Bà đỡ hét vang một câu.

Nam tử vừa mới làm cha vội vàng hét vang theo: “Ta làm cha, ta làm cha!”

Hắn giống như điên rồi, ở bên ngoài phòng chạy tới chạy lui.

Mai Văn Tuấn vừa vui mừng, lại vừa hâm mộ trừng mắt nhìn Mai Lương,

“Được rồi, được rồi, biết người làm cha rồi, không cần chiêu cáo toàn thành đâu.”

Mai Lương cư nhiên cao hứng đến ngay cả lời của chủ tử cũng không nghe thấy mà vẫn tiếp tục la to: “Ta làm cha, ta có con rồi!”

Mai Văn Tuấn thực bụng bức hướng lên trời ném cho hắn cái ánh mắt xem thường, thở dài, ánh mắt lại ôn nhu nhìn về phía phòng sinh.

Trong phòng sinh, Tô Tư Ngưng đang ở bên cạnh Ngưng Hương, đem đứa nhỏ phấn nộn cho nàng xem, “Xem này, con của người thật đáng yêu.”

Ngưng Hương cũng không nhịn được tươi cười, đưa tay đùa đứa nhỏ, miệng lại nói: “Tiểu thư, em cũng có con rồi, người vẫn không định

Tô Tư Ngưng nhướn mày, “Ngày vui mà người còn có tâm tình giáo huấn

ta.”

Ngung Hương nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, mặc kệ cô gia trước kia có bao nhiêu không phải, ba năm này hẳn làm những gì chúng ta đều xem ở trong mắt. Nói gì đi nữa, cho dù người không tha thứ cho cô gia thì cũng nên nghĩ đến hương khói của Mai gia a! Người cũng biết rằng có người đã khuyên cô gia nạp thiệp rồi đó?”

Tô Tư Ngung cười lạnh, nhíu mày, “Đúng là làm việc tốt.”

Ngung Hương mỉm cười, không đi so đo sự buồn bực chạnh chua trong giọng của nàng, chỉ ôn nhu nói: “Bất quá, cô gia nghe người ta khuyên hẳn nạp thiệp liền đuổi người đó đi, còn phân phó hạ nhân, về sau nếu người nọ lại đến thì bảo hẳn không ở nhà, tuyệt không đón tiếp.”

Tô Tư Ngung cười nói: “Người làm sao mà lại biết rõ thế?”

“Lúc ấy Mai Lương đi theo cô gia, em làm sao mà không rõ ràng chứ? Cô gia lúc đó đã nói người đợi hẳn lâu như vậy, hẳn lại từng phụ người nên nếu bây giờ nạp thiệp thì quả thật không phải là người.”

Tô Tư Ngung “Hừ” một tiếng, “Hẳn nếu thực nạp thiệp, ta cũng nhẹ nhàng.”

Ngung Hương nhìn trộm nàng, lại thật sự nhìn không ra vị tiểu thư này trong lòng đang nghĩ cái gì. Nàng nghĩ nghĩ, đang muốn khuyên nữa thì ngoài cửa vang lên tiếng kêu của Mai Văn Tuấn.

“Tư Ngung, Tư Ngung, nàng mau đến xem, người gác cổng vừa đưa tới thư Tương Nhi tự tay viết.”

Tô Tư Ngung lập tức đứng lên, vội đem đĩa nhỏ giao cho Ngung Hương, chính mình thì bước nhanh ra cửa.

Mai Văn Tuấn vô cùng chào đón, đem một phong thư đã mở ra đưa đến tay nàng. Tô Tư Ngung đang nhìn thư thì hẳn đã ở bên cạnh kể hết nội dung trong thư.

“Vợ chồng họ vài năm nay đã đi khắp thiên hạ, nơi nơi buôn bán, tiền kiếm được rất nhiều, cũng coi như đã đi khắp non sông, có được nhiều hiểu biết, trí tuệ cũng mở mang rất nhiều. Nàng nói nàng có thai, kiến thức của nàng tốt, sau khi đưa trẻ ra đời liền để cho nàng đặt giúp cái tên.”

Tô Tư Ngung một bên xem thư một bên liên tục gật đầu, trong mắt đều là biểu cảm vui mừng, “Bút tích trong thư vô cùng khoáng đạt vui sướng, có thể thấy được người hạ bút không có chút do dự, mà nội dung trong thư cũng không phải là những đi đầu vui mừng miễn cưỡng.”

Mai Văn Tuấn cũng như gỡ được viên gạch vắn đè nặng trong lòng bấy

lâu, “Nàng còn nói, muốn đến thăm chúng ta.”

“Phải.” Tô Tư Ngưng vui sướng nói, “Nàng có thể chủ động tới gặp chúng ta, có thể thấy được trong lòng nàng đã thả nhiên vô tư, không còn lo lắng.”

Hai người nhìn nhau cười, đúng là nói không nên lời tâm ý tương thông, nói không nên lời vui mừng khoái hoạt.

Qua một hồi lâu, Tô Tư Ngưng bỗng nhiên phát giác bốn phía một mảnh yên tĩnh, giật mình xem lại mới thấy mọi người đang ăn mừng Mai Lương được làm cha mà tụ lại đây nhưng tất cả đều tĩnh nhìn chính mình. Trên mặt nàng đột nhiên đỏ lên, liền chạy mất.

Mai Văn Tuấn cười cười, theo đi qua.

Bọn hạ nhân cười trộm với nhau. Xem ra không bao lâu nữa sẽ có một nam nhân khác được làm cha.

Kết thúc

“Tư Ngưng, Tư Ngưng, Tư Ngưng.” Mai Văn Tuấn ôn nhu bình tĩnh đuổi theo.

Tô Tư Ngưng lại một mạch chạy như bay, tuyệt không dừng bước, hướng trở về trong phòng, muốn đưa tay đóng cửa.

Mai Văn Tuấn đứng lúc đem cửa chặn lại, lách người đi vào.

Tô Tư Ngưng cũng không quay đầu lại, ng ồi vào trước bàn, nhìn cửa sổ, nhìn bàn, nhìn bức tường, nhất định không chịu nhìn hắn, nhưng lại không cách nào không nghe giọng nói của hắn.

“Tư Ngưng, cho tới nay, ta đều có rất nhiều nguyện vọng, nhưng một ngày Tương Nhi còn chưa thể khoái hoạt bình yên, thì lòng ta một ngày còn chưa yên. Ta cũng hiểu được, ta không có tư cách đưa ra nguyện vọng gì.”

Tô Tư Ngưng không nói lời nào, cố chấp không chịu quay đầu.

“Tư Ngưng, ta nghĩ muốn mặc xiêm y, đi giày nàng làm. Ta muốn ăn đồ nàng tự tay nấu. Lúc ta múa kiếm, nàng có thể vẽ ta trên giấy, rồi đợi ta có thể học được ngâm gió đợi trăng thì nàng có thể ở bên cạnh chỉ điểm, làm bạn với ta. Ta muốn.....”

Tô Tư Ngưng mười ngón bất an nắm chặt một chỗ, làm sao có người lại có thể có giọng nói ôn nhu đến thế chứ? Giống gió nhẹ phất qua hai gò má, giống gió xuân thổi qua nội tâm, làm cho người ta không làm sao cất lời cự tuyệt được.

“Tư Ngưng, ta muốn..... Giống Mai Lương, có đứa nhỏ của mình, muốn

cùng nàng có chung cốt nhục!”

Tô Tư Ngưng cắn răng, sau một lúc lâu mới nói: “Chàng có thể nạp thiếp.”

“Nàng biết ta sẽ không làm thế.”

“Thời gian trôi qua, nếu chàng không có con thì cha mẹ cũng sẽ không bỏ qua.”

“Trước hôm nàng bắt đầu dạy bọn trẻ, đã có bà mỗi tối cửa tìm cha mẹ nói đến việc này, mẹ lúc đó đã cho người dùng gậy đuổi bà ta ra.”

“Mai Văn Tuấn, chàng.....”

“Tư Ngưng, nếu thê tử của ta không phải nàng thì ta tình tình nguyện chung thân không cưới. Nếu hài tử của ta không khỏi do nàng sinh thì ta tình nguyện để cho huyết mạch đoạn ở đây.” Lời nói của hắn bình thản, lại chứa quyết tâm không thể nói ra.

Tô Tư Ngưng không biết là giận hay là chán nản, “Chàng làm sao có thể bỏ mặc huyết mạch của gia tộc chứ, làm sao có thể không để trong lòng mà nghĩ ngợi chứ?!”

Mai Văn Tuấn cười khở một tiếng, “Tư Ngưng, tâm của ta, nàng còn không biết sao?”

Tô Tư Ngưng sắc mặt hơi đổi, lại cắn răng không chịu nói gì.

Mai Văn Tuấn tiến lên từng bước, vươn tay, không biết là muốn ôm vai nàng hay phủ lên mái tóc nàng, nhưng cuối cùng hắn lại bỏ tay xuống, hơi chua sót nói: “Là ta không tốt, vốn không nên bức bách nàng. Sau này ta sẽ không như vậy nữa.”

Tô Tư Ngưng cúi đầu, chỗ trống rỗng trong lòng bỗng nhiên nở một đóa hoa.

Mai Văn Tuấn chua sót cười, “Mặc kệ bao lâu, ta đâu sẽ chờ nàng.” Hắn chậm rãi bước về phía sau, cơ hồ là bức bách chính hắn, trên mặt thẫn thẫn sắc dần dần thê lương. Một mực thối lui ra khỏi phòng, hắn mới nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài, xoay người rời khỏi.

“Văn Tuấn!”

Hắn dừng lại, “Có chuyện gì?”

Không có tiếng động, không có trả lời. Một lát sau, hắn cảm thấy một cánh tay ấm áp ôm lấy mình. Toàn thân hắn chấn động, theo bản năng nắm chặt bàn tay mềm mại kia, quay đầu.

Hắn thấy Tô Tư Ngưng đã ở bên cạnh, vẫn cúi đầu như trước.

Giọng nói của hắn không thể ức chế run run: “Tư Ngưng.”

Tô Tư Ngưng nâng mày, nhìn hắn một cái sau đó nhòe miệng cười.

Trong nháy mắt, Mai Văn Tuấn chỉ cảm thấy trong mắt một mảnh ước át, lòng tràn đầy đều là vui mừng, hận không thể lên tiếng hét dài, đem khoái hoạt trong lòng chiêu cáo với cả thiên hạ.

Bao nhiêu đau đớn, vương bận cùng chờ đợi trong nháy mắt đã không còn đáng để nhắc tới.

Kiếp trước không biết phải c ần bao nhiêu trước phật tổ thì kiếp này mới được nắm tay nhau? Bao nhiêu kiếp luân h ồi, mới có ngày được gặp mặt? Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm thấy, toàn bộ tâm nguyện, lý tưởng, kỳ vọng của cả đời này đều đạt được trong một khắc này.

Sau đó, hắn cũng mỉm cười, mặt giãn ra, đưa tay kéo thân thể mềm mại của nàng ôm vào lòng, “Tur Ngưng.”

Gió cũng như đang thì thầm gọi tên nàng — Tur Ngưng.

Trong hoa viên, trăm đóa hoa cũng đang khoe sắc, chúng cũng như đang gọi tên nàng — Tur Ngưng.

Hắn ở bên tai kêu lên, thì thào không dứt, thật lâu không thôi.

“Tur Ngưng, Tur Ngưng, Tur Ngưng.....”

HOÀN.